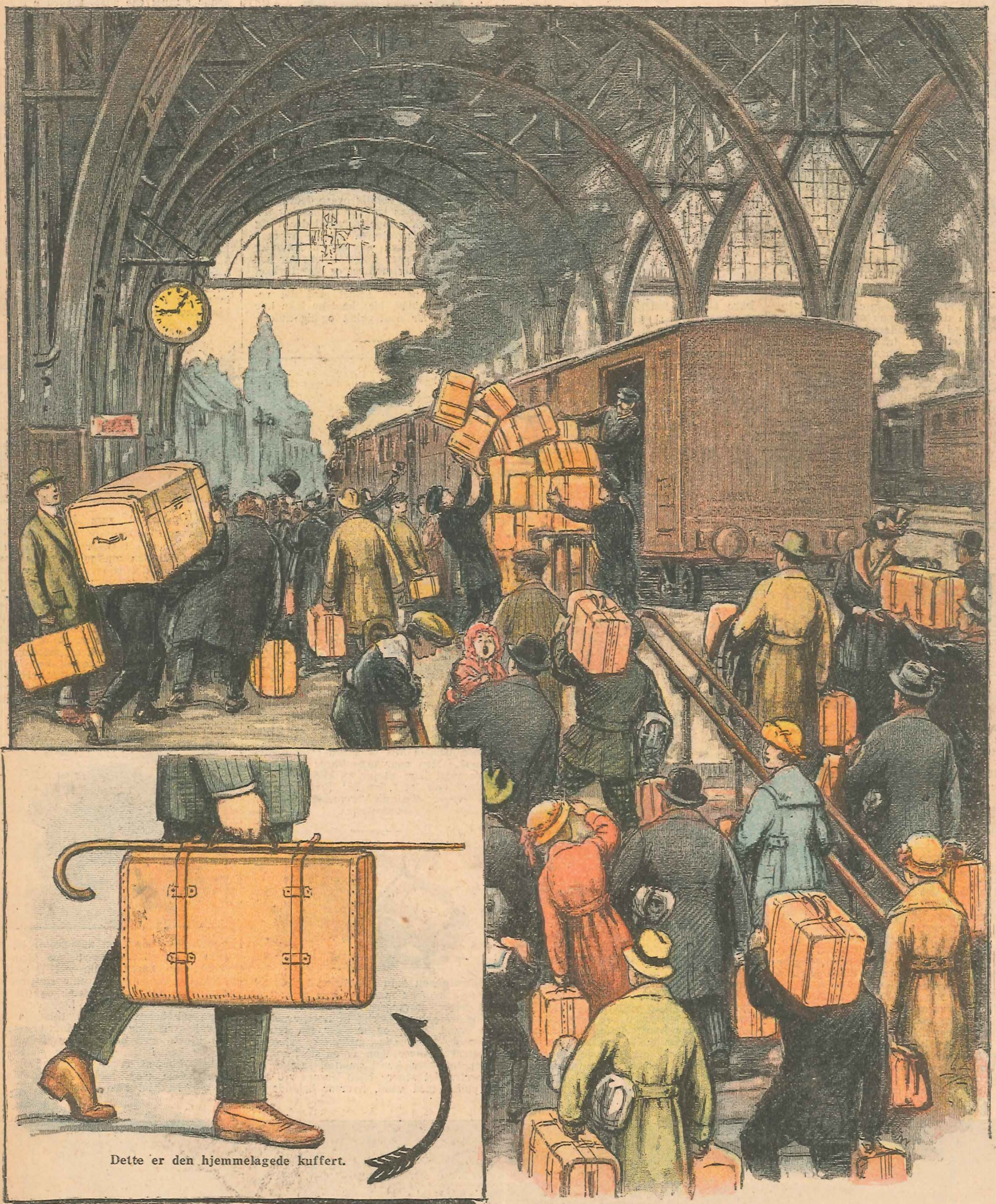

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

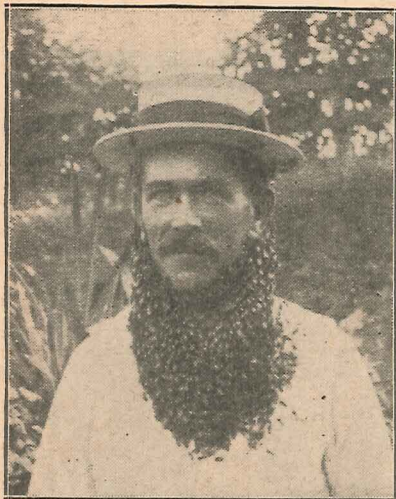

Dette er den hjemmelagede kuffert.

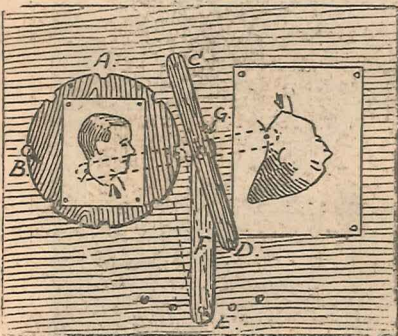
Reiselivet florerer og „den hjemmelagede kuffert“ faar sin indvielse.

Op mot banegaardens veldige takbuer bølger røken fra lokomotivskorstenen, „damphesten“ staar prustende og utaalmodig efter at komme avsted, de reisende stormer kupeene, bærerne roper, barna skriker, der er skubbing og puffing og skjænding og latter . . . hele det støiende, trættende, henrivende reisehurlumhei som vi allesammen kjender og som altid præger de sidste fem minutter før et tog gaar. Og som det dominerende midtpunkt i dette billede ser vi en bestemt, solid, stillfuld reisekuffert som synes at gaa igjen i hundre forskjellige utgaver og i hundre forskjellige hænder: Unge piker bærer den let og graciøst opover trappen, bærerne slæper avsted med den paa skuldrene, stationsfolkene tumler med stabler av dem ved bagagevognen. Det er „den hjemmelagede kuffert“ som gaar sin seiersgang gjennom reiselivet. — Læs inde i bladet mer om denne fikse og praktiske kuffert som enhver kan lage selv uten besvær.

KURIOSITETER

Et mægtig skjeg av — bier. En mand i Sverige, J. Th. Wallgren i Stentorp, prøvet en dag for spøk at anbringe en bidronning i bur under sin hake, og som han ventet slog hele bisværmen sig kort tid efter, da den svermet, ned paa den modige mand og anbragte sig som et stort „skjeg“ paa hans hake og opover halsen paa begge sider. I to timer stod han i den paa billedet viste stilling og ventet taalmodig paa fotografen, som — da han kom — ganske naturlig blev yderst forbauset over det syn han saa. Det var første gang han fotograferte en mand med et „skjeg“ av saa kurios beskaffenhet.

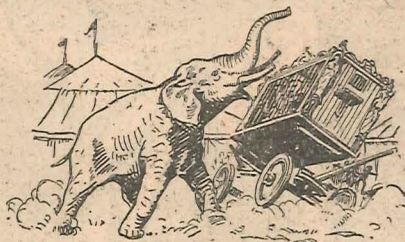

Karikatur-pantografen er et morsomt litet apparat, hvorved man ganske mekanisk og uten at ha ringeste talent for humoristisk tegning kan fremstille karikaturbilleder av sig selv eller andre, bare man gir pantografen vedkommendes naturlige portræt at „se“ efter. Dette portræt anbringes paa en rund, tynd træskive, som kan dreie sig om sit midtpunkt og som i kanten har 8 halvcirkelformede indhak (A). Denne skiven kan sættes fast ved hjælp av en træpinde (B), som stikkes ned i en utboring i underlaget. Pantografarmen har en stift i den ene ende (C) og en liten, spidset blyant i den andre ende (D) og kan dreie sig om punktet G i enden av armen F, hvis anden ende kan dreie sig omkring et av de 5 punkter E. Naar man med stiften C følger omridsene av originalportrættet, tegner blyanten D et karikaturbillede paa det paa pantografens anden halvdel anbragte papir. Vil man ha et nyt og helt anderledes karikaturbillede efter samme original, kan man faa det ved at flytte armen F bort til et av de andre E-huller. Og er de fem hertil knyttede muligheter uttømt, dreier man skiven med originalportrættet hen til en anden av sine stillinger og kan nu faa helt nye variationer av det samme tema, som yderligere

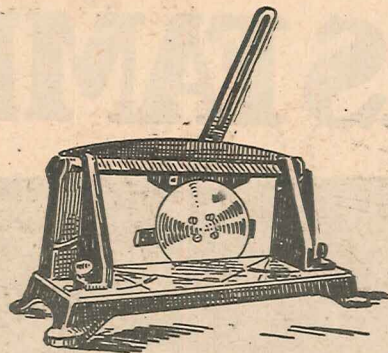
kan forøkes ved successiv kombination av beggeslags flytninger, baade skivens og armens.

— — — — —
— — — — —
1 2 3 4 5 6
7 8 9 0 =
A B C D E
— — — — —

Alle tal og bokstaver kan dannes av bare fire grundtræk, nemlig de fire som sees øverst paa billedet, en længer, ret strek, en kort strek, en halvcirkel og en cirkel. Hvorledes man gaar frem ved sammensætningen av disse fire simple grundelementer, saa at der derved kan opstaa tal og bokstaver, sees av tegningen. Det er en mand i Wyoming, som har regnet ut at de tilsynelatende saa sammensatte bokstavtegn i virkeligheten ikke er mer sammensatte end at de meget godt lar sig konstruere av saa enkle grundtræk som de fire nævnte. Han hadde bruk for nogen chabloner til skiltmaling, men kunde ikke hurtig nok faa fat i slike. Saa laget han sig en chablon med de fire enkle grundtræk, og nu kunde han ved at vende og dreie chablonen og ved snart at bruke de rette streker, snart cirklen og halvcirklen faa malt det ønskede skilt.

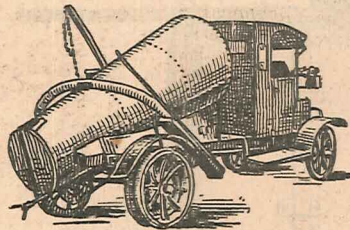
En tam elefant som pludselig har faat berserkgang kaster et stort bur med løver mange meter bortover jorden. En av de mest berømte elefanter som nogensinde har optraadt i noget sirkus, het „Snyder“. Det som særlig hadde gjort den berømt — eller berømt, om man vil —, er den adfærd den pludselig viste en dag mens den opholdt sig i byen Salina i Kansas. „Snyder“s sædvanlige oppasser var den dag erstattet med en mand som ikke kjendte dyret riktig, og følgen var at den vældige tykkhud med de store støttænder pludselig negtet lydighet og bante sig vei ut av sirkuset tvers gjennom dets vagger, brølende vildt og feglede til alle sider med sin kraftige snabel. I tre timer terroriserte det vilde dyr sine omgivelser og jevnet med jorden alt hvad det traf paa. Blandt andet grep „Snyder“ en stor vogn med et løvebur paa sine støttænder og slyngt det mange meter bort. Et stort telt, hvor elefantvakterne bodde, vellet den og trampet rundt ovenpaa det sammenfaldne lerret for at knuse dem som muligens befandt sig under. Mændene var dog heldigvis flygtet i tide.

Træskjærer med roterende knivblad. Dette apparat er konstruert med det formaal for øie at være til nytte hvor man ofte skal ha skaaret ikke allfor tykt og ikke allfor stort træ i passende og ganske nøiaktige størrelser. Arbeidet utføres nemlig overordentlig let, bare ved at man trykker haandtakket tilside. Det cirkelrunde knivblad dreier sig da under bevægelsen rundt, hvorved gjennemskjæringen av det nedunder anbragte træ gaar meget lettere for sig, end om en kniv med ret og blev trykket ned mot træet likesom ogsaa arbeidet blir meget penere utført med det roterende knivblad, idet kantene ikke blir flosset eller nedtrykket og lignende.

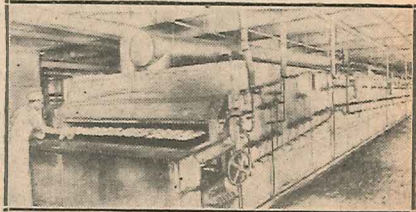

Verdens mindste „Black and tan“-terrier skal denne hund ifølge sin eier indes paastand være. Hvor stort eller rettere litet dyret er, kan ikke sees av billedet, da „Snoppe“, som dens navn lyner, næsten helt er skjult i sin hettekaape. Men naar man hører at dyrets hele vægt bare utgjør $\frac{5}{8}$ kilogram, forstaar man at „Snoppe“ ihvertfald er en meget diminutiv representant for hundestegten.

Støvsugerer som gatefeier. I England bruker man nu maskiner som er indrettet efter støvsugerprincippet, til rensning av gatene, særlig til bortfjernelsen av vand, dyng og mudder fra rendestene. En slik mekanisk gatefeier bestaar i hovedsaken av en stor, konisk metalbeholder, hvori smudset samles, og hvorfra det senere igjen fjernes ved utskylling med vand, hvorfor beholderen

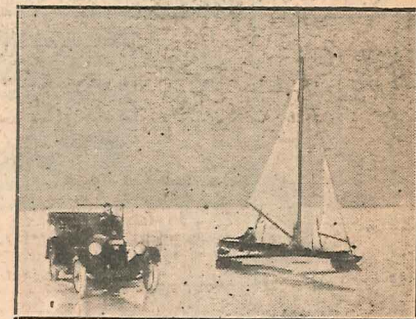
ogsaa er anbragt skraatliggende paa sit underlag. Slangen som staar i forbindelse med selve den sugende mekanisme, og hvis anden ende anbringes i den rendesten som skal „støvsuges“, sees hærgende i bue tvers over den omtalte beholder. Naar apparatet er i funktion, kjører det langsomt frem med den sugende slanges ene spids slæpende i rendestenen, som — naar den mekaniske gatefeier har passert — fremtrær saa fin og ren som man kan ønske sig.

En kjæmpebakerovn, i hvilken der i løpet av en time kan bakes 3000 brød, er nylig bygget i Los Angeles i Kalifornien. Naar deigen er æltet og brøden formet, skyves de ind i ovnen ved den ene ende og kommer efter en halv times forløp færdigstekte ut ved den andre ende efter at ha passert en strækning indvendig i ovnen paa 25. meter. Hele kjæmpeovnen har kostet 50,000 dollars.

Sikkerhetsnettet som landingsplads for flyvere er en ny amerikansk idé, av hvilken man i fagkredser ventet sig meget, fordi den muliggjør landing paa steder, hvor det ellers vilde være forbundet med stor risiko at gaar ned med en flyvemaskin, saaledes som f. eks. paa en ujevn strandbred, en mark med mange store sten o. s. v. Landingsnettet er laget av staaltraad med tette masker og spændes stramt ut et stykke over jordoverflaten mellem nedrammede pæler baade paa sidene og ved begge ender. Det har ved forsøket vist sig, at et slikt net gir en udmerket jevn og god landingsplads for en av de moderne luftens beherskere.

Veddeløp mellem en automobil og en isbaat er blitt arrangert paa den tilfrosne sjø Sankt Clair ved Detroit i Michigan. Veddeløpet strakte sig over en strækning paa 40 kilometer og fik det resultat at automobilten blev en overlegen seierherre, idet den tilbakela den nævnte strækning paa 27 minutter og allsaa kjorte med en gjennomsnittsfart av ca. 90 km. i timen paa den glatte isflate. For at forøke gnidningen mot isen hadde man forsynt automobilens bakhjul med snekjeder.

Dette er en marsj av Tsjaikowsky i grammofonskrift. Al lyd er som bekjendt bølger i luften, og selv det herligste musikstykke, utsat for alle mulige instrumenter, er et hav av slike lydbølger. Naar disse lydbølger bringes til at sætte en plate med tilhørende stift i svingninger, kan man fremstille en slik fonetisk noteskrift som den man ser her, og i hvilken tonene fra baade violiner, bratscher, violonceller, kontrabasser, fløiter, klarinetter, oboer, franskhorn, trompeter og basuner er vævet ind i hverandre paa en tilsynelatende

ganske forvirret maate. Den eneste som er istand til at „læse“ denne indviklede noteskrift er den folsomme grammofonstift og den plate den sitter paa, — intet øie, selv den dygtigste musikers, kan evne at finde rede i et slikt virvar av streker og prikker som det der f. eks. sees her, og som er begyndelsen av en av den berømte russiske komponist Tsjaikowskys livfulde marsjer, — omtrent saa meget av den som blir spillet i løpet av vel et sekund,

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 26.

Torsdag 30. juni 1921.

45 aarg.

En flok negerbarn fra Uganda i søndagspuds.

Vore sorte brødre.

(Til ovenstaaende billede.)

—o—

 elv om negrenes ydre i almindelighed ikke svarer til vore begreper om skønhed vil dog mange indrømme at negrenes barn kan være deilige. Hvem kan f. eks. andet end synes om de smaa sorte verdensborgere her paa billedet? Stort forskjellige, fraset farven, synes de ikke at være fra sine hvide brødre. Efter deres ængstelige blik at dømme er de ialfald likesaa ræd som vore barn for at bli fotografert; de suer paa fingeren saa godt som nogen hvid slikmund og deres forfængelighed kan aabenbart maale sig med enhver europæisk liten pikes. Se bare de herlige kjeder som hanger om halsen paa dem, forfærdiget av de vidunderligste glasperler eller — hvad der er endnu finere — av ganske almindelig staastraad! Og se de snodde spiralringer de bærer om armene. (Forresten en uhyggelig skik, da ringene da aldrig maa tas av eller erstattes med andre, men blir sittende og strammer mens barnet vokser, saa armen til sidst næsten visner!) Europæerne og missionærene forsøker saa godt de kan at gjøre barna forstaaelig at det hører med til takt og tone at ha klær paa. Men paa dette omraade synes de smaa at ha

vanskelig for at følge med. Man kan se smaa-fyrer som ganske har misforstaat formaningen om paaklædning: de slynger et tørklæ om hodet og trækker en uldtrøje nedover skuldrene, men fra beltestedet til fotsaalene er de ganske nakne!

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av

B. M. Croker.

(Fortsat.)

„Det er ikke sjelden at folk forsvinder paa den maaten,” sa Mr. Fleming belærende. „Livet i orienten øver en uimotstaaelig tiltrækning paa visse naturer, og orienten kan øve sit trylleri paa mange forskjellige maater. Der er noget hemmelighetsfuldt ved livet her, man trykkes ikke av europæiske former, man er fri tyranniet ved at skulle gaa med stiv snip, her er fuldt av vakre kvinder, her er lediggang, vellevnet og luksus, og

her er sikre giftsorter. Jeg kan fortælle Dem om en officer som lot sig be-daare av en vakker Kashmir-pike og opgav baade sit regiment og sin nationalitet for at leve som en indfødt. Hans venner kom to ganger fra England for at hente ham hjem, men hver gang slap han fra dem — den ene gangen endda i den ellefte time, hvor han løp fra dem i Bombay, skjulte sig i basarene, fornegtet sin identitet og — var fortaapt.”

„Jeg er sikker paa at min onkel ikke var av denslags,” indvendte Mallender. „Han var sportsmand og en haardfør natur; han vilde aldrig la sig fange ind i et harem. Jeg er sikker paa at han er blitt lokket ut av sit telt og myrdet, og som jeg allerede har sagt Dem er det min hensigt at bli her til jeg har avsløret mysteriet og fanget bedrageren. Og min beslutning staar fast!”

Her lot han solskjermen falde ned i gulvet med et dunk som forstyrret det ukegamle støv.

„Da er jeg ræd for at De kommer til at tilbringe resten av Deres liv i Indien,” sa Mr. Parr og smilte overbærende som man smiler av taapelig et barn.

„Kanske,” svarte den unge mand kort. „Jeg agter at gaa tilbunds i saken, og jeg har tiden for mig. Jeg formoder De føler Dem forpligtet til ikke at yde mig den ringeste hjelp eller opgi mig de byers navn hvorfra brevene er avsendt?”

„Aldeles ikke, kaptein Mallender, aldeles ikke,” svarte Mr. Fleming forvirret. „Brevene er avsendt fra forskjellige steder hele landet over inden en omkreds av ca. fire hundre engelske mil. For eksempel kan vi motta en skrivelse fra Georgetown her i Madras, en anden fra Bangalore, fra et ensomt postkontor imellem fjeldene eller en øde landsby i dalene. La mig se: det sidste var fra en jernbanestation som het Erode — saa De skjønner nok at Deres onkels opholdssted er vanskelig at konstatere og hans adresse vekslende. — Hvis De vil høre et fuldstændig upartisk raad,” fortsatte han idet han strakte sin fete, bløte haand ut, „saa opgi Deres forehavende og reis hjem. Her vil De bare opnaa at spille Deres tid og penger uten at opnaa noget resultat.”

„Nei,” svarte Mallender med funklende øine, „det De der fortæller mig gjør mig end mer sikker paa at den mand De korresponderer med er en skurk, som gaar rundt i stadig skræk for sit liv og skjuler sig for retfærdigheten.”

„Naa, ja, ja, kaptein Mallender,” Mr. Flemings stemme lød nu aldeles fornærmet, „saa har jeg ikke mer at si, — det er ikke vor sak at forsøke at overtale Dem; vi bare beretter fakta. De sier at De er viss paa at Deres slegting er død, men De kan være overbevist om at fra det øieblik vor klient faar vite at De agter at efterspore ham vil den sum De hittil har mottat gjennom vort firma ophøre at tilflyte Dem.”

„Godt, jeg tar den risiko,” erklærte den unge, ubesindige eventyrer. „Og jeg kan betro Dem en ting: jeg agter at jage Deres klient en dødelig skræk i livet. Der gives folk som kommer til Indien for at jage vilde dyr, tigrer eller elefanter — jeg er kommet hit — ikke for at lete efter min onkel, men for at opspore Deres usynlige klient, hans morder som spiller hans rolle.”

Der indtraadte en lang og pinlig taushet; saa reiste han sig og sa:

„Mine herrer, jeg forstaar at De ikke har isinde at ønske mig held, derfor maa jeg se at klare mig selv. Jeg skal besøke Dem før jeg forlater landet, og jeg skal la Dem vite det hvis jeg har held med mig. Brev kan De sende til mig gjennom Madras bank.”

Mr. Flemings avskedshilsen indskrænket sig til en besynderlig snøvlende lyd mens han viftet med sin ene haand, men hans kompagnon reiste sig med et ryk og sa:

„Ja, ja, kaptein Mallender, jeg er viss paa at vi nok, hvis De holder fast ved Deres ide, i en meget nær fremtid faar noget med hverandre at gjøre.”

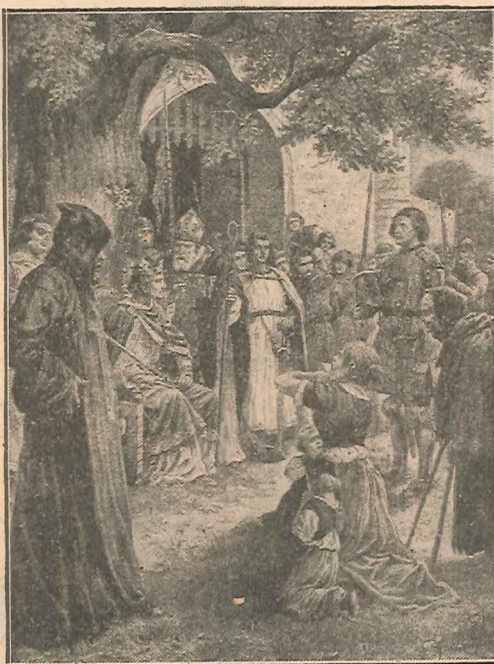
„Aa, det er pengene De snakker om? Ja, la det bare bli slik —” og med et hastig farvel skyndte gjesten sig nedover trappene, steg op i sin vogn og gav kusken ordre til at kjøre til brigadkontoret i St. Georges fortet.

Samtidig lænet Mr. Fleming sig tilbake i kontorstolen, tørket svetten av sit røde, glinsende ansigt og pustet av anstrengelse.

„Han kommer til at skaffe os meget bryderi,” sukket han.

„Os?” gjentok hans kompagnon. „Nei, bare sig selv! Han kommer nok til at brænde fingrene sine, og uten penger kommer han ikke langt.” Han tok lorgnetten fra pulten. „Jeg vedder hvad det skal være at yi har ham her igjen før regntiden begyn-

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Neue fotogr. Ges., Berlin.

Kong Ludvig IX holder rettergang i Vincennes. Efter tegning av H. Grobet.

Kong Ludvig IX av Frankrike (1215—1270) var en av middelalderens bedste og dygtigste monarker. For sin fromhet og sine korstog fik han tilnavnet „den hellige”, men hans undersaatter kaldte ham ogsaa den retfærdige, fordi han holdt strengt paa at enhver i landet fik sin ret. Man hadde da de saakaldte „gudsdomme” med at bære gloende jern eller gaa i tvekamp, men kongen avskaffet dem og indsatte dommere som skulde domme efter skrevne lover. Da han visste at dommerne ofte lot sig bestikke og at de fornemme adelsmænd brød sig litet om avsagte domme som var gaat dem imot, holdt han ofte selv rettergang utenfor sit slot Vincennes ved Paris og høie og lave maatte møte her og forelægge ham sin sak. Ofte hændte det at adelsmænd utplyndret bønder og almuesmænd og blev dette bevist var kongen ikke sen om at la voldsmanden henrette. Det er sandsynligvis denne skjæbne som venter den mægtige adelsmand som her staar for kongen, anklaget av bondekongen som med sine to smaabarn har kastet sig foran tronen for at be kong Ludvig yde hende den retfærdighet som domstolene hittil har neglet hende.

der, og da kommer han for at laane penger til at reise hjem!”

II.

Oberst Frederik Tallboys eller, som hans fulde navn lød, Mallender Tallboys, indtok en fremtrædende stilling og bebodde derfor en passende leilighet i St. Georgesfortet. Han tilhørte en sidelinje av familien Mallender, var chef for departementet og gift med en velhavende dame som tilbød ham. Hele sit liv — han var nu litt over seksti aar — hadde Freddy været en stolt, arbeidssom og klarsynt mand; han hadde bestaa sine eksaminer bra, omend uten utmerkelse, og efter at ha tjenstgjort i et engelsk regiment var han traadt ind i det gode, gamle Madras stabskorps hvor han efterhaanden var avancert fra adjutant indtil det endelig lyktes ham at opnaa en behagelig stilling i sekretariatet.

Hans vindende, livlige personlighet og hans store dygtighet som rytter hadde muligens været medvirkende til avancementet. I adskillige aar hadde „Freddy T.” nemlig været den bedste gentlemanrytter der paa stedet, ja, hans ry var endog naadd til Lucknow og Kahmir; men nu hadde den kloke, lille officer tat avsked med ridebanen for at hvile sig paa sine velfortjente laurbær.

„Freddy T.” var liten og velskapt, svært ungdommelig og med etpar spillende, graa øine som saa alt.

Han hadde en fin næse, nogen imponerende mustacher, var alltid umaadelig

elegant antrukket og førte sin kjække lille person med værdighet. Tiltrods for etpar smaafeil — han var hidsig og ikke helt fri for at være sta —, var han meget avholdt i sit distrikt. De fleste mennesker hadde et venlig ord tilovers til „Freddy T.”, som var bekjendt for at være en dygtig officer og likesaa retfærdig som paalidelig. Trods de mange aars fravær hadde Tallboys altid bevart interessen for Mallender til Mallender House, som var hans families overhode, men som saamange andre gamle familier holdt denne slegt nu paa at dø ut. Geoffrey var den sidste i ret linje, og efter ham og en gammel avfæddig fætter var officeren i Madrasfortet den nærmeste arving. Det var imidlertid ikke i den retning oberst Tallboys interesse for familien gikk. Han hadde som ganske ung elev fra Bedford og Sandhurst ofte været paa besøk paa Mallender og hadde aldrig glemt vertindens ynde og elskvædighet; han husket hvor venlig hun hadde snakket til den genererte keitede gut; hun hadde aldeles vundet ham. Alle de kloke og morsomme ting hun hadde sagt til ham dengang stod stadig lyslevende for hans erindring. Mollie Mallender hadde faat isen om hans hjerte til at smelte, til hende hadde han betrodd mange tanker og forhaabninger, som han kanske burde ha forbeholdt sin egen mor — en falmet dame som tilbragte den ene halvpart av sin tid i sengen beskjæftiget med at læse romaner og den andre halvpart med at beklage sig over sin helbred, sin skjæbne og sine tjenere. Freddy hadde ingen fortrolighet til hende, men den yndige, irske kusine med den blændende teint, de straalende mørke øine og det søte, naturlige væsen kunde han si alt til. Kusine Mollie vakte hans selvrespekt og gav ham gode raad, og gjennom hende fikk han en virkelig ærbødighet for kvindekjønnen. I et hemmelig rum i sit medtatte toiletbord opbevarte han endnu et litet guldpenneskaft som hun hadde git ham, og adskillige brever som bar spor av at være læst mange ganger. Mrs. Mallenders indflydelse rak langt — hendes gavmildhet, energi og muntre sind virket saa smittende at det beskedne, gammeldagse, landsens hjem blev samlingsstedet for arbeidssomhet og munterhet.

Ogsaa paa eieren, Edgar Mallender, som egentlig var litt menneskesky og melankolsk, virket det huslige solskin saa oplivende at han fikk lyst til at delta i bygdens anliggender og til at forestaa gaardens drift og folkenes interesser saaledes at han paa en værdig maate opretholdt familietraditionene.

Men en dag mistet han denne sin tilbedte hustru, og efter dette haarde slag blev han aldeles forvandlet. Hans lys var gaat ut og han var alene igjen i mørket. Han trak sig tilbake fra sine naboer, forsømte sit gods og sine pligter og begravet sig som en eneboer blandt sine bøker og minder.

Ingen kunde paastaa at oberst Tallboys saa elskværdig ut som han sat der tidlig paa morgenen foran sit store skrivebord med guldbriller paa næsen og læste et brev som Geoffrey Mallender hadde sendt ham en uke før han drog til Indien.

„Jeg har bestemt mig til at gjenopta saken angaaende min onkels forsvinden; jeg vil ha den nøie undersøkt i alle enkelt-heter.”

„Gutten er gal!” mumlet oberst Tallboys mens hans øine løp nedover siden.

„Jeg reiser til Madras med næste baat og haaber at være der en uke efter dette brevts ankomst.”

„Naa!” han saa paa datoen. „Det er kommet forsent avsted. Altsaa kan han være her allerede idag! Gud Fader bevares!”

„Jeg kommer straks og besøker dig!” skrev han videre. „Haaber du vil række mig en hjelpende haand, da du kjender distriktet saa godt.”

„Han er spikende gal!” utbrøt obersten idet han ærgerlig skjøv brevet fra sig. „Jeg har aldrig hørt noget saa vanvittig. — Hjælp ham!” Ordene syntes at kvæle ham. „Naa, jeg maa se at faa alt dette vrøvlet ut av hodet og faa gjort noget.”

Han kastet sig over en bunke tjenstlige papirer og var hurtig fordypet i dem.

En times tid forløp, mens han var optat av sin korrespondance og gjennemsaa dokumenter som han hist og her forsynte med en blyantsbemerkning. Pludselig hørte han at døren blev aapnet og en ung, munter stemme sa:

„Tak det er godt. Vil De gi oberst Tallboys mit kort!”

Det var Geoffrey. Obersten sprang op, tok av brillene og vendte sig for at gaa ham imøte.

„Velkommen, Geoffrey!” utbrøt han og trykket hjertelig hans haand. „Det glæder mig at se dig. Jeg fik først dit brev for en time siden. Naa, saa du er kommet hit?”

„Ja, her er jeg!”

Oberst Tallboys mønstret sin unge fætter med et kritisk blik og undersøkelsen faldt tilfredsstillende ut. Han la stor vekt paa det ydre, og her hadde han en velopdragen, velklædt ung mand for sig, som hadde arvet slegtens rette næse og sin mors mørke øine, kort sagt et udmerket eksempel paa en vakker engelskmand.

„Det er længe siden jeg har set dig. Hvor længe er det egentlig?”

„Du har ikke set mig siden du kom til Eton og forsynte mig saa godt med lommepenger.”

„Naa, gjorde jeg det? Du har en god hukommelse. — Kommer du ret fra toget?”

„Nei, jeg kom igaarftes og jeg bor paa hotel St. George. Det lugter gyselig av harsk kokosolje der. Kusken min anviste mig det.”

„Vor Herre bevares, det er jo i Blacktown, om forladelse, Georgetown. Du maa selvfølgelig straks flytte til os. Jeg skal sende en tjener over for at pakke sakene dine og hente kufferten. Selv om vi har fuldt optat nu i sæsonen saa tænker jeg nok at Fanny finder en eller anden krok til dig.”

„Aa, gjør dig endelig ingen uleilighet for min skyld,” indvendte den unge mand. „Jeg blir her i Madras bare en to-tre dager. Jeg vilde bare besøke dig for at dra litt nytte av dine erfaringer, for jeg er sikker paa at du kan gi mig en mængde gode raad, og saa skal jeg ha ordnet alt med hensyn til penger og denslags før jeg drar ut paa min reise.”

„Nei, hør her, gutten min,” utbrøt oberst Tallboys idet han satte sig ned og pekte paa en stol. „Du vil da vel ikke fortælle mig at det er dit alvor at opta den affæren paany? Det er en vanvittig ide.”

„Jovist er det mit alvor, mit ramme alvor. Det er det og intet andet som har faat mig til at reise hit.”

Tallboys saa straks at den unge mand ikke alene hadde arvet sin mors øine og hendes varme hjerte, men ogsaa sin fars karakteristiske hake og kanskje ogsaa hans

Moses sønderslaar lovens tavler.

Statue av prof. E. Herter.

Da Herren hadde talt med Moses paa Sinai bjerg, gav han ham vidnesbyrdets to tavler, stentavlene med de ti bud, som var skrevet med Guds finger. Og Moses gik nedad bjerget med tavlene i sin haand, men da han kom til leiren og saa folkets dans om guldkalven blev han optændt av vrede, kastet tavlene og sønderslog dem ved bjergets fot. — Det er denne beretning fra anden Mosebok som billedhuggeren har brukt til motiv for den vakre, monumentale statue som her er gjengit.

stridige sind og hans besynderlige eksentriske ideer.

Oberst Tallboys iagttok sin gjest alvorlig i nogen minutter og saa tilsidst:

„Naa, ja, ja, Geoffrey, men derfor kan du jo godt tilbringe en tre ukers tid hos os og se hvorledes vi morer os her i lan-

det. Vi skal netop ha etpar baller snart og en gymnastikopvisning, og saa er der polo-turnering. Dette her er nemlig vor kolde aarstid.”

„Naa ja, naar man bare vet det er det ingen sak,” smilte Geoffrey ironisk.

„Ja, idag er det nu et motbydelig veir, men du kan ikke regne denne fordømte paalandsvinden. Spiller ikke du polo forresten? Jeg synes dit regiment hadde et dygtig lag, og at jeg har set dit navn i kampene. Jeg skal nok finde hester til dig.”

„Det er pent av dig, Fred, men jeg er ikke kommet hit for at danse og spille polo.”

„Nei, men etpar uker fra eller til kan vel ikke gjøre større forskjell, og Fanny og jeg vilde virkelig bli dødelig fornærmet hvis du reiste uten at ha avlagt os et besøk. Vi vil gjerne lære dig at kjende, og du vil gjerne høre noget om dette velsignede landet!” Og da den unge mand saa halvt overbevist ut fortsatte obersten: „Jeg vil forresten si dig — du vil aldrig finde din onkel, det er min overbevisning — og jeg har bodd her i niogtyve aar og vet hvad jeg sier. Men fortæl mig heller litt om dig selv, om Mallender og din stakkers far.”

„Naa ja — far skrantet de sidste fem aarene — etter et stygt fald med hesten, og han var sørgelig forandret paa det sidste. Han taalte ikke at se nogen, men laa hele dagen og stirret frem for sig uten at ha interesse for nogetsomhelst.”

„Nei — din mors død hadde knækket ham, kan jeg forstaa. Husker du hende?”

I neste øieblik angret den taktfulde oberst sit spørsmal, for Geoffrey svarte ikke, men blev blek og saa ned for sig — og allikevel var han bare femten aar da hans mor døde.

„Hun hadde det vakreste ansigt jeg har set og var likesaa god som hun var vakker,” sa obersten usikkert; men fra det øieblik begyndte Geoffreys hjerte at banke varmt for denne lille vævre officer og han besluttet at han vilde motta indbydelsen til at tilbringe nogen uker i hans hjem.

„Naa, og hvorledes ser det gamle huset ut nu?” spurte oberst Tallboys i en livligere tone.

„Frygtelig forsømt. Far lot alting forfalde — baade jordene, haven og besætningen. Selv benyttet han bare etpar av værelsene, og resten av huset var overlatt til rottene og fugtigheten; tapetet faldt ned av væggene. Taket var utæt som et sold, og avløpsrendene trængte høilig til reparation, saa nu holder jeg paa at la hele huset sætte istand.”

„Det vil koste en hel masse.”

„Ja, jeg er ræd for at det vil ta hele min lille formue.”

„Hvorfor forlot du tjenesten allerede da du var syvogtyve aar?”

„Jo, ser du, far ønsket det. Mit regiment blev utkommandert til Ægypten, saa jeg kunde ikke regne med megen permission, og jeg var jo den eneste han hadde igjen. Men du kan tro, Fred, at det knep, jeg var frygtelig lei over at skulde si farvel til sol-

daterlivet. Selv idagmorges da jeg hørte signalene fra fortet kjendte jeg likesom en klump i halsen. Men hør nu, jeg vilde gjerne snakke litt mer med dig, hvis jeg ikke hefter dig."

"Jeg er selv herre over min tid," svarte Tallboys flot, "og forresten er det jo ikke hver dag jeg har besøk av dig, Geoffrey."

"Hør saa her," fortsatte Geoffrey og trak sin stol nærmere, "det er om den saken som ligger mig saa meget paa sinde. Jeg vilde gjerne høre din mening om onkel Geoffrey."

"Min mening er at han er død — og har været død som en sild i de sidste tredive aar," svarte oberst Tallboys avgjort.

"For ni og tyve aar siden var han absolut ikke død, og hvis man nu vilde gaa ut fra at han stadig lever — hvorledes vilde du saa se paa saken?"

"Muligens — men det er ikke sandsynlig — er han kommet i en eller anden knipe som har gjort det nødvendig for ham at forsvinde."

"Men han har jo alltid hat sine saker i orden i enhver henseende — han stiftet jo ikke gjæld og hadde et godt rygte," indvendte den unge mand.

"Nei, han er rimeligvis død for mange herrens aar siden, eller ogsaa —" obersten spidret læbene og betraktet væggen ret overfor med et sløvt blik.

"Eller ogsaa?" gjentok Mallender ivrig.

"Aa, jeg kunde fortælle dig mange besynderlige fortællinger, og hvis Geoffrey er ilive, saa kan jeg ogsaa si dig grunden til hans opførsel — det er en kvinde."

"Hvad? En sort en? Nei, det kan ikke være dit alvor, skjønt Brown & Co. talte med hentydet til det samme."

"Dem fikk du vel ikke meget ut av, vel?"

"Nei, ikke andet end at den mand som spiller min onkels rolle bevæger sig indenfor en radius av tre hundre engelske mil, — og hvis det er mulig at finde ham saa vil jeg finde ham. Det sa jeg ogsaa like ut til herrerne, men det passet dem ikke, de holdt paa at bli sinte for det."

Han holdt pludselig inde, for oberst Tallboys som hadde lagt sig tilbake i stolen og sat og kjælte for en av sine smaa vel-skapte føtter, reiste sig pludselig og sat saa stiv som en pinde. Hans ansigtsuttryk var pludselig forandret. Nu var det præsidenten og dommeren som lyttet til et viktig og uventet vidnesbyrd.

"Jeg forstaar ikke et ord av det du sier, Geoffrey; en mand som spiller din onkels rolle, sier du?"

"Aa, det er sandt, jeg glemmer at du ikke kjender alle enkelthetene. Jeg fikk først vite det hele av far like før han døde."

"Ja, ja, ja, videre," lød det utaalmodig.

"Du vil kunne se altsammen av dette brevet," Geoffrey tok forsiktig et tyndt ark papir ut av sin tegnebok. "Vor sakfører derhjemme kjender det, og Brown & Co. kjender det ogsaa, men ellers har ingen set det."

Oberst Tallboys tok brillene paa og læste brevet langsomt igjennem to ganger. Det var den andre alarmerende skrivelsen han hadde faat den dag. Og mens han studerte de utviskede linjer, tænkte han over indholdet og dannet sig hurtig en mening om saken. Altsaa levet den ældre Geoffrey Mallender, og den yngre Geoffrey var paa trods av forbudet kommet over for at op- søke ham — og satte derved hele sin indtægt paa spil. Naturligvis maatte der sættes en stopper for galskapen. Han skulde nok ta sig av Mallie Mallenders gut og redde

ham fra at begaa dumheter. Hans øvede og veltrænede hjerne var allerede ifærd med at lægge planer og som en skuespiller i en gammel folkekomedie besluttet han at han vilde forstille sig.

"Din onkel lever altsaa og er her i Indien! Jeg skal ikke negte at denne opplysning forbauser mig. Det er høist besynderlig!" Idet han foldet brevet sammen, tilføyte han: "Papiret det er skrevet paa og blækket er av den slags de har i basarene. Men hvis du opsporer ham mister du fire tusen pund om aaret, ikke sandt? Nei, vet du hvad, det er et sindsvakt foretænde!"

"Ja, det vilde det være hvis onkel var ilive, men jeg tror at det er denne omreisende forbryderen som har ryddet ham avveien."

"Det er altsaa din mening at du vil ren- de dig en stake i livet? Ja, at være sta ligger til min familie."

"Det er min fars sidste vilje jeg agter at oppfylde," svarte Geoffrey og lænet sig tilbake for at studere virkningen av disse ord.

"Naa ja, stakkars mand —" mumlet oberst Tallboys, — "han var naturligvis blitt svak med aarene."

"Legemlig ja, men aandelig var han klare end han hadde været paa længe. Han hadde hat en drøm hvori han saa sin bror —"

Geoffrey rødmet da han saa oberstens overbærende smil.

"Du ler vel ikke av mig?"

"Nei, min kjære ven, bare fortsæt."

"Han sa at han saa sin bror vinke til sig med den ene haanden, mens han holdt den andre for øinene. Far hadde den samme drøm gang paa gang, og nu da han laa hjælpeløs og døende følte han at han hadde begaaet en feil fordi han ikke paa trods av brevet og dets indhold straks var reist herut; det var av kjærlighet til min mor at han blev hjemme; men saken tynget ham stadig indtil den tilsidst blev en fikse ide hos ham. Paa det sidste talte han ikke om andet; han kaldte sig selv en elendig kujon som hadde svigtet sin eneste bror, og sa at mors død hadde været straffen for det. Han arbeidet sig op i en tilstand av ophidselse og fik mig til at sverge at jeg vilde oppfylde den pligt som selv hadde svigtet."

"Ja, men Herregud, Geoffrey, her er jo sort paa hvitt for at al efterforskning er forbudt."

"Ja, men far mente at brevet var forfalsket."

"Hvad sier Brown & Co.?"

"De sier at brevet er egte."

"Og det tror jeg de har ret i. Din fars lange sygdom har formørket hans sind."

"Men min hjerne er klar nok, fætter Fred, og skjønt jeg fra begyndelsen ikke hadde lyst til at reise hitut, saa maa jeg tilstaa at mens jeg bodde alene paa Mallender blev jeg overbevist om at jeg maatte herut. Jeg hadde ingen drømme, men jeg hadde stadig onkel Geoffreys billede for øie — det er et oljemaleri av ham, malt før han reiste fra England og det henger i spisestuen —, tilsidst forekom det mig at han ikke alene indtok sine maaltider sammen med mig, men at han ogsaa red og spaserte sammen med mig og sat hos mig og jeg følte at jeg aldrig kunde ryste den følelsen av mig før jeg trængte tilbunds i det mysterium som omgav hans skjæbne, — og nu er jeg altsaa kommet hit. Jeg ser du tror at jeg er baade dum og gal, ikke sandt?"

"Har du lagt nogen plan?" spurte obersten kort.

"Nei, ikke nogen bestemt. Jeg vet bare

at min onkel eller hans dobbeltgjænger er her i distriktet, noget slikt som tre hundre engelske mil fra Madras."

"Men hvad er din hensigt? Har du lagt nogen slagplan? For du tænker vel ikke paa at avertere i avisene og risikere at faa en haug med skidne europæiske dagdrivere paa halsen som alle vil forsikre at de søker en forsvunden nevø?"

"Nei, det har jeg ikke tænkt," svarte Mallender støtt. "Jeg har raadført mig med et moderne sakførerfirma, eftersom vore egne gamle stivstikkere stilte sig avvisende, og de gav mig anvisning paa et opplysningsbyraa ved navn Jaffer som har kontor i byen Hydarabad i Deccan."

"De maa gjøre gode forretninger skulde jeg tro, for den byen er fuld av alle mulige daarlige elementer av de forskjelligste nationer, folkeslag og tungemaal. Naa, og saa?"

"Jaffer & Co. mener at de kan hjelpe mig; de sa at der stadig forsvinder folk her i Indien paa den maaten; men naturligvis har jeg ikke medtalt det at det er min onkel jeg søker — jeg er ræd for at du tror jeg er moden til at komme paa galehus?"

(Fortsættes.)

Bodil - !

Vi møttes en enkelt, stiltfærdig gang, den lille Bodil og jeg — hun syntes mig alltid saa liket til at vandre sin livsens vei. Hun var saa arm som den gaaseurt, der vokser ved veiens kant, men trøst for en stakkars, bedrøvet sjæl hun alltid med lethet fandt.

Hun raadet over saa ringe plads, og var litt forvokset, den smaa! — En kummerlig armods graableke skjær tit over ansigtet laa — Men øiet lyste bak buet bryn med lykkelig straaleglans, som var hvert tornefuldt trin, hun tok, den glatteste rosendans.

Hun gik tilhaande hos den og den i bygden med trøstig mod, men aldrig saa hun med skyet blik til den som fik overflod — Hun hadde trukket det store lod — eller snarere stridt sig det til — som er tilfreds med hvordan det gaar, at gjøre som Herren vil.

Men mest hun elsket de brutte vrak, hvem livet har kastet hen, paaknæ hos dem fandt hun underfuldt sin styrke og kraft igjen — Og hendte det at et hjerte brast, mens haanden i Bodils laa, en engel bar nok den trøtte sjæl de veier vi ei kan gaa.

Hun var av dem der ei regnes med, som fem talenter ei fik — men fik hun ett, laa det aapent i et rent og troskyldig blik — Hvad her er sidst, blir ihvert først, saa sier det gamle ord — dog skjænket Gud hende første plads, hun flyttet sig nederst — jeg tror —!

B. T.

Blyantstegningen.

Iud gjennom det tynde, fine gardin listet I solstraalene sig saa de faldt like paa bedstefar som sat og blundet i den bløte lænestol ved vinduet.

„Bedstefar — sover du?” lød det fra den aapne dør som førte ind til spisestuen; men bedstefar plirte bare litt med øinene, han visste godt hvem det var som forstyrret og netop nu vilde han ha ro.

„Sover du, bedstefar? — Det er noget meget viktig jeg gjerne vil tale med dig om.”

Den unge pike som først forsiktig hadde tittet ind kom nu nærmere og ved igjen at aapne øinene en smule opdaget bedstefaren at denne gang var det ellers saa smilende ansigt alvorlig og da var det nok ikke noget andet at gjøre end at opgi middagssøvnen for idag.

„Naa, hvad har saa fredsforstyrren paa hjertet?” Bedstefar reiste sig langsomt og gned øinene. „Ikke engang sin middagslur kan man faa ifred,” brummet han og tok pipen fra pipebordet.

„Det er noget meget viktig, bedstefar,” svarte den unge piken, „ellers hadde jeg ikke forstyrret dig.”

„Nei, bevares! Det kan jeg tænke,” lo bedstefar og strøk med haanden gjennom det fyldige, hvite haar. „Nu har du naturligvis igjen etpar kroners underskud i konditorregningen og da er det jo en uhyre viktig ting at komme til bedstefar og faa underskuddet dækket før mor opdager det.” Den gamle hyttet til hende med langpipen. „Har jeg ikke ret, Helga — creme-kake-underbalance?”

„Nei, bedstefar, denne gang har du ikke ret — for i hele denne maaned har jeg næsten ikke spist kaker.” Og litt efter tilføide hun: „Det er en viktig og alvorlig ting, bedstefar.”

Den gamle saa fra siden bort paa den unge piken; ja, der var vist noget allikevel som trykket, det kunde man se. Saa fik han tændt pipen og gik frem og tilbake.

„Sæt dig ned, lille Helga,” sa han, „og la mig høre hvad det er du har paa samvittigheten.”

Den unge pike satte sig med et litet hop op paa skrivebordet og tok en stang lak som laa der mellem fingrene.

„Bedstefar,” spurte hun med ett uten at se op, „bedstefar, vil du laane mig nogen penger?”

„Altsaa allikevel slikkerier!” Den gamle gik frem og tilbake og dampet paa pipen.

„Nei, bedstefar — ikke slikkerier!” Den unge piken svang lakstangen mellom to fingrer. „Denne gang er det mange penger det gjælder — mange penger, bedstefar.”

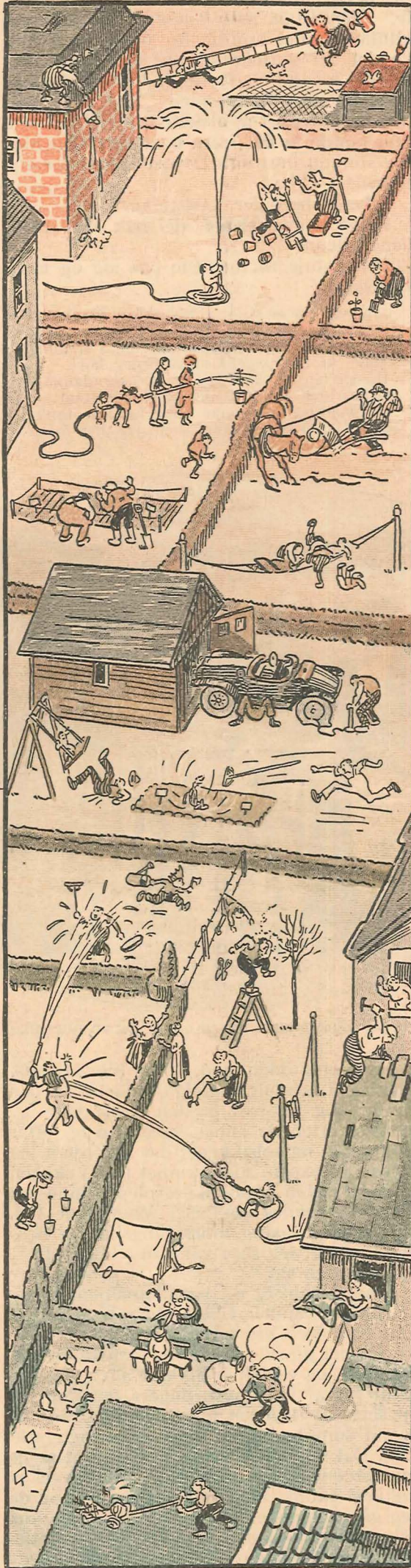
„Hvor mange, lille Helga?” Den gamle smilte, for han kjendte Helgas begreper om mange penger. Ti kroner, kanske tyve kroner, men høiere endnu var hendes fordringer heller aldrig gaat. „Hvor mange?” spurte han igjen.

„Forfærdelig mangel!” sa Helga hviskende. Men saa utbrøt hun næsten forvilet: „Aa, bedstefar, da jeg gik hjemmefra syntes jeg det var saa let at be dig om de pengene, fordi du altid har været saa snild, men nu synes jeg pludselig det er saa forfærdelig vanskelig at si det —”

„Du kan jo bare hviseke det til mig!” svarte han trøstende og smilte litt endnu.

Den unge piken kikket paa ham fra siden. Jo, han saa stadig like blid ut.

„Bedstefar,” sa hun saa og den røde lakstangen blev med et energisk smeld lagt ned paa skrivebordet, „bedstefar, vil du laane os to tusen kroner?”

Sommer-glæder.

Det travle liv som om vaaren utfolder sig rundt om i havene paa landet og i byen har inspirert tegneren til dette muntre billede, som viser etpar av de pudsige situationer som litt for ivrige friluftsgangere og havevenner kan komme op i. De smaa, dramatiske scener belærer os om hvad enhver have-mand bør være forsiktig med, f. eks. havesprøiter, havesakser, bier (se manden paa trappen), husker (se manden paa jordet), lange stiger (se allerøverst!), græsslaamaskiner (se allernederst!) m. m.

Den gamle stanset med et ryk, hans haand begyndte at skjælve saa han nær hadde mistet pipehodet.

„To tusen —?”

„Ja, bedstefar!” Den unge piken nikket og hun hadde taarer i øinene.

„To tusen —?” Bedstefaren hængte pipen fra sig og idet han gik tilbake til lænestolen ved vinduet, spurte han:

„Hvem er forøvrig os?”

„Det er Jørgen og mig, bedstefar,” sa den unge pike stille, „min kjæreste og mig.”

„Naa, du er altsaa forlovet med denne — denne klatmaleren?”

Helga nikket med et litet smil.

„Og maa jeg spørre —” Bedstefaren spurte alvorlig og værdig: „Maa jeg spørre hvad disse to tusen kroner skal brukes til?”

„Vi vilde saa gjerne kjøpe et litet hus — et som Jørgen har set!”

„Naa, saa dere vil altsaa kjøpe et hus — og det mangler intet andet end netop pengene — bedstefars penger, ikke sandt?” Den gamle saa bister og streng ut.

„Ja,” svarte den unge pike litt forlegen, for hun kunde ikke rigtig bli klok paa om bedstefar var sint eller om han ikke var det, „ja, bedstefar, vi mangler pengene.”

„Ja, det vil altsaa si at det er Jørgen, din saakaldte kunstmaler, som mangler pengene, for du selv har vel ikke isinde at at tjene penger til at kjøpe hus for?”

„Nei, bedstefar, naturligvis er det Jørgen — men naar vi saa hadde huset vilde vi gifte os.”

„Gifte dere?” Den gamle for igjen med haanden gjennom sit hvite haar. „Gifte dere! Du er jo bare barnet!”

„Aa, jeg er da fylt nitten — —”

„Og saa tror du du er gammel og fornuftig nok til at styre et hus? Nei, lille Helga, slaa foreløbig de grillene ut av hodet; og vil din elskede Jørgen kjøpe hus, saa la ham selv vise at han kan tjene til det —”

„Men, bedstefar, det skal saa umaadelig meget til for at kunne spare sammen saa mange penger.”

„Saa maa man undvære huset, Helga!”

„Men naar nu Jørgen har saa stor lyst paa det, bedstefar, og han netop nu kan faa det saa nogenlunde billig.”

„Saa la ham vente til han selv har arbeidet sig frem, har skapt sig et navn —”

„Man kan ikke straks hoppe like op i berømmelsen, bedstefar!”

„Det kan man ganske vist ikke, men man kan vise hvad man duer til, inden man faar slike nykker som at man vil kjøpe skyskrapere.”

„Bedstefar — det huset Jørgen vil kjøpe er en liten hytte ute i en liten skog, der vil han kunde faa fred og ro til at male.” Helga sa det rent fornærmet. Bedstefar skulde slet ikke tro at Jørgen vilde drive. „Og der er saa mange motiver i omegnen: der er huset og haven, der er skogen og —”

„Og der er en liten pike paa mit skrivebord som med sin støvlehæl skraper poleringen av den nederste skuffen.”

Bedstefar hadde reist sig og tok den unge piken kjærlig om begge kinder. „Lille Helga,” sa han, „du har kjendt din Jørgen saa kort endnu — la os først se hvad han duer til.”

„Men alle sier han er saa dygtig og at han nok vil bli til noget.”

„La os haabe det, lille Helga! La os haabe det!” Han klappet hende paa kindet.

„Vil du laane os de pengene, bedstefar?” — Det kom saa forskræmt og bedrøvet.

„Nei, lille Helga, det vil jeg ikke, for jeg vil helst lære din Jørgen litt nærmere at kjende før jeg gir mig til at optræ som pengeutlaaner, saa kan vi se tiden an.”

„Men da er huset solgt, bedstefar —”
 „Saa finder vi nok et andet, Helga.”
 „Men det var netop det huset Jørgen saa gjerne vilde ha.”

„Og som han altsaa maa undvære, barnet mit. — Du synes kanskje nu at jeg ikke er den samme, gamle, snilde bedstefar som du ellers pleier at si jeg er; men vi kan ikke altid faa vore ønsker opfyldt her i verden, det vil du nok engang erfare. — Og saa taler vi foreløbig ikke mer om den ting, — se heller efter, lille Helga, med det samme du er her, om du ikke kan finde mit hvite halstørklæ i den nederste skuffe i chiffonieren, jeg har saa vondt for at bøie mig helt ned til den skuffen og jeg savner tørklædet naar jeg sitter ute paa altanen om aftenen.”

Den gamle saa godt at Helga tørket en taare bort fra kindet og han hadde virkelig vondt av hende; men her var det ikke noget at gjøre, for selv om han jo godt kunde hjelpe med de pengene saa var det allikevel bedst at se tiden an og ikke forhaste sig; man kunde i al hemmelighet undersøke saken først inden man gav ut pengene. Og saa stoppet han igjen sin pipe, mens Helga laa paaknæ foran skuffen og lette efter det hvite halstørklæ.

„Jeg synes du røter vel meget, Helga,” sa bedstefar og sa av en fyrstik.

„Jeg er da nødt til at flytte paa det som ligger øverst for at kunne komme til det som naturligvis ligger nederst!” Svaret kom fornærmet, ærgerlig.

„Bevares, bevares! Bare du lægger det i orden igjen,” lo bedstefar godmodig, „men det er det som ikke ligner dig, frøken Grættén!”

Den unge piken lo litt, saa trak hun noget hvitt, let silketøi op.

„Det skulde vel ikke være dette,” spurte hun og holdt det op for solen, som spillet mot den polerte chiffoniere, „det skulde vel ikke være dette, som laa alernederst i skuffen — det er svøpt utenom et eller andet, bedstefar — utenom et litet billede, tror jeg?”

Og med ett reiste hun sig og gik bort til den gamle.

„Bedstefar, det er en liten blyantstegning,” sa hun. „Se, bedstefar, hvor nydelig den er, men den er gammel, ikke sandt, bedstefar? Og der staar et vers under.”

Den gamle strakte haanden ut efter tegningen.

„Det er mit barndomshjem, lille Helga,” sa han mildt, „og verset har min mor skrevet i en længst forsvunden tid. Hør her, barn, og saa vil du kanskje forstaa at der er andre som har motgang og større sorger end den som i øieblikket trykker dig.” Den gamle tok blyantstegningen og sat længe stille. Saa sa han:

„Ser du, lille Helga, det hjem her bygget min far selv da han førte mor derind som sin brud og de levde sine lykkeligste aar sammen der. Vi søsken som nu er gamle kom til verden der; men saa en dag blev far syk og han døde temmelig ung. Far hadde elsket dette lille hjemmet, han hadde plantet stokrosen ved husgavlen og solsikker langs stakittet, han hadde hygget om det hjemmet og derfor vernet mor om det

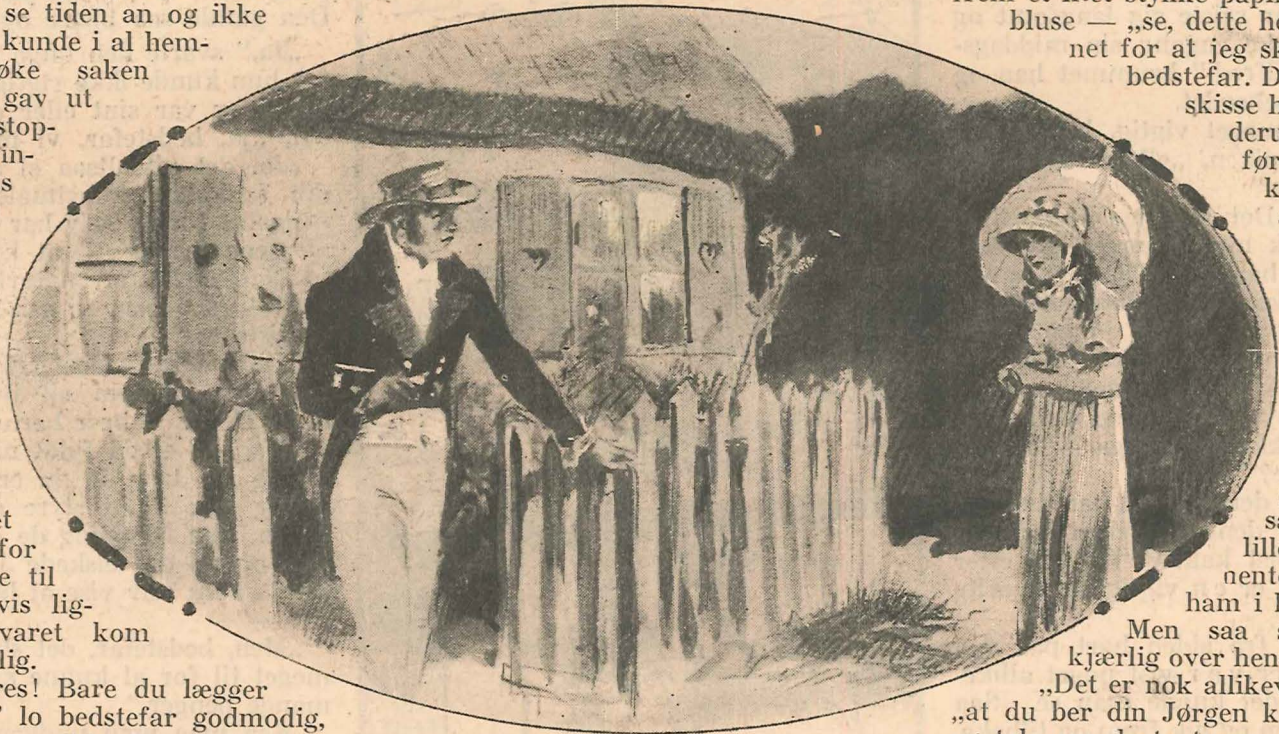
saa længe hun kunde efter at han var borte. Men trods mor kjæmpet alt det hun kunde var det umulig for hende at beholde det. Vi guttene skulde jo lære noget; derfor maatte vi flytte ind til den store byen og mor flyttet med. Men før huset blev solgt tegnet mor dette lille bildet, saa hun kunde ta det frem naar længslen blev for stor og mor skrev verset der i det ene hjørnet —”

„Hvad staar der, bedstefar?”

Helga hadde stillet sig bak den store lænestolen.

Den gamle fik brillene paa sig og læste langsomt:

„Jeg vet der er stuer vi aldrig kan glemme — skjønt lave og smaa uten spor av komfort; de stuer vi husker naar mindenes stemme jager al hverdagens smaasorger bort. Husgavlen smykket med stokrosen slanke — Langs med stakittet der solsikker staar — O, hvor det hele staar klart for min tanke, aldrig et saa vakkert hjem jeg mer faar!”

Da jeg gik gjennom haven møtte jeg en ung pike.

„Min mor døde med denne lille blyantstegning i haanden, Helga,” fortsatte den gamle, „og jeg tror næsten hun døde av længsel efter de smaa, lave stuene, efter stokrosene og solsikkene; det lille hjem laa jo paa en aapen, solbeskinnet plet i skogen og inde i byen kunde ikke solen skinne ind gjennom hendes vinduer. Vi guttene forstod ikke dengang mors tungtind og hendes længsel; jeg som var den ældste var jo bare fjorten aar.”

„Saa du aldrig dit barndomshjem igjen, bedstefar?” spurte Helga saa rolig som om hun hadde en bestemt hensigt.

„Jo, det gjorde jeg, barn,” svarte bedstefar. „Da jeg var etpar og tyve aar reiste jeg ditut for at faa nogen dagers ferie og jeg spaserte ut til huset hvor der nu bodde en mand som hadde en slags skogvogterstilling. Det var saa underlig for mig at se de lave stuene igjen; men jeg fikk allikevel et vakkert minde med mig derfra, — for da jeg gik ut gjennom haven møtte jeg en ung pike som jeg maatte vise vei til skysstationen, hun bodde der i ferien likesom jeg, og den unge piken blev din bedstemor! Ja, slik kan det gaa, jeg har altsaa ogsaa glade minder derfra —”

„Men, bedstefar — har du aldrig været der siden?”

„Nei,” sa bedstefaren. „Jeg kom aldrig dit senere. Din bedstemor og jeg talte ofte om det, men det blev aldrig til noget. Bedstemor talte ofte om det lille tjernet som laa bak huset — —”

„Med vandliljer —”

„Ja, med vandliljer, Helga. Og din bedstemor elsket ogsaa stokrosene og solsikkene skjønt hun bare en eneste gang hadde tilbragt nogen dager i nærheten av huset.”

„Bedstefar,” Helgas stemme rystet av sindsbevægelse. „Bedstefar — det er der altsammen endnu — baade stokrosene og solsikkene og —”

„Er der endnu?” Den gamle snudde sig i stolen. „Er der endnu?”

„Ja, bedstefar — og vandliljene ute i det lille tjernet —”

„Helga — er du ganske sikker paa det — for det ligger jo saa mange aar tilbake i tiden — og du kan jo ikke vite — —”

Nu var det hans stemme som bævet. Men Helga la sig med ett paaknæ paa skummelen foran bedstefarens føtter og hun saa op paa ham med et litet smil i de taarefylde øine da hun hvisket:

„Jeg vet det bestemt, bedstefar, for det er jo det huset som Jørgen og jeg saa gjerne vil kjøpe. Se, bedstefar —” og hun trak frem et litet stykke papir fra foldene i sin bluse — „se, dette her har Jørgen tegnet for at jeg skulde vise dig det, bedstefar. Det er bare en liten

skisse han tok da han var derute og saa det for første gang og vi kunde jo ikke ane at du hadde en tegning som var meget penere; og endnu mindre visste vi at det var netop der du hadde dine kjæreste minder fra.”

Den gamle sat ganske stille og saa ned paa den lille skisse og Helga mente ikke at forstyrre ham i hans drømmerier.

Men saa strøk han hende kjærlig over hendes bløte haar.

„Det er nok allikevel bedst,” sa han, „at du ber din Jørgen komme op til mig og tale om de to tusen, for hvem vet om jeg da ikke kunde opnaa endnu engang at faa se stokrosene og solsikkene —”

„Og vandliljene, bedstefar!”

„Ja, og vandliljene — og de smaa, velsignede, minderike stuene —”

„Ja, bedstefar — de smaa stuene,” Helga hvisket det ganske, ganske sagte, for hun følte godt hvor bevæget den gamle var. „Stuene og haven — og det lille tjernet —”

„Det lille tjernet —” Bedstefar sat og skygget med den ene haanden for øinene, i den andre holdt han den lille blyantstegningen. Men med ett reiste han sig og gik bort til skrivebordet.

„Helga” sa han ivrig og trak ut en skuff. „Jørgen behøver ikke at komme herop og tale om saken først, for nu kan dere paa denne boken høre de to tusen — pengene skal være min brudegave til dere.”

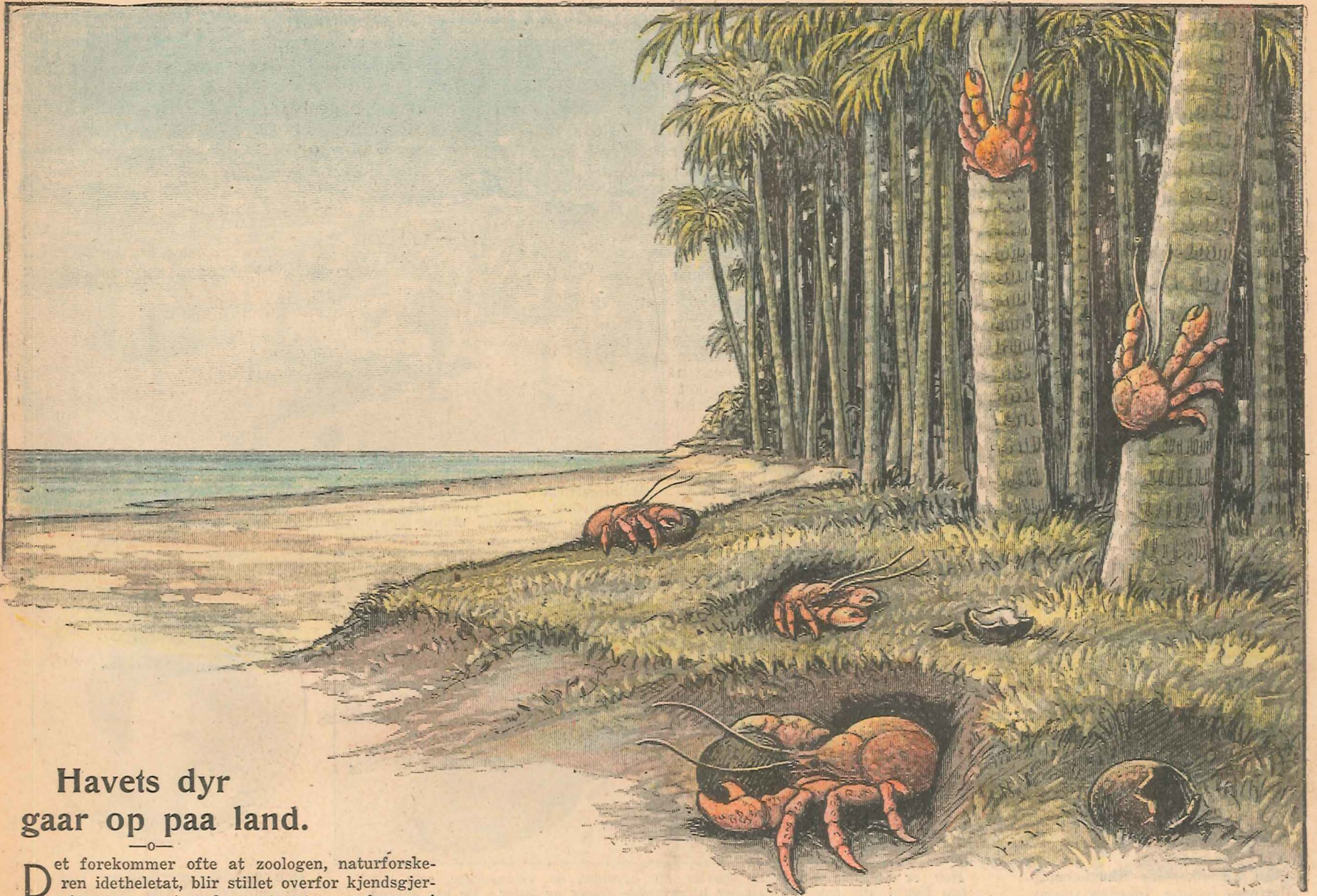
„Aa, bedstefar —!”

„Nei, la nu være at overfalde mig med slike omfavnelser, se heller at komme avsted til klatmaleren din. Og kom saa imorgen til frokost — ja naturligvis, din mor ogsaa. Farvel, farvel! Og la mig nu se at dere ordner saken fornøftig — — naa, nu smekket døren, hun er allerede ute. Ja, saa kan man altsaa fortsatte middagsluren, nu er her ro igjen — —!”

Og den gamle satte sig i sin stol, mens lyse, vemodige minder strømmet indover ham.

Men aaret efter gjennomlevet han endnu engang sin barndomstid, for da besøkte han Jørgen og Helga i deres lille hjem ved det vakre tjernet.

Havets dyr gaar op paa land.

Det forekommer ofte at zoologen, naturforskeren idetheletat, blir stillet overfor kjendsgjeringer som viser ham at naturens former i dyreriket ikke er endelige. Mange dyrearter er endnu i en viss utvikling, og man kan for eksempel se at der er dyr som nu lever udelukkende paa landjorden, men som engang for mangfoldige aar siden — og man maa her regne med millioner av aar — har levd i vandet. Der er endnu i deres organisme ting som tyder paa det; man kan saaledes finde rester av en gjelledannelse. Overgangen fra vanddyr til landdyr har kanskje vart tusener av slegtled og dyret har yderst langsomt vænnet sig til de nye livsbetingelser. Man kan endnu omkring paa jorden, særlig i egne hvor menneskene ikke er saa absolutte herrer som i de civiliserte land, træffe paa dyr som er i en slik utvikling fra vanddyr til landdyr. Man har hittil kanskje tat det for et utslag av naturens luner. Men det er i virkeligheten noget mer, nemlig et trin i den evige utviklingshistorie. De dyrearter som her tænkes paa er ofte saa merkværdige at de første opdagelsesreisende som saa dem næsten ikke kunde komme sig av sin forbauselse. Et av disse merkelige dyr er den saakaldte rovrabbe eller kokoskrabbe som lever paa en mængde av øene i Stillehavet. Den hører til eremitkrabbene og dens hjem er oprindelig i havet, men den er nu gaat op paa land, hvor den graver sig huler i strandkanten. Saa forunderlig det lyder lever den væsentlig av kokosnøtter. Krabbene er altid gode til at klatre, men her ser man det forbausende at kokoskrabben greier at klatre helt op i toppen av kokospalmen, hvor nøttene hænger. Med sine skarpe klør klipper den over stilken som nøtten hænger i, og naar den har set at nøtten er faldt til jorden vender den om og slæper nøtten ned i sin hule. Her greier den med klørne at bore hul i kokos-

Krabbene, som oprindelig hører hjemme i havet, har efterhaanden vænnet sig til at leve paa land paa flere av sydhavsøene. De har huler i strandkanten og herfra klatrer de op i kokospalmene, henter kokosnøttene ned, borer hul i dem og spiser indholdet.

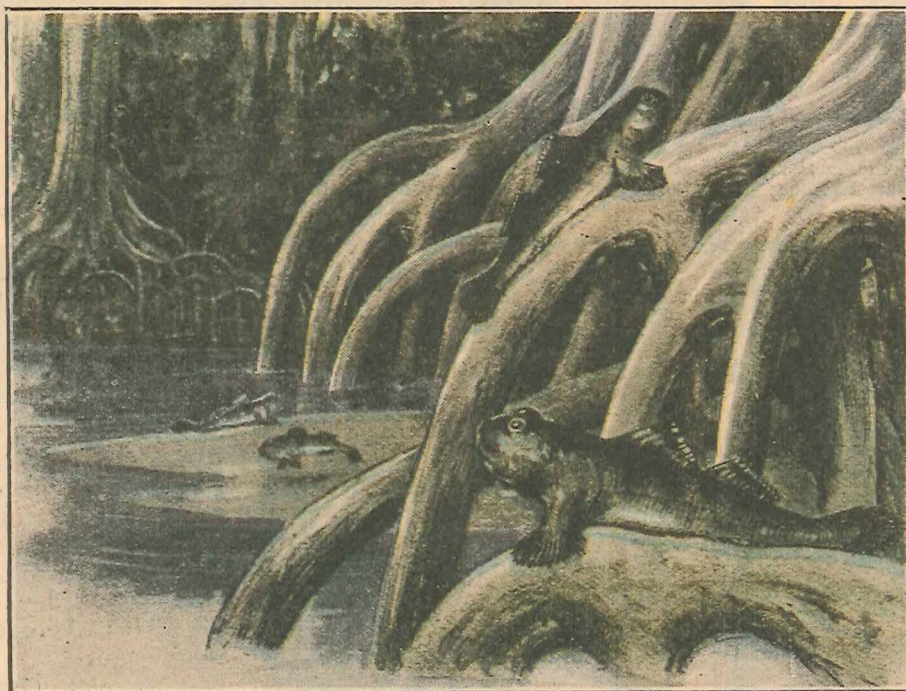
nøttens haarde skal og at tømme nøtten fuldstændig for dens indhold. Man kan finde de tomme skallene liggende omkring paa stranden. Det er ofte femten, tyve metre krabben klatrer tilveirs, men det synes ikke at genere den. Denne krabbe lever næsten hele aaret paa land og bare en gang om aaret gaar den ut i vandet for at leve sit oprindelige liv, men den vender hurtig tilbake igjen til den faste jord. I oldtiden betragtet man krabbene som meget kloke og avbildet dem ofte

som symbol paa intelligens. Man kan se at de gamle ikke har tat saa megen feil.

Et andet og likesaa merkelig dyr finder man i flere av det indre Afrikas elver. De forskjellige opdagelsesreisende i Afrika var vant til at bli overrasket, saa meget nyt og forbausende var der at se i den mørke verdensdel, saa mange nye dyre- og planteformer viste sig for dem i sum-pene og urskogene, men da de saa en fisk sitte i et træ og fange insekter studset de. Fisken det dreiet sig om er den saakaldte „Periskopthalmus”, som har faat dette navn fordi dens øine staar meget frem av hodet i en bue og kan dreies i alle retninger. Dyret lever nede i flodsengens mudder, men naar det vil ut efter bytte gaar det op av vandet og klatrer paa sine brystfinner opover de trærøtter som urskogens trær sætter ned i elven. Her kan den saa sitte i flere timer for at snappe efter insekter som er ufor-sigtig nok til at nærme sig den.

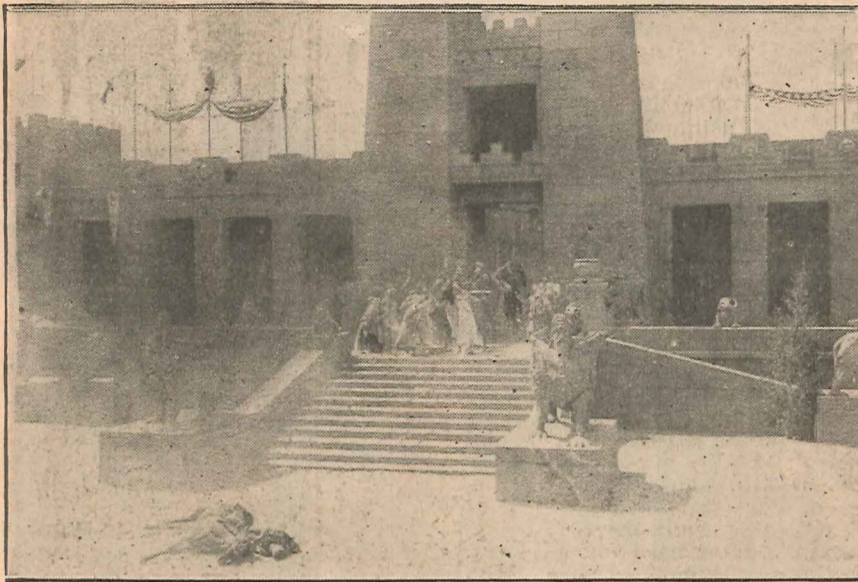
Der er som ovenfor sagt ingen tvil om at adskillige av de dyr som nu lever paa landjorden en gang i urtiden har holdt til i havet og at de først senere er kommet op paa land.

De to merkelige skabninger vi her har omtalt er muligens ogsaa dyr som befinner sig i en slik periode, og faar denne utvikling lov til at gaa videre i fred hos dem, er det mulig at de engang i en fjern fremtid vil ha forvandlet sig til fuldstændig at være beboere av den faste jord.

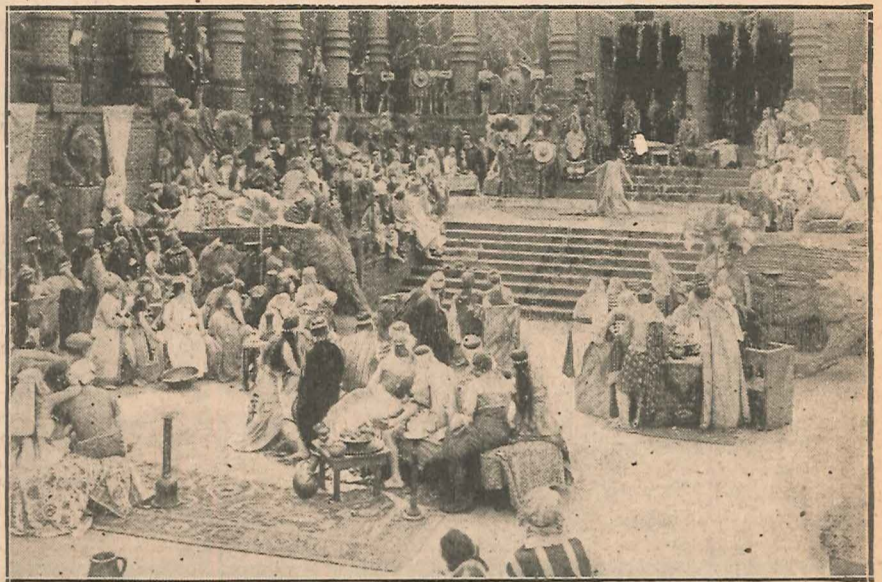

Periskopthalmus-fisken, som kaldes saaledes fordi den har øine som staar sterkt buet langt ut av hodet, gaar fra mudderet i de afrikanske elvene, hvor den lever, op paa land. Den klatrer paa brystfinnerne opover træernes luftrotter, sætter sig tilrette paa dem og snapper der forbyflyvende insekter.

Fra filmens brogede verden.

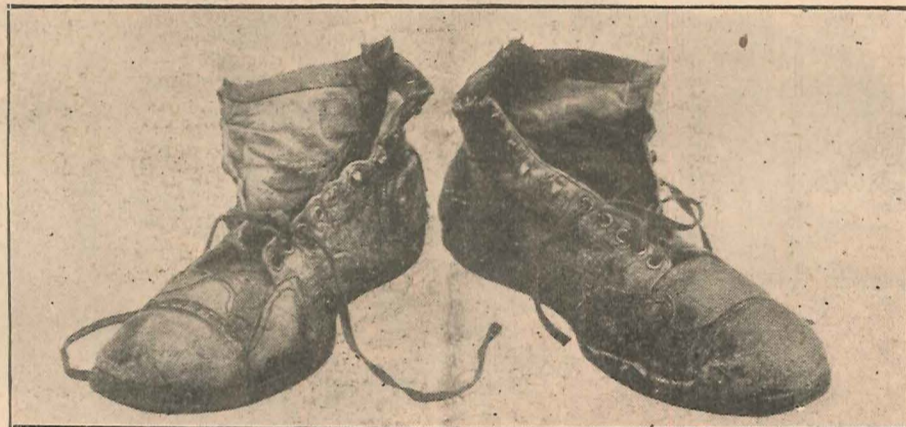
„Kong Herodes' palæ", bygget op af „Fox. Film" i Los Angeles i Kalifornien som en af bakgrundene i filmen „Salome". Otte hundre arbejdere, dekoratører og kunstnere var beskæftiget med at bygge det. Under kampen foran palæet styrter en rytter og hesten er dressert til at ligge ganske stille som om den virkelig var død.

Gjæstebudet hos kong Herodes. Salome danser for kongen og den store slutningseffekt er da at et frygtelig uveir bryter løs saa hele paladset styrter sammen. Man kunde ikke prøve paa denne scene og hvis illusionen ikke blev fuldstændig, maatte man bygge hele salen op paa ny. Og dette skedde tre gange.

Den amerikanske filmskuespillerinde Justine Johnson, som av den franske maler Paul Hellau erklæretes at være Amerikas vakreste kvinde.

Her er Charlie Chaplins støvler, de berømte, de vidunderlige, som har faat folk i alle fem verdensdele til at føle taarer av latter. De har engang kostet 3 dollars, men nu er de assurert mot brand og anden skade for 50.000 dollars. De har været saalet 37 gange og de kan bokstavelig talt ikke opveies med guld.

Den russisk-amerikanske filmskuespillerinde Alla Nazimova, som har faat alle Amerikas unge damer til at klippe haaret kort av som hun selv.

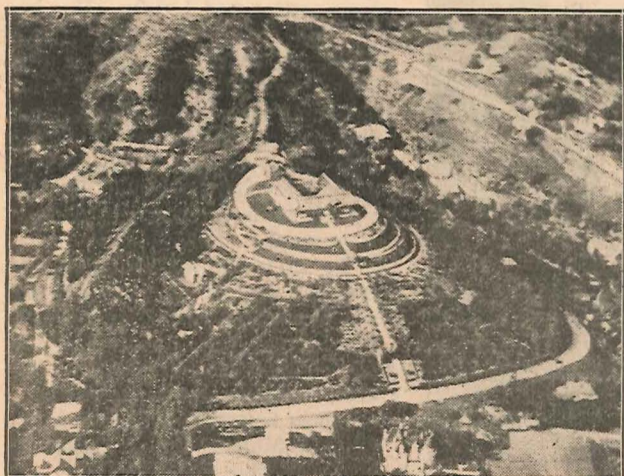
Paa lur efter den nye præsident. Et regiment filmoptagere har leiret sig utenfor „Det hvite hus" i Washington for at ta den første film av Harding naar han kommer fra Capitol.

Og der er ingen som slipper forbi. Den første som viste sig var vicepræsident Calvin Colidge og filmoperatørene ba ham si et par ord og tok saa straks et nærbillede av ham.

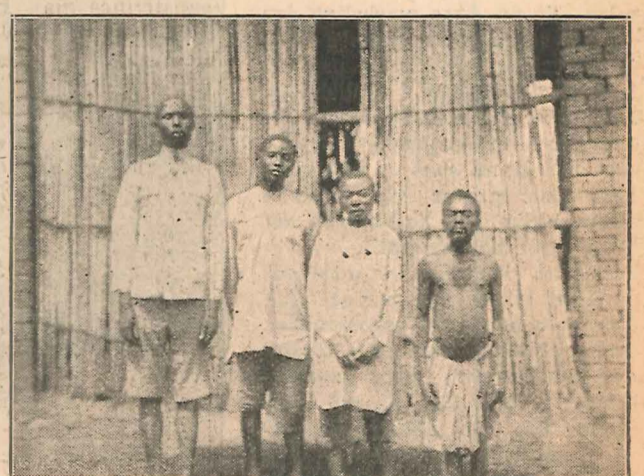
Helt op i den evige snes regioner vaager filmerne sig. En akt av en filmkomedie skal foregaa heroppe og filmoperatøren og en av hans medhjælpere tar opstilling paa en fjeldtop.

Dette slot har Charlie Chaplin bygget sig i Kalifornien. Det har kostet tre millioners dollars saa det maa være en god levevei at være berømt filmskuespiller. Billedet her er tat fra en flyvemaskin.

En spændende scene. Vil frelsen komme før filmhelten med den glidende planke er ført bort til det snurrende sagblad?

Pygmærfolket, dvergnegrene ved Albert Nyanzajsøen er blit filmet av det amerikanske filmkompani „Famous Players" som hadde sendt en ekspedition derned. Længst tilhøire ser man en av dvergnegrene.

Baronen og de 24,000 kroater.

—o—

Det er en sommerdag i forstaden Bayswater i London. Kvarteret er fornemt, det ligger ute ved Hyde Park og de fleste husene er bare bebodd av én familie. Det er ogsaa tilfælde med et hvitt hus med balkon like ved parken; en fane med røde, gule og grønne farver vaier over taket og ute paa balkonen staar husets eneste beboer og holder en rytterpistol i hver haand. En mængde mennesker er strømmet sammen omkring huset, man hujer, ler og skriker og manden paa balkonen har vanskelig for at faa ørenslud. Det er en høi, vakker mand i en prægtig uniform. Han bærer husartrøje, stramme benklær og kanonstøvler, om livet et belte med pistol og dolker og paa brystet en stor uthugget sølvplate som forestiller et dødningshode med korslagte ben. Mængden har vanskelig for at forstaa hans gebroknede engelsk, men man forstaaer dog at det er hans mening at sprænge sig selv og huset i luften naar politiet kommer for at ta ham. Der ligger fem tusen pund krudt i kjelderens sjer man. Overgir han sig eller sprænger han sig i luften? Der veddes tre mot en to mot en, fem mot tre paa at han flyr tilveirs med hele huset. Man er i aaret 1810, men englændernes lyst til at vedde var ikke mindre dengang end nu.

Manden paa balkonen var den sommeren en av Londons mest omtalte gjester. Hvor han egentlig stammet fra visste man ikke. Han fortalte bare at han var den østerrikske baron Geramb og at han var kommet til England for at tilby dette land sin kaarde og sin øvrige hjælp mot Napoleon. Han fortalte forøvrig at han i Kroatien hadde ekvipert og fuldstændig utrustet et korps paa 24.000 kroater som han var parat til at overlate England. Desuten hadde han en stor plan. I Napoleons hær tjente titusener av tyskere, spaniere, østerrikere og italienerne. Dem skulde man faa til at desertere og faa dem hjulpet til England og av alle disse desertører og av de 24.000 kroater skulde man danne en hær som skulde kastes iland paa Nordfrankrikes kyst ved Boulogne. Paa denne maaten kunde man kanskje faa bugt med Englands frygtede og forhatte fiende Napoleon. England var dengang saa truet ved Napoleons fastlandssperring at man undersøkte alle de planer som kom frem og som gik ut paa at skade Napoleon. Hvor fantastisk end baron Geramb's plan var, saa underkastet man den derfor en prøve, samtidig med at man søkte at faa klarhet over hvem han selv var. Undersøkelsen bragte et merkelig resultat.

Geramb, hvis barontitel var tvilsom, hadde allerede omkring 1805 gjort sig bemerket i Italien ved sine eventyr. Han hadde klatret op til Peterskirkenes kuppel og hadde skrevet sit navn der, og han hadde hat en duel paa toppen av Vesuv. Fra Italien var han drat til Wien, og da Napoleon nærmet sig denne by med sine hære fik Geramb tiladelse til at danne et korps av frivillige: „Dødens husarer“, som skulde kjæmpe mot franskmændene. Han solgte ogsaa en mængde officerspatenter og viste sig med et glimrende følge omkring i Wiens kaffehuse, men da de franske hære stod ved byens porter forsvandt baronen saa fuldstændig som om jorden hadde opslukt ham. Samtidig blev der utsendt stikbreve efter ham og han anklagedes for at ha bedrat den østerrikske stat for de penger han skulde ha utrustet det frivillige korps for. Det neste sted man traffer ham er i Palermo paa Sicilien ved dronning Marie Carolines hof. Dronningen hadde en svakhet for vakre mænd i vakre uniformer, baron Geramb var som sagt en meget vakker og statelig mand og han steg efterhaanden saa høit i dronningens gunst at det faktisk var ham som styrte kongeriket „Begge Sicilier“. Først knurret ministrene, saa knurret folket og tilsidst blev utilfredsheten saa stor at dronning Marie Caroline fandt det raadeligst at la ham reise. Han kom til Spanien hvor man først lyttet til hans fantastiske idéer, men siden blev man lei av ham og for at bli av med ham ga man ham en generaltitel og et pas til England.

Da Englands almægtige minister Lord Wellesby hadde faat dette at vite besluttet han ikke at ville ha noget med Geramb at gjøre. Han lot ham kalde op i ministeriet, utbetalte ham 100 guinees og ga ham ordre til inden tre uker at være ute av landet. Men dette vilde Geramb aideles ikke høre tale om. Han vilde ha betaling for de 24.000 kroater som var underveis til Eng-

land, han krævde 40.000 pund sterling og hvis han ikke fik dem vilde han forskanse sig i sit hus i Bayswater, forsvare sig til sidste blodsdræppe og derpaa sprænge sig selv og huset i luften. Han hadde fem tusen pund krudt liggende i kjelderens, sa han. Over huset heiste han det kroatiske flag og selv gik han ut paa balkonen med en pistol i hver haand og holdt en tale til folket. Vil han sprænge sig selv i luften? spurte man. Der blev veddet for og imot, men de som holdt paa det tapte. Det hele fik en ikke meget dramatisk avslutning. For da de to londonske politiinspektører Craig og Hamilton kom tilstede reidde de en bjelke mot porten, fik denne sprængt og kjørte bort med Geramb som ikke gjorde nogen motstand. Folkemassen, som hadde glædet sig til en stor slutningseffekt, blev saa skuffet at den hujet sin foragt efter eventyreren da man kjørte bort med ham.

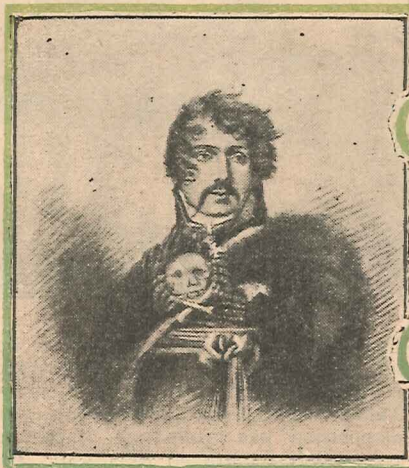
Naar man følger baron Geramb's senere liv, ser man hvilke besynderlige eventyrere Europa rummet paa Napoleons tid. Da man var lei av ham i England satte man ham ombord i et engelsk krigsskib og ga dettes chef ordre til at skille sig av med ham paa en anstændig maate. Dette hverv utførte han paa den maaten at han en nat satte ham iland paa kysten ved Husum i Slesvig. Da Geramb ingen papirer hadde blev han av de danske autoriteter sendt i fængsel indtil videre, og da man i

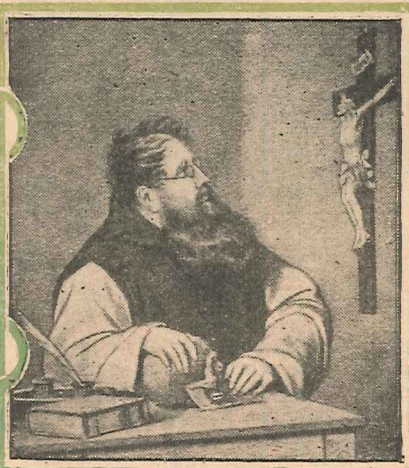
Frankrike fik nys om dette krævdes han utlevert. Danmark var da Frankrikes allierte og man fulgte kravet. Baron

Geramb blev avlevert til de franske myndigheter i det av franskmændene besatte og regjerte Hamburg og derfra blev han sendt videre til Paris, hvor han blev sat paa fæstningen i Vincennes. Det som bekymret ham mest var at man skulde utlevere ham til Østerrike, hvor han visste han vilde bli hængt for sine bedragerier. Dette skedde imidlertid ikke, man vilde beholde ham i Frankrike hvor der skulde reises anklage mot ham for at ha villet myrde Napoleon. En viss oberst Caverø, som hadde været sammen med ham ved hoffet i Palermo, paastod nemlig at Geramb hadde foreslaaet dronning Marie Caroline at han skulde reise til Frankrike og myrde keiseren, og han paastod ogsaa at Geramb i et av slottets værelser hadde hat hængende et billede av Napoleon som han skjød paa blink efter. Et slikt utsagn var nok til at faa Geramb dømt til døden og henrettet. Men foreløbig lot man ham sitte i Vincennes.

Man hadde imidlertid faat andet at tænke paa i Frankrike. Det russiske felttog var gaat daarlig,

Baron Geramb som husargeneral

Broder Maria Joseph allas baron Geramb.

paa balkonen stod husets beboer i straalende uniform og med en lang rytterpistol i hver haand, mens menneskemassene lo og hujet.

der meldtes bare om ulykker og nederlag, keiseren var paa flugt hjemover og da efter slaget ved Leipzig de allierte hære nærmet sig Paris, aapnet man fængslene for alle politiske fanger. Geramb

kom ogsaa løs og han stod paa Paris' gater uten en skilling i lommen. Han synes da at ha husket sine 24.000 kroater igjen og han, som i fængslet hadde digtet en mængde oder og sanger til keiser Napoleons ære, tilbød nu den franske regjering at la de 24.000 kroater komme for at kjæmpe mot tyskerne, østerrikerne og russerne. Da hver av disse frygtelige kroater med et lansestøt dræpte mindst ti fiender, vilde det bety seieren for dem de hjalp. Men der var ingen som vilde høre paa ham. Man nøide sig med at gi ham nogen penger for fængselsopholdet, og da de var brukt synes han at ha opholdt livet ved at synge spotteviser mot englænderne paa Paris' gater.

Men en saa dumdristig og oppfindsom eventyrer som Geramb gaar aldrig helt tilbunds. Geramb saa sig om efter en redningsplanke og han fandt klostret. I 1817 finder man den forhenværende husargeneral, manden med de 24.000 kroater, som tiggermunk i Trappistklostret ved Pont Salu i Frankrike. Han var en dannet, veltalende mand, han talte elleve sprog, han sang udmerket, spilte violin, harpe og piano og han egnet sig da fortreffelig til at bli sendt ut til herregaardene og de fornemme familier for at be om en gave til klostret. Broder Maria Joseph, som han nu het, skilte sig udmerket fra dette hverv.

Men hans ærgjerrighet lot ham ikke nøie sig med dette. Han kom til Rom og her forstod han ved sin aandrikhet og sine samtaler fuldstændig at fortrylle pave Gregor den XVI., saa han blev utnevnt til en høi grad inden Trappistordenen. Ja, da paven vilde sende en særlig delegeret til den franske dronning Marie Amélie, gift med kong Ludvig Philip, for at overrække hende „det gyldne lys“, blev broder Maria Joseph valgt. Dronning Marie Amélie som var prinsesse av Sicilien og som hadde tilbragt sin barndom og ungdom ved dronning Marie Carolines hof, blev meget forbauset ved i den Trappistmunk som med stor værdighet skred opover Tuileriernes trap at gjenkjende den elegante husargeneral som i sin tid var den almægtige mand ved Palermos hof. Broder Maria Joseph skilte sig forøvrig med den største takt fra sit hverv og det franske hof overøste ham med udmerkelse og smiger. Faa utenfor dronningens kreds aute hvem man hadde hat for sig.

Fra Paris vendte han tilbake til Rom og forstod bestandig at bevare paven's gunst. Han døde i 1848 i Rom som generalprokurør for Trappistenes store og vidt forgrenede munkeorden.

„Kammeratklubben”, som er en forening av kvindelige studenter og arbeiderker ved fabrikker i Kristiania, hadde nylig en vellykket utflukt til Eidsvoll fylkesskole, hvorfra ovenst. bilde er hentet. Der var ca. 100 deltagere, flere interessante foredrag blev holdt og man moret sig med lek og sport. — Fot. Holmsen.

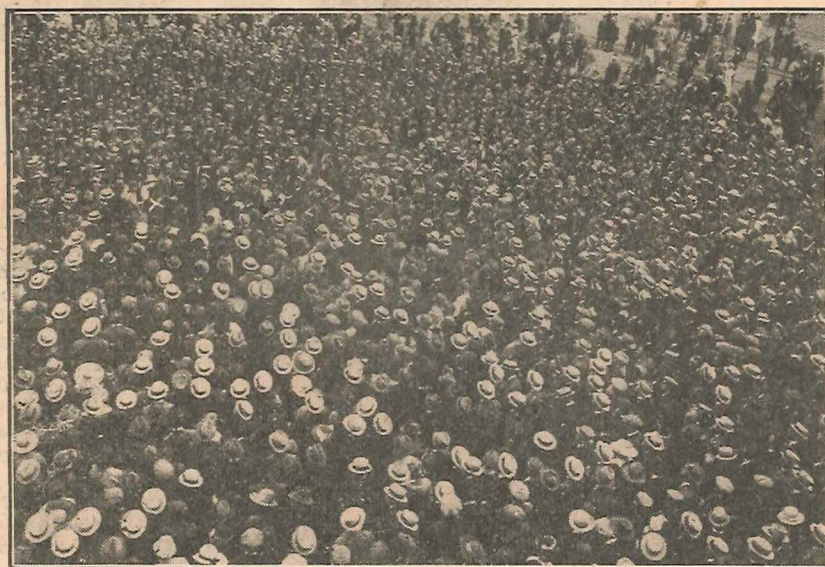
Den eiendommelige russiske danser Joseph Kiveliovitch i Beethovens „Maaneskinssonaten”. Han tilhører en av Ruslands bedste familier og er av krigen og revolution kastet ind i vort land hvor han nu er paa tourné.

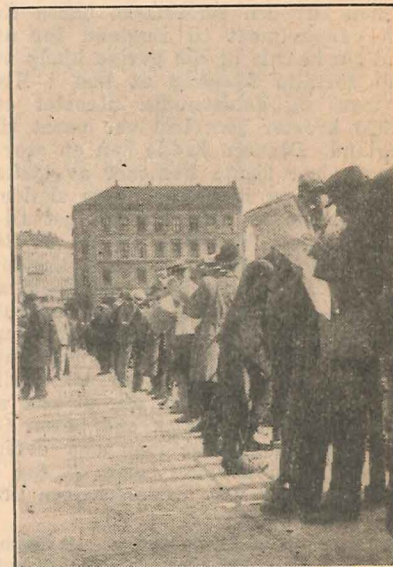
Den første bygning som er færdig efter den store brand i Bergen. Det er Svaneapotekets imponerende gaard i Strandgaten — som man ser en monumental bygning der tar sig ganske anderledes ut end det gamle træhus hvor dette byens ældste apotek før holdt til gjennom aarhundreder. Ellers gaar det smaat med gjenreisningen.

Den faglige landsorganisations formand Ole O. Lian forlater et av de mange forhandlingsmøter hos riksmæglingsmanden.

Under storstreiken holdtes der en række friluftsmøter hvortil tusener paa tusener av arbeidere og andre strømmet. Her er et snapshot fra et slikt møte paa Youngstorvet i Kristiania. Paa talerstolen staar redaktør Martin Frammæl (X). — Fot. Skarpmoen.

Utenfor Folkets Hus var der en stadig ansamling av streikende som med glødende nysgjerrighet slukte hvert eneste nr. av „Socialdemokraten”.

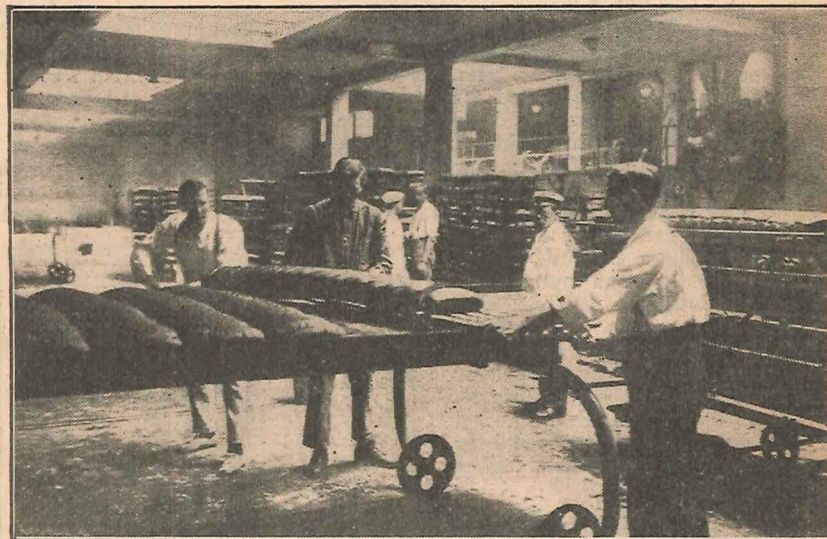
Vi bringer her nogen spredte billeder fra den store streik som brøt ut den 26. mai og varte i 14 dager. Det var et eiendommeligt og tildels ganske broget liv som i denne tid utfoldet sig

rundt om i landet — især i de større byer, fremforalt Kristiania. Bortset fra nogen enkelte uregelmæssigheter her og der løp imidlertid det hele merkelig stille og rolig av, og den ængstelse for

voldsomme optøier som enkelte i begynnelsen næret blev gjort tilskamme. Efterat den tidligere riksmæglingsmand advokat J. M. Lund var opnevnt som mæglingsmand blev streiken avblaast.

Melketilførselen til Kristiania med dens vældige forbruk var et av de problemer som meldte sig straks ved storstreikens utbrudd. Paa grund av transportarbeidernes nedleggelse av arbeidet var det især omringelsen til utsalgene i byen som voldt ængstelse, men paa forskjellig vis blev problemet løst — bl. a. ved hjelp av svære lastebiler forsynt med passer-plakater. Paa ovenstaaende bilde ser man en lang rad av disse kjøretøier, og de streikende og andre fik hvad de trængte. — Skarpmoen.

Ogsaa brødforsyningen var en av de vanskeligste opgaver som uvilkaarlig paatrængte sig under storstreiken. Selvfølgelig gik man rundt om i husene for en stor del til hjemmebaking, men det var jo ikke nok. Takket være bakersmestrene og „Samfundshjælpen”, som stillet sig til disposition paa saamange omraader, blev der hellerikke nogen brødmangel — selv i storbyen Kristiania. Paa ovenstaaende bilde ser man „Samfundshjælpen” i virksomhet i brødfabrikken i Kristiania.

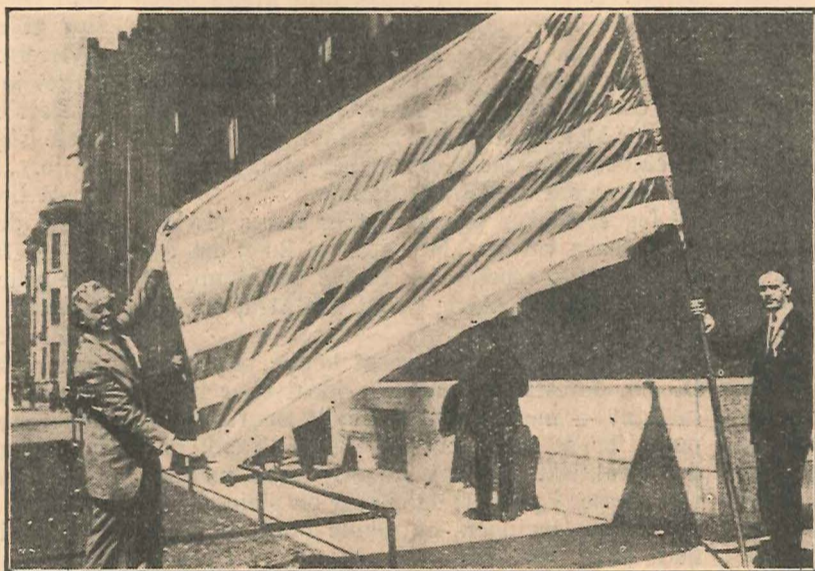
Spredte træk fra verden derute.

Etpar billeder fra det urolige Schlesien hvis deling nu staar paa den storpolitiske dagsorden. Tyskere og polakker slaas om den værdifulde provins og de alliertes interesser i denne forbindelse har været vanskelige at forene. Paa billedet tilvenstre ses tysk sikkerhedsvern paa de schlesiske landeveier, de brænder av iver efter at kjæmpe med polakkerne. Paa midtbilledet fransk og tysk officer paa inspektionstur i et av de distrikter som er besat av de interallierte tropper. Tilhøre flokker av Korfantys folk parat til at forsvare indgangen til en schlesisk landsby mot de tyske frivillige skarer. Det er ogsaa kommet til voldsomme sammenstøt mellem dem.

Den gordiske knute i Irland.

For om mulig at faa tilveiebragt ro og orden paa „Erins grønne ø“ vedtok som man vil erindre det engelske parlament ifjor oprettelsen av to parlament — et for Syd-Irland og et for Ulster. Denne beslutning møtte enstemmig protest fra Syd-Irland, idet baade sinn feinerne og nationalistene var imot den — ja, de erklærte endog ikke at ville delta i valgene. Imidlertid bestemte „den irske republik“s præsident de Valera at sinn feinerne ved at stille sine kandidater skulde vise verden hvor enstemmig løsrivelseskravet er, og dette har forsaavidt lyktes ham som der til de 128 pladser i det sydirske parlament blev stillet 124 sinn feinerne og 4 unionister. Englænderne har dog ikke følt sig overbevist, da man gaar ut fra at sinn feinerne her har øvet terroristisk press. Ogsaa i Ulster ventet man endel repræsentanter for sinn feinerne ved valgene, men her var dog unionistene i stor majoritet. Og saa staar man der med to steilt motsatte parlamenter, mens gjæringen i landet fremdeles er voldsom og sinn feinerne terroriserer og englænderne tar represalier. Hvor uløselig knuten synes at være fremgaar bl. a. derav, at Lloyd George nylig har erklært sig villig til at forhandle uten andre betingelser end at Irlands løsrivelse er utelukket, mens de Valera bare vil forhandle naar England først har anerkjendt den irske republik fulde og hele frihet!

Skal den irske republik flag se slikt ut? Paa det første aarlige konvent som nylig holdtes av den amerikanske forening for anerkjendelse av den irske republik og hvor man bl. a. vedtok en henvendelse til præsident Harding om at anerkjende Irlands suverenitet antok man ogsaa det ovenfor gjengitte flag. Det er sydd av irske kvinder i Amerika og blev overgitt til Miss Mary Mc. Swiney, en søster til Corks borgermester som sultet sig ihjel, for at hun skulde forære det til de Valera. Flaget ligner som man ser meget Stars and Stripes. Det har 13 grønne og hvite striper — 3 for hver av de 4 irske provinser og 1 for Erin — og 5 hvite stjerner paa orangegul bund. Den store i midten symboliserer Erin og de 4 smaa betegner de fire provinser.

Et celebret Europa-besøk.

Den japanske kronprins Hirschito er isommer paa besøk i Europa, og denne reise har av forskjellige grunde vært en viss opmerksomme. For det første har det allerede før hendt at nogen japansk keiser eller tronfølger har forlatt fædrelandets helige grund. Det har været dem forebuttt ifølge landets love, og naar det iaar for første gang gjøres brudd paa denne eiendommelige bestemmelse saa er jo allerede det et moment som ganske naturlig har maattet vække opmerksomhet. Dernæst utløper iaar den engelsk-japanske alliansetraktat som nu er 20 aar gammel og ikke lenger passer — allerminst sammen med statuten for Nationenes Forbund. Og fornyselsen av traktaten er saaledes et stort spørsmål som nu staar foran en nyordning. I forbindelse hermed har man da stillet den omstændighet at kronprins Hirschitos første besøk gjaldt Japans mægtige allierte England, men det benegtes dog at hans reise har nogen politisk betydning. Og det tør vel kanskje ogsaa ha sin rigtighet, for den britiske regjering kan sikkert ikke ta noget endelig standpunkt til traktatsspørsmålet, før dette har været drøftet paa det store møte i London isommer av ministerchefene rundt om i de britiske besiddelser hvorav mange jo berøres sterker av traktaten end moderlandet selv. Dette traktatsspørsmål har forøvrig ogsaa en vidtstrakt storpolitisk interesse.

Fra den japanske kronprins Hirschitos Europa-reise. Det er første gang i historien at en japansk tronfølger besøker Europa. De japanske keisere og tronfølgere er hellige personer, og tidligere maatte de ikke forlate „Den opgaende sols land“. Først iaar har man altsaa brutt med denne tradition. England var det første europæiske land kronprins Hirschitos besøkte, og det er fra dette besøk ovenstaaende billeder er hentet. Tilvenstre ser man kronprinsen passere foran fronten av æreskompaniet ved Mansion House i London og tilhøre ser man ham ved Lord Mayors store banket. Midt paa billedet staar Lord Mayor med kronprins Hirschito paa sin høire side og prinsen av Wales paa sin venstre.

Barbara.

Av

L. G. Moberly.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Han handlet oiensynlig i den bedste mening og tilbød en gave som han ikke næret nogen tvil om vilde bli mottatt. Den unge pike selv saa paa John med et blik som uttrykte glæde og tilbedelse, og det var oiensynlig at hun var likesaa overbevist som faden om at det, der blev tilbudt, vilde bli mottatt.

John saa fra den ene til den anden med en pludselig følelse av at han ikke visste, om han skulde le eller bli sint, eller — han stanset han brat i sin tankegang. — Eller — hvad? Han var ensom — forfærdelig, fortvilet ensom — og denne unge pike med de sky, brune øine fulde av tilbedelse, denne slanke, brune pike med de skjønne blomsterkranser og med en trofasthet, han kunde læse i hendes blik, hvorfor gjorde ham det gode der blev sendt ham? Denne tanke slog ned i ham. Hvis han tok imot den gamle høvdings gave — hvem vilde saa lide nogen skade ved det? — Denne slanke, brune pike vilde holde ham med selskap som hendes far sa — holde ham med selskap i hans ensomme timer her, og naar tiden kom, da han skulde vende tilbake til civilisationen vilde hun dra til sine egne folk, bare hævet i deres øine, fordi hun hadde delt en hvit mands liv. Hvorfor ikke la alle betæneligheter fare og ta det der blev tilbudt ham? Var det overhodet ikke latterlig at ha betæneligheter? Han vilde ikke gjøre noget ondt mot nogen; han vilde endog gjøre den unge pike lykkelig — hun stod jo og saa paa ham med tilbedende beundring i sine brune øine! Og hendes far og hele hendes stamme vilde fryde sig over den store ære der var blitt en av deres medlemmer tildelt.

Midt i alle disse tanker som for gjennom hans hjerne, mens den gamle høvding og hans datter stod og ventet paa svar, viste der sig for hans indre øie et syn, saa klart og tydelig for hans næstne i øieblikket som at staa i en engelsk have ved sommertid. Det var sin mors have, han saa. Han saa den med margeriter bedækkede græsplæn, løvgangen, over hvilken crimson-rambler slynget et hav av blomster, bedet under muren med alle hans mors yndlingsblomster som badet sig i solskinnet — nelliker, hvite liljer og stokroser og en høi kristtorn som netop skulde springe ut. Og paa græsplænen mellem margeritene sat hans mor; hendes blaa øine saa ømt op paa ham og fra det fjerne lød kirkeklokkene over til dem og blandet sig med morens stemme: „Jeg vilde saa gjerne, du skulde vite det, min egen John, og aldri i dit liv glemme det. Det er saa haardt for en kvinne alene at holde en søn paa den rette vei — men glem aldri de ord: Hvem kommer op til vor Gud deroppe? Bare den der har rene hender og et rent hjerte.”

Helt herover i Afrikas fjerne skoger lød hans mors stemme med de manende ord. Det var som om disse pludselig stod skrevet over hele det vide landskap hvor han saa hen — og han reiste sig og talte kort og høflig, men meget besteemt til den ventende høvding. Med al sin medfødte takt og venlighet avslog han den tilbudte gave, og faldt der end en skygge over pikens ansigt, saa jaget hans venlige smil brodden av avslaget bort.

Men den aften kjæmpet John igjen haardt med allt ensomhetens dæmoner og dens fortvilelse, for han tilkjæmpet sig fred og sindsro paany.

XI.

En ny plads

„De vil vel ta pladsen?” Estelles stemme var meget ivrig og spændt; hun la sin haand paa Barbaras skulder og rystet hende let, da hun ikke svarte straks. „De maa endelig ta den. Vær nu ikke dum — det vilde virkelig være dumt at kaste bort en slik chance.”

De to damer sat i Estelles dagligstue om trent seks maaneder etter Estelles bekjendtskap med Derwents; Barbara tilbragte nu ofte sine friftermiddage i „Rowen Lodge”, dels fordi hun hadde faa venner i London, dels fordi det barn, hun hadde pleiet, hadde faat et stor plads i hendes hjerte. Denne eftermiddag var hun kommet og hadde været meget opfyldt av en plads der var blitt tilbudt hende.

„Vil De ikke ta pladsen?” gjentok Estelle og saa ned paa det brev Barbara hadde rakt hende. „Det er jo en plads, min kjære pike, som gir Dem gode utsigter for fremtiden. Hør nu paa mig og avslaa den endelig ikke. Jeg tror ogsaa at jeg har litt del i at den er blitt tilbudt Dem. Jeg roste Dem i høie toner overfor Dolores Grainger, og hun fortalte Mrs. Donaldson Dem om at komme til hende.”

„Jeg er sikker paa at det er Deres skyld,” sa Barbara varmt. „Men jeg vet ikke, om det er den slags arbeide jeg hadde tænkt mig at utføre. Jeg har aldrig tænkt paa at ta en slik plads.”

„Aa, kjære, la nu være at tænke paa hvad De har forestillet Dem som ideal eller noget saadant — naar der blir tilbudt Dem hundre pund for at passe et snilt barn! Tænk paa den praktiske side av saken. Disse mennesker vasser i penger; de ønsker en pleierske til sønnen og arvingen, og denne plads blir tilbudt Dem. Det vilde være dumt av Dem at avslaa den.”

„Ja, kanskje,” sa Barbara langsomt. Hun saa for sig et hus i Surrey, hvor hver smule penger, hun kunde undvære, vilde bety forøket komfort for hendes syke far og hans elskede hustru. Nu gjaldt hendes første tanke ikke hende selv, men den far og mor som hadde stræbt efter at gi hende en lykkelig og skjærmet barndom, og hun følte at for disse to kunde hun gjøre meget mer hvis hun tok imot pladsen hos Mrs. Donaldson.

„Jeg hadde ikke tænkt at bli fast bonne for et barn,” vedblev hun fremdeles litt nølende. „Det var min mening at vedbli at pleie syke barn, for jeg tror at jeg har evne til det.”

„Javist har De evner til det; men hvad har dog alt det at si, naar der blir tilbudt Dem hundre pund for at passe et sundt barn istedetfor et sykt?” sa Estelle i sin lette tone, i sin overfladiskhet tænkte hun bare paa den pekuniære fordel som denne plads bød. „Kanskje dette kostbare barn blir sykt og da kan De jo bli sykepleierske efter Deres hjertes ønske.”

„Jeg tror, jeg tar pladsen,” sa Barbara langsomt. „Det er vist ikke riktig at forkaste et saa godt tilbud, og jeg kan gjøre meget mer for min familie naar jeg faar en saa god løn. Det er ikke det arbeide, jeg helst vil ha, men jeg tænker, jeg bør ta imot det.”

„Det glæder mig at De endelig tar imot fornuft,” sa Estelle med et og gjæsper; andre menneskers saker tapte snart interessen for hende, og hun holdt allerede paa at bli kjed av at tale om Barbaras affærer og længtet efter at gi sin gjest en detaljert beskrivelse

av sin sidste selskapskjole og av den hat, Charlie motstræbende hadde tillatt hende at kjøre den foregaaende dag. „Ta nu endelig imøt Mrs. Donaldsons mer over pladsen hos hende og spekuler ikke med hat den sak — medmindre De da skulde vise Dem endnu mer fornuftig og ta imot doktor Bensons frieri,” sluttet Estelle.

Barbara lo og rystet paa hodet.

„Doktor Benson er meget behagelig som læge, og jeg har likt godt at arbeide sammen med ham. Men det var skade at han ødela det hele ved at be mig bli hans hustru.”

Hugo Benson, den dygtige unge doktor som hadde hjulpet Barbara med at dra Estelles barn bort fra dødens port var blitt heftig forelsket i den høie, unge sykepleierske; men hans impulsive frieri hadde ikke hat det ønskelige resultat, og Barbara rystet bare energisk paa hodet, naar Estelle ba hende forandre sin beslutning.

„Jeg kan det ikke,” sa hun; „jeg holder ikke av doktor Benson paa den maate. Jeg betrakter ham bare som en god bekjendt og har ikke den mindste gnist av kjærlighet til ham.”

„Hvad gjør det?” svarte Estelle utaalmodig. „De taler altid saa meget om kjærlighet til den mand, De vil gifte Dem med. Det, man trenger til i en egtefælle, er nogen der kan gi en et komfortabelt hjem og en god tilværelse og anser en for fuldkommen. Da er det jo det samme, om man elsker ham.”

„Deri er jeg ikke enig med Dem!” Barbara reiste sig for at gaa, grepet av en pludselig uvilje. „Kjærlighet har mer av si end nogen av de ting, De har nævnt. Kjærlighet er det eneste der er virkelig nødvendig — kjærlighet og fælles tanker og interesser. Jeg kan ikke gifte mig med en mand bare for at faa et komfortabelt hjem.”

„Min kjære pike, De svæver i altfor høie regioner, hvor jeg ikke kan følge Dem! — Charlie og jeg sliter os meget godt gjennom tilværelsen og det samme vilde De og doktor Benson gjøre.”

„Jeg vil ikke gifte mig bare for at slite mig gjennom tilværelsen med en mand,” sa Barbara indignert. „Det er langt fra mine anskuelser om egteskapet. Men —” hun stanset og saa i den anden kvindens vakre ansigt — „jeg tror ikke at De egentlig er rigtig glad i nogen.”

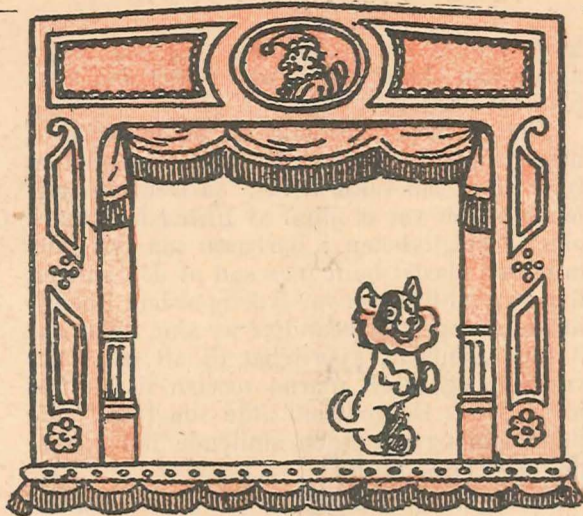
„Nei, det er jeg heller ikke.” Estelle lo uten i mindste maate at bli krænket over den unge pikes aapenhjertighet. „At holde for meget av nogen er spild av kræfter og ødelægger ens utseende og ens sind. Naar jeg tænker paa hvilke taaper mænd har gjort sig til for min skyld, saa er jeg taknemlig over at jeg aldrig har været forfærdelig i nogen. Den mand, jeg var forlovet med, før jeg giftet mig med Charlie — aa, kjære, han var for latterlig overfor mig. Han ansaa mig for en slags engel. Jeg har før fortalt Dem at han stillet mig op paa en piedestal og tilbad mig. Det var likefrem trøttende.”

„Og De knuste hans hjerte,” sa Barbara hurtig. Som saa ofte for fyldtes hendes hjerte av vrede mot denne vakre, hjerteløse kvinde og av medlidenhet med den ukjendte mand, hun hadde saaret saa dypt.

„Knuste hans hjerte? Aa. De har før sagt at jeg knuste hans hjerte,” Estelle lo og trak paa skuldrene. „Men ser De, min kjære, hjerter knuses ikke saa let og mænd trøster sig snart. De gaar ikke omkring og sorger over en kvinne. Han har sandsynligvis fundet en anden som har tat min plads. De skal saamen ikke beklage ham — han klarer sig nok. Det kunde aldrig falde mig ind at gjøre mig samvittighetsskrupler for en mands skyld.” Hun gjæsper og strakte sine armer over hodet. „De tar Dem altfor nær av andres affærer — hvis De vedblir med det, blir De gammel for tiden. Ta imot mit raad — hvis De ikke vil gifte Dem med doktor Benson,

Fru Wovovsky i „Min egen gut”.

To rollehavende i „De uadskillige”.

saa ta imot pladsen hos Mrs. Donaldson. De faar aldrig slikt tilbud igjen, og De vil komme til at leve i den største luksus og rigdom. Disse „parvenuer” vet nok hvorledes de skal bruke sine penger, og De vil faa det som plommen i et egg. Jeg tror at intet overgaar deres hus i luksus og skjønnhet.”

Disse ord mindedes Barbara, da hun fjorten dage efter holdt sit indtog i barneværelset paa Bramborough Hall. Den store bygning, paa hvilken millionæren ikke hadde spart nogen utgift, var ganske vist noget av det mest luksuriøse, Barbara nogensinde hadde set eller forestillet sig, og intet var blit spart i utstyret av de værelser der var bestemt for den spæde søn og arving. Der var værelse til at være i om dagen og værelse i for natten, værelse til barnepiken, badeværelse og spæciel dagligstue til bonnen — og alle disse værelser var møblert og dekorert hypermoderne og efter alle hygienens regler — intet manglet med hensyn til komfort og luksus. Og barnet selv var som Barbara uttrykte sig en konge blandt barn; hendes hjerte overgav sig straks til ham.

Men ut over sit domæne i barneværelset fandt Barbara ingen glæde i sit nye arbeide, og Mrs. Donaldson forente i sin person alle de „nouveau riches” aller værste feil. Hun tilbragte sin tid med at prøve paa at demonstrere overfor verden at hun var født i purpur og meget godt visste hvorledes hun skulde bære den kongelige purpurkaape paa den klædeligste og mest passende maate. Med et alvor der var en bedre sak værdig satte hun hele sin stræben ind paa at klatre op til rangstigen høieste trin, og hendes næsten fabelagtige rigdom aapnet mange dører som eller absolut vilde være blit lukket for hende. Hun hadde ingen idealer — medmindre hendes urokkelige beslutning om at ville op paa det høieste trin av den sociale stige kan sies at være et saadant — og hun var ikke istand til at vise noget høisind hverken i sjæl eller tanke. Alt for hende var penger og atter penger, og for de mennesker som ikke var i besiddelse av denne verdens goder hadde hun bare medlidenhet og ringeagt. De som arbeidet for sit brød foragtet hun av hele sit hjerte, og hun vilde ha anset det for yderst upassende at behandle sit barns bonne — skjønt denne var en dame helt igjennem — i nogen henseende som sin like.

Hver morgen avla hun en visit i barneværelset, og hendes nedlatende mine og hendes krampagtige bestræbelser for at opføre sig som en fornem dame, vakte Barbaras humoristiske sans. Hun var en kraftig bygget ung

Missmjau i „Forretning er forretning”.

Hr. Kattenberg som „Don Juan”.

Firbente skuespillere.

Vi presenterer herved for vore læsere medlemmene av en liten, munter skuespillertrup i nogen av sine glansroller. Efter sigende morer eieren av de flinke dyr sig virkelig med at la sine smaa, firbente venner klæ ut og optræ paa teatret, og det skal være meget pudsigt at se hvor fornøielig de agerer paa scenen.

dame, i besiddelse av en viss robust skjønnhet, alltid klædt efter sidste mode, og som Barbara skrev til sin mor, „utspyende penger av hver pore.” Hendes væsen overfor hendes søns bonne var yderst hovmodig og nedlatende.

„Det er Mr. Donaldsons og mit ønske at der blir gjort alt for gutten hvad der gjøres kan — det samme som om han var søn av en hertug,” sa hun hovmodig til sin nye barnefrøken. „I den retning er vi meget noieregående. Der behøves ikke at spares paa penger og det maa der ikke gjøres i nogen henseende. Jeg er ikke ødsel og ønsker heller ikke at der skal ødsles her i barneværelset. Men hvad gutten angaar, vil vi ikke sky nogen utgift. Han er arving til millioner — han er en vigtig person. Og husk at vi ønsker der skal vises ham den samme omhu og oppmerksomhet som om han var født i Buckingham Palace og blev kaldt kongelig høiheet. Forstaar De?”

„Ja, jeg forstaar det meget godt, og jeg skal gjøre mit bedste for ham,” sa Barbara rolig med stor lyst til at tilføie, at hun vilde gjøre hverken mer eller mindre for Roderick Donaldson end for ethvert barn der blev betrodd til hendes omsorg, likegyldig om det var rikt eller fattig. Men hun hadde for lange siden lært at beherske sig og tie, og Mrs. Donaldson kunde ikke finde nogen feil ved sin nye bonnes væsen og optræden.

„De skal bringe gutten ned i dagligstuen hver dag klokken fem,” vedblev hun, fremdeles i den tone som hun ansaa for at være en fuldkommen efterligning av en hertuginde maate at tale paa, men som i virkeligheten var en latterlig blanding av affektert vigtighet og uforskammethet. „Der kommer en mængde mennesker hit hver dag til te, og jeg ønsker

at de skal se gutten. Næsten hele egnen kommer hit til te om eftermiddagen, og gutten skal komme ned og være i sin fuldeste pynt.”

Barbara fandt snart at det virkelige lot til at „hele egnen” kom til te om eftermiddagen hos Donaldsons, og hun undret sig meget over at alle disse forskjellige mennesker kom til Bramborough Hall. Det var likesaa forbausende som avskyelig at se hvorledes alle disse mennesker „kröp for disse rike plebeiere,” som Barbara uttrykte det. Alle de beretninger der sirkulerte om husets pragt og luksus og om dets beboeres utstrakte gjestfrihet maatte ha fristet folk til at komme, tænkte Barbara; men kanskje de bare kom dit av nysgjerrighet, eller fordi de moret sig over de rike, ordinære Donaldsons. Men der var ingen tvil om at egnens beboere av en eller anden grund kom til Bramborough Hall og med

fornøielse tok imot den gjestfrihet der blev bud dem. Efter sin frues ønske var Barbara alltid klædt i hvitt, og det var ikke til at undres over at der blev kastet mange og nysgjerrige blik paa den høie, slanke pike i den hvite kjole, naar hun stod i dagligstuen med det vakre barn i sine armer.

„Hvor ialverden har dog Donaldsons faafat i den bonnen?” sa en mørk mand med et vakkert, litt blasert ansigt til sin sidemand. „Hun ligner mer en tragediedronning end en barnefrøken. Jeg tror, jeg maa gi mig litt av med barnet for derved at faa vite litt om bonnen.”

„Vær ikke saa taapelig, Hatchard,” sa den anden mand lakonisk; men Ralph Hatchard svarte leende:

„Min kjære Denison, De er saa optat av Deres opdigtede heltinder at De ikke bryr Dem om de virkelige kvinder, De ser for Deres øine.”

„Jeg finder mine opdigtede heltinder mer medgjørlige og mindre vanskelige at behandle. Den virkelige kvinde som de kalder hende ligger ikke riktig for mig,” svarte Hubert Denison tort. Han var en kjendt forfatter, og atmosfæren paa Bramborough Hall var ham saa litet sympatisk at han tusen ganger erklærte for sig selv at han ikke kunde holde ut at være der mer.

Meget mot sin vilje var han blit trukket hit av Ralph Hatchard, en av hans studiekammerater, hvis venskap mer var basert paa baandet fra studiedagene end paa egentlig aandsslegtskap eller fælles tilboieligheter, og den rolige pennens mangel følte sig helt ute av sit element i disse omgivelser, især da hans vertindes største ønske var at vise ham frem som en tam løve og faa ham til at brole.

Disse mottagelsesdage paa Bramborough Hall var ham en pine og plage og ren skjær-ild at komme igjennem, og han ønsket av hele sit hjerte at han aldrig hadde git etter for Hatchards overtalelser og hadde føiet ham i at bli en av millionærens gjester. Mrs. Donaldson hadde ingen interesse for endnu ukjendte og fremadstræbende forfattere og kunstnere, men saasart deres navn var begyndt at skinne og de hadde slaat igjennem, bød hun dem velkommen med aapne armer og viste dem frem og feiret dem saa meget, de vilde la sig feire. Paa hendes indeständige anmodning hadde Hatchard som fandt den rike mands hus og den rike mands kones venskap ganske behagelig indført Denison i deres hus.

„Denne bonne i sin hvite dragt og med den hvite kappe paa det mørke haar og med barnet i sine armer er et billede der kan fryde enhver kunstners øie og hjerte — enten han saa er maler eller forfatter,” svarte Hatchard med eftertryk. „Er De da blind, mand?”

„Nei. Men jeg har ingen lyst til at beundre barnefrøknere hvor godt de end kan se ut. Jeg lar dem være i fred.”

„En ung pike med slike øine som denne bonne maa da være en undtagelse herfra,” var det tankeløse svar.

„La mig si Dem at denne bonne, om hvem De taler saa letsindig, er en dame,” sa Denison rolig. „Mrs. Donaldson har fortalt alle og enhver at hun vilde ha en virkelig dame til bonne.”

„Mrs. Donaldson og vi har kanskje ikke det samme skjøn om hvem der er dame eller ikke,” svarte Hatchard, men Denison rynket panden. Han var gammeldags eller riddelig nok til ikke at ville kritisere sin vertinde, og med en følelse av irritation imot Hatchard reiste han sig og slentret tvers gjennom det av mennesker opfyldte værelse henimot døren som førte ut til haven. Her stanset Mrs. Donaldson ham.

„Naa, Mr. Denison,” sa hun og truet med fingeren, idet hun sendte ham et blik som hun smigret sig med var skjælmisk, „jeg ser nok hvad det er, De vil — De vil desertere ut i haven og tænke ut interessante motiver til Deres bøker; men jeg slipper Dem ikke, før De har set vor søn og arving. Vi er meget henrykt over ham. Vi forkjæler ham vist — men saaledes gaar det jo somoftest med det eneste barn. — Bonne — bring gutten hit til Mr. Denison, saa han kan faa se ham.”

Rødmen steg op i Barbaras ansigt; hun aapnet uvilkaarlig munden for at svare, idet hun et øieblik glemte at hun i Mrs. Donaldsons øine bare var et tjenestetyende, og hun husket hvor ofte hun ønsket at se den forfatter, hvis bøker hun hadde læst med den største begeistring og beundring.

Denison hadde lagt merke til den rødme der bredte sig over hendes ansigt og den glans der kom i hendes øine, og et smil oplivet for et øieblik hans kloke ansigt.

„Det er et nydelig eksemplar av et barn, De har der,” sa han venlig. „Jeg forstaar mig ikke særlig meget paa barn, men jeg kan da se at han er en ualmindelig liten person.”

„Men De har jo skrevet ‚Min søn Dan!’” utbrøt Barbara ivrig, da Mrs. Donaldson bruste avsted for at ta imot en ny gjest og lot forfatteren alene sammen med bonnen i et hjørne av salen. „Faar jeg lov til at takke Dem for alt hvad De har skrevet? Jeg har saa ofte ønsket at takke Dem.”

„Læser De meget?” Denisons kloke øine saa ind i den unge pikes uttrykksfulde ansigt, og da hans skarpe ører opfanget hendes vakre stemme og forfinede uttrykksmaate, indrømmet han i sit stille sind at Mrs. Donaldson ikke hadde tat feil i at si at hendes barns bonne var en dame.

„Jeg har sjelden hat tid til at læse meget, jeg har alltid saa meget at gjøre, men jeg læser, naar jeg kan faa anledning til det, og jeg

læser alle Deres bøker, naar jeg paa nogen maate kan skaffe mig dem,” sluttet den unge pike litt undselig.

„Det er meget glædelig for en forfatter og meget smigrende for hans forfængelighet at lytte til en saa velment ros,” sa Denison smilende og der var et glimt av tilfredshet i hans øine. Oprigtigheten i Barbaras saa ivrig uttalte ord glædet ham mer end al den smiger, han var vant til; det var tydelig at han i hende hadde en opriktig beundrer av sine bøker, og Arthur Denisons kjærlighet til alt hvad der var egte og sandt utartet næsten til en fiksidé. „Synes De godt om ‚min søn Dan?’” tilføjde han og saa igjen smilende ind i hendes bevægede ansigt.

„Den liker jeg bedst av alle Deres bøker,” svarte hun. „Av den faar man indtryk av at De forstaar den menneskelige natur saa godt og er saa overbærende over dens svakheter og vildfarelser.”

„Man lærer overbærenhet, naar man vedblivende studerer menneskene,” sa Denison tankefuldt. „Det er det mest interessante studium av alle.”

„Aaja!” utbrøt den unge pike. „Jeg blir aldrig træt av at studere mænd og kvinder med al den forskjel og likhet der er imellem dem. Man kan aldrig bli kjed av at erfare mer og mer om menneskene.”

„Har De aldrig selv prøvd paa at skrive noget?” Denison gjorde dette spørsmål paa lykke og fromme; men av den forøkede rødme paa den unge pikes kinder gjættet han at hans uttalelser hadde rammet. „De skriver vist selv?” vedblev han ved synet av hendes dype rødme. „Har jeg ikke ret?”

„Jeg prøver undertiden paa at skrive,” sa hun. „Men jeg har saa liten tid og jeg er saa uvidende, saa det forekommer mig at være et haabløst vanskelig arbeide.”

„Vanskelig — ikke haabløst,” rettet Denison med et av disse smil som i saa høi grad forskjønnet hans litet pene ansigt. „Det er vanskelig for en forfatter at klatre op til den høide, han ønsker at naa, men haabløst er et sterkt ord. Hvis De har det mindste talent til at skrive, hvis De har den ringeste evne til at skape, saa stryk ordet ‚haabløst’ av Deres liste nu og for bestandig.”

„Men spørsmålet er, om jeg har nogen skapende magt — om jeg har nogen evne til at skrive,” sa Barbara alvorlig. „Ofte har jeg en følelse som om jeg absolut maa skrive ned et indtrykk eller en tanke eller beskrive noget, jeg har set. Men naar det saa er skrevet — hvorledes kan jeg saa vite, om der er noget godt i det?”

„Kanskje jeg kunde hjelpe Dem, hvis De vilde la mig faa gjøre det,” sa Denison muntert. „Gi mig et løfte — det er ikke noget slemt løfte. Naar De næste gang skriver ned Deres indtrykk eller tanker eller skriver en fortælling, saa send mig det, De har skrevet, og la saa mig avgjøre, om det vil være til nogen nytte for Dem at fortsætte Deres skrivi. Vil De gjøre det?”

„Aa —” var alt hvad Barbara fik tid til at si, for nu kom Mrs. Donaldson igjen bort til dem, men hendes øine og smil sa meget mer, end ord kunde ha gjort, og Denison forstod hvilken umaadelig glæde hans impulsive tilbud hadde vækket hos hende. Men efter at ha sagt nogen smigrende ord til Mrs. Donaldson om det vakre barn, flyttet han ut i haven hvor han straks angret sin impulsive handling.

„Hvad fik mig til at tilby at læse denne barnefrøkens amatørbringelser?” mumlet han, mens han vandret rundt i haven med lange skridt. „Jeg kan ikke fordra amatørarbeider — jeg hader at læse begynderes bøker. Jeg kommer sandsynligvis til bittert at angre mit løfte, naar denne begynderinde sender mig sine produkter. Men der er en viss bunden kraft i hendes ansigt, og det var den kraft som fik mig til at komme med mit til-

bud. Jeg maa si at der er vækket en viss nysgjerrighet i mit.” Han nikket til en stær som hoppet foran ham bortover gangen og viste den største likegyldighet for den anden tobenede skabning der hadde trængt sig ind paa dens enemerker, men som dog heldigvis ikke syntes at interessere sig for de larver og insekter, den var optat av at lete efter. Og da forfatteren endelig slentret videre bortover havegangen, fremdeles opfyldt av tanken paa sin korte samtale med den unge barnefrøken, la stæren sit hode paa skakke og kikket efter ham med et uttrykk som syntes at si: „Naa ja, han kunde ha været værre, og han saa nogenlunde uskadelig ut, men han bør helst bli paa sine værelser!”

XII.

Jaget bort.

„De vil da vel ikke være saa grusom? Deres ansigt sier mig at De ikke kan være saa grusom.”

„Jeg vet ikke hvad De mener med at være grusom; men jeg maa gjenta at De ikke maa komme hitop i barneværelset — jeg kan ikke tillate det.”

Barbara stod rank og stiv med ryggen til kaminen; hun løftet hodet stolt og hendes øine var fæstet paa Ralph Hatchards ansigt. „Mrs. Donaldson vilde bli meget sint hvis hun visste at De kommer hitop saa ofte. Vær saa snil ikke at komme hit oftere.”

„Jeg er meget glad i barn,” svarte Hatchard leende, idet han lænet sig til bordet og sendte den unge pike et beundrende blik. „Jeg synes at et barneværelse er et likefrem fortryllende sted.”

„Passiar!” sa hun skarpt. „Og selv om De er nok saa meget glad i barn, saa er der ingen grund for Dem til at bli her længer, for barnet har nu sovet en halv time og jeg har travlt. Jeg har altfor meget at gjøre til at ønske at ha gjester heroppe, og jeg vilde være meget glad hvis De vilde la være at komme hit.”

„Vær nu ikke saa haard imot mig.” Hatchards stemme antok en bedende klang som han hittil med held hadde anvendt overfor kvinder. „Der er ingen grund til at De skal behandle mig saa haardt. Jeg kan ikke la være at beundre Dem —”

„De kan la være at gjøre alt saa vanskelig for mig,” avbrøt hun ham koldt. „Jeg ønsker aldeles ikke Deres beundring. Jeg vil aller helst være uten den. De har været her hver aften og hver gang, De kommer, har jeg bedt Dem om at gaa og ikke komme igjen. Jeg bryr mig ikke det aller mindste om Deres beundring,” gjentok hun og i hendes stemme var der en klang av foragt som egget Hatchard.

„Det er tusen ganger mer end beundring,” sa han ivrig, da han gik nærmere bort til hende. „Jeg tror ikke, De vet hvorledes De ser ut i den hvite dragten og hvorledes De kan faa en mands hjerte til at banke. Jeg er blit her i huset som gjest i mange flere dage, end det hadde været min mening at bli bare for at faa se Dem. Er det ikke gaat op for Dem?”

„Jeg har merket at De har forfulgt mig!” utbrøt Barbara ærgerlig. „De vet at jeg i min stilling er magtesløs og det benytter De Dem av. Vilde De kanskje plage en av Deres kvindelige husfæller som De har plaget mig? De vet at jeg bare er barnets bonne og derfor betrakter De mig som et lovlig bytte.”

„Saaledes maa De ikke tale,” sa han. „De forstaar jo slet ikke at De har fortryllet mig. Jeg tilber Dem. Der er noget ved Dem som gjør mig rent forrykt.”

„Nu vil jeg ikke høre mer,” sa Barbara ra-

sende. „Jeg har bedt Dem om ikke at komme og tale med mig i haven eller komme hitop i barneværelset, naar De tror, Mrs. Donaldson er vel avveien, og ikke plage mig med Deres forhadte opmerksomheter. Jeg har bedt Dem om alt dette og De har helt ignorert mine ønsker.”

„De er hundre ganger mer fortryllende end ellers, naar Deres øine lyner og rødmen brer sig over Deres ansigt. De ser ut som en skjøn, vred dronning,” utbrøt Hatchard ivrig. „Og jeg sier Dem det som det er,” vedblev han med hæs, ophidset stemme, „jeg lar mig ikke avvise saa let som De tror. Jeg er i besiddelse av en god del haardnakkethet og stædighet, og naar jeg ønsker en ting for ramme alvor, saa holder jeg fast ved den likesom en arrig bulldog!”

Der var kommet en ny klang i hans stemme, en klang som fikk Barbara til pludselig at gaa længer tilbake fra ham med et glimt av angst i sine øine.

„Jeg blev ikke for intet kaldt hensynsløs i mine unge dage ved universitetet,” vedblev han, „og jeg sier Dem like ut at jeg ikke skyr nogen midler for at oppnaa det, jeg vil oppnaa. La mig advare Dem min knibske dame — De bør heller holde gode miner med mig. Jeg kan meget let faa jaget Dem bort fra denne plads.”

„Og hvis De gjør det — tror De saa, jeg vilde like Dem bedre?” sa Barbara hvis vrede igjen fikk overhaand over frykten.

„Det avhænger av hvorledes jeg fremstiller saken for Mrs. Donaldson.” Hatchard knep øinene sammen, og Barbara kom uvilkaarlig til at tænke paa en giftig slange, hun hadde set i den zoologiske have. „Hun vil tro mine ord bedre end Deres, og hvis De ikke behandler mig paa den maate, jeg ønsker at bli behandlet paa av Dem, saa vil det ikke se godt ut for Dem. Vær nu ikke saa taapelig,” vedblev han. „Gi mig et kys —” han gikk et skritt nærmere bort til hende, men før han fikk rørt ved hende, hadde Barbara løftet sin haand og git ham et slag i ansigtet.

— — —

„De vet vel hvorfor jeg har sendt bud efter Dem, Miss Standish?” Mrs. Donaldson som sat ved skrivebordet i sit boudoir saa haanlig paa sin guts bonne som stod rank opreist like indenfor døren. „Det vil sikkert ikke forbause Dem at jeg sier Dem op uten videre. Efter den maate, paa hvilken De har opført Dem, kan det ikke forbause Dem.”

„Jeg vil gjerne vite hvorfor De sier mig op,” svarte Barbara rolig. „Jeg kan ikke tro at De har fundet nogen virkelig feil hos mig eller nogen virkelig grund til at jage mig bort uten varsel.”

„Ikke fundet nogen feil hos Dem?” Husets frue skrek næsten disse ord ut. „Vil De virkelig foregi ikke at vite hvorfor jeg er sint? Jeg har engagert en anden bonne, og jeg ønsker ikke at De blir her en dag længer. De kan faa en maanedes løn og saa straks forlate huset. De burde skamme Dem over Dem selv og det vet De godt. Det er bare venlighet av mig at gi Dem lønnen. Jeg behøver det slet ikke efter hvad der er foregaaet.”

„Jeg har ret til lønnen,” svarte Barbara med tilkjæmpet ro. „De har ingen ret til at negte mig den. Der er ingen grund til at jage mig ut av huset, og De har ikke git mig nogen grund for at De gjør det. De har absolut ingen ret til at negte mig lønnen.”

„Ingen ret!” Mrs. Donaldson lo med en haanlig latter, og hendes stemme blev høiere og høiere for hvert ord, hun sa. „Jeg har ret nok til det. Tror De, jeg holder bonne for at hun skal gjøre forsøk paa at indynde sig hos mine mandlige gjester og forfølge og plage dem dag ut og dag ind?” Barbaras ansigt blev kridhvitt, men hun taug. „Jeg forstaa det meget godt nu,” vedblev Mrs. Donaldson som efterhaanden arbeidet sig op til et fuldstændig raseri. „De er naturligvis ikke andet end en eventyrserske som er klædt op til at spille rollen som sykepleierske og barnefrøken. Jeg har hørt tale om folk som gjør slikt, men jeg hadde aldrig trodd at skulle komme i berøring med et saadant væsen. Men De skal ikke faa øve Deres kunster i mit hus — la mig si Dem det, min unge dame. Mit hus har alltid været hæderlig i enhver henseende og det skal det vedbli at være. De trodde, De skulde være saa klok og snedig at fange en vakker, rik mand her i mit hus — ikke sandt? Men De er blit opdaget itide. Her er ikke stedet til slike ting, det kan jeg si Dem, og jeg vil ikke at min barnepike skal forfølge en av mine gjester og —”

„Nu har De fornærmet mig tilstrækkelig,” avbrøt Barbara hende med en ro der gjorde mer virkning end det voldsomste utbrudd av vrede. „Det er ikke min feil at en av Deres gjester har forfulgt mig ubarmhertig. Det er ham som skulde skamme sig over sin opførsel — ikke jeg —”

„Forfulgt Dem? Det er storartet!” Mrs. Donaldson lo høit og skingrende og glemte rent sine bestræbelser for at kopiere en her-tugindes værdige ro. „Det er nok omvendt, hvilket De godt vet. Jeg vilde skamme mig over at staa der og prøve paa at se uskyldig ut, naar De vet likesaa godt som jeg hvem det er der er blit forfulgt. Det er skjændig, avskyelig at lope efter en mand der ikke bryr sig om en! Naa, De har skadet Dem selv mest ved Deres tarvelige opførsel. Jeg skal sørge for at De ikke mer faar plads i et hæderlig hus — og De skal heller ikke komme tilbake til hospitalet,” tilføide hun ords-kapsfuldt. „Jeg skal nok sørge for at alle faar vite sandheten om Dem — og saa kalder De Dem en dame! Det er sandelig en nydelig dame og en nydelig maate for en dame at opføre sig paa. Jeg skal bli glad naar De er vel ute av mit hus.”

Denne strøm av uforskammede ord skyllet som en regnbyge henover Barbara; men i sit hospitalsliv hadde hun lært selvbeherskelse grundig, og hun rettet sig bare stolt op og saa fast ind i Mrs. Donaldsons blussende og vrede ansigt.

„Jeg reiser med næste tog til byen,” sa hun rolig, „hvis jeg kan bli kjørt til stationen.”

„Aa ja, De skal bli kjørt til stationen, og jeg skal bli glad over at bli kvit Dem, men koketter nu ikke med kusken som skal kjøre

for Dem. Jeg skal gaa op i barneværelset og se efter, om De efterlater alt som det skal være,” sa Mrs. Donaldson haanlig. „De kan straks gaa op og pakke ind Deres saker, og naar jeg har set efter alting, kan De kjøre.”

„Jeg kan være færdig om en halv time,” var alt hvad Barbara svarte; men skjønt hun gikk rolig og lukket døren sagte efter sig, raste der en storm i hendes indre. Et øieblik stod hun ute i korridoren og støttet sig til en av trap-pens soiler, mens hun gispet efter pusten; en voldsom vrede gjorde det umulig for hende at røre sig. Vrede var den fremherskende følelse i hende. For øieblikket hadde hun ikke tid til at tænke paa noget andet; alle de bitre fornærmelser og forhaanelser hadde vækket en glødende vrede i hende, vrede mot den kvinde, hun netop hadde forlatt, og mot den mand som av smaalig hevsn hadde bakvasket hende overfor Mrs. Donaldson.

„Ikke, fordi det har noget at bety hvad en slik ussel kryster sier om mig,” sa hun til sig selv, mens hun gikk langsomt opover trappen. „Intet av det, han sier, kan skade mig for alvor. Hvorledes skulde det det? Jeg kan alltid gaa tilbake til hospitalet og der vil de alltid gi mig en anbefaling. Jeg er ikke av den grund avhængig av Mrs. Donaldson. Forstanderinden kjender mig — det vil ikke bli vanskelig for mig at faa noget nyt arbeide.”

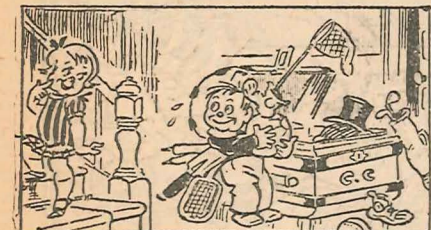
Hun lo med en liten, haanlig latter, mens hun pakket sin kuffert; for skjønt Barbara hadde lært meget i livets skole, hadde hun endnu mange menneskelige feil, og sagtmodighet og ydmyghet kunde ikke regnes til hendes dyder. Hun var overbevist om at Mrs. Donaldsons trusler om at skade hende var magtesløse og at hun alltid kunde faa arbeide. — Men hun skulde erfare hvor langt onde tunger kunde række og hvilken magt i verden rigdom har. Hun skulde endnu lære hvor haard kampen kan være for en kvinde som er alene.

Med hendes pludselig avreise fra Bram-borough Hall begyndte en række vanskeligheter — vanskeligheter som hun i sin første berettigede vrede ikke hadde dromt om.

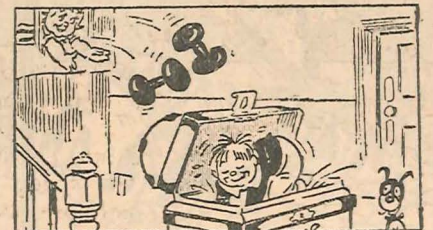
XIII.

Hvor skulde hun nu gaa hen i London — det var det første vanskelige problem som Barbara blev stillet overfor, da hun stod med sin kuffert paa perrongen i Paddington, og dette problem indgav hende en følelse av en viss frygt. I de sidste to aar hadde hospitalet været hendes hjem, og naar hun hadde været ute i privat pleie, hadde hun vendt tilbake til hospitalet naar hendes arbeide var fuldført. Derwents var ved et badested, og selv om de hadde været i London, vilde Barbara nødigg staa i mer taknemlighetsgjæld til Estelle, hvis venskap hun alltid hadde følt som en tvilsom gave og helt avhang av denne dames tilfældige indfald. Barbara hadde ingen andre venner i London som hun kunde henvende sig til og be om gjestfrihet, og hun saa

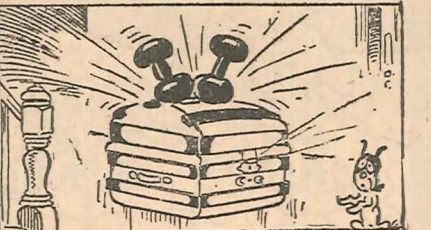
Den levende kuffert.

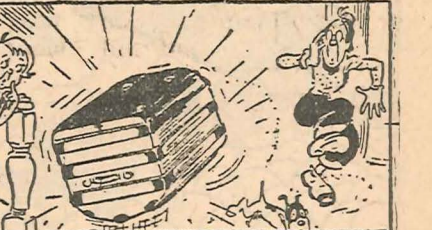
1. „Nu vil jeg leke at jeg skal ut og reise!” sa den lille Maries fætter og pakket en stor kuffert. „Vil du hente mine manualer, Marie, Dem vil jeg ha med.”

2. Det vilde Marie gjerne. Fætteren maatte op i kufferten og trampe sammen alt det som han skulde ha med og mens han stod der kom manualene — bokstavelig talt flyvende.

3. De traf loket paa kufferten saa det faldt i med et smeld og laasen smekket igjen og den stakkars fætter var lukket inde sammen med sit reise-gods.

4. Da tante kom til hitkaldt av stoen kunde hun ikke begripe hvad der gikk av kufferten som hoppet rundt paa gulvet uten at nogen rørte ved den. Hun trodde den var forhekset.

meget tvilraadig ut, da bæreren som hadde tat hendes kuffert ut av toget nu stod og ventet paa videre ordrer.

Hun hadde forlatt Donaldsons, opfyldt av vrede og uten at tænke paa andet end hurtigst mulig at komme bort fra deres hus; men under jernbanereisen var hendes vrede kjølnet, og skjønt hun hadde tilbragt tiden paa toget med at lægge forskjellige planer, hadde hun endnu ikke tat nogen bestemt beslutning. Hun hadde tænkt paa at leie et værelse for en kort tid, indtil hun fik et nyt arbeide; men hun kjendte meget litet til London og visste ingen steder hvor de leiet ut værelser, og hun var i besiddelse av tilstrækkelig sund fornuft til at vite at hun maatte være meget forsiktig i valget av logi.

„Miss, ønsker De en vogn?” spurte bæreren for anden gang, da den høie, unge sykepleierske ikke svarte ham første gang, og hun vændte sig om mot ham med den impulsivhet der altid hadde været noget av det mest tiltalende ved hende.

„Jeg vet virkelig ikke hvor jeg skal hen, og jeg vet ikke hvad jeg skal gjøre — det er sandheten,” sa hun, idet hun saa ind i mandens kloke, venlige ansigt, „med øine saa uskyldige og tillidsfulde som vor egen lille Kattys” — som han senere sa til sin hustru. „Jeg er uventet kommet til London og jeg har ikke tat nogen bestemmelse om hvor jeg skal være. Kanskje De vet hvor jeg kan faa et hæderlig sted at bo? Jeg har aldrig før bodd tilleie noget sted og jeg vet ikke hvor jeg skal henvende mig.”

„Naturligvis tok jeg hende nærmere i øiesyn,” sa Jem Mason senere til sin kone, „og jeg kunde se at der ikke var noget iveien med hende og at hun var en dame helt igjennem som du vilde si.”

„Nuvel, Miss,” sa han til Barbara efter et øiebliks betænkning, „De vil ikke angre det hvis De leier værelse i 140, Pearsdale Street. Det er en stille og rolig gate — De vil kanskje finde den trist. Men Mrs. Denton i 140 er en strævsom kone og hæderlig og proper; og min kone og jeg har kjendt hende i mange aar. Hun kan kanskje synes litt stiv og egen, men hun maa kjæmpe sig haardt frem, det har hun maattet gjøre hele sit liv og det kan nok gjøre en kvinde litt haard — hun er enke og har ingen barn. Naar De sier at Jem Mason har sendt Dem til hende, saa vil hun nok ta imot Dem og la Dem faa værelse hos hende.”

Stille og trist var ganske vist uttrykk som

passet godt paa Peardale Street, tænkte Barbara, da vognen stanset utenfor et litet, graat hus som laa i en række av andre smaa, graa huser, av hvilke det ene var en efterligning av det andet. Et præg av respektabilitet karakteriserte dem alle, og alle vinduene var tildekket av musselinsgardiner, saa intet øie utenfra kunde trænge ind gjennem dem. I buevinduet i nr. 140 kunde man fra gaten ikke se andet end et litet, rundt bord, paa hvilket der stod en blomsterpotte med en geranium og en bok, og da Barbara blev vist ind i værelset av Mrs. Denton, fandt hun at det lugtet av nyt træ, manglet frisk luft og var opfyldt av møbler. Det var vanskelig at bane sig vei mellom alle stolene, bordene, skapene og en sofa som var betrukket med billig skind; men Barbaras erfarne øine opdaget straks at det var rent og propert derinde og dets properhet erstattet mange andre mangler.

„Et bybud paa Paddingthon stationen, Mr. Jem Mason, har vist mig til Dem,” sa hun. „Da jeg gjerne vil ha et rolig logi, trodde han at vi kanskje kunde bli enige.”

„Ja, jeg leier nok ut værelser,” svarte Mrs. Denton forsiktig. „Denne dagligstue og et litet soveværelse.”

„De ønsker altsaa at faa en logerende?” spurte Barbara.

„Ja, det gjør jeg,” svarte hun, „men som De ser er der ikke stor plads her, og jeg vet ikke, om det er saaledes, De ønsker det — det er bare et almindelig kvarter her, og jeg pleier bare at leie ut mine værelser til folk som arbeider.” Hun saa tvilende paa den høie, statelige unge dame med det eiendommelig vakre ansigt — det ansigt der bar præg av umiskjendelig forfinelse og dannelse.

„Jeg arbeider ogsaa,” sa Barbara muntert, „som De ser er jeg hospitalssykepleierske.”

„Jeg har før hat sykepleiersker her,” sa Mrs. Denton endnu med et tvilende uttrykk i ansigtet. „Men hun var vant til smaa forhold —”

„Jeg bryr mig ikke om at huset er litet,” svarte Barbara — hun hadde for længe siden overvundet sin gamle fordringsfuldhet og kræsenhet, og nu tok hun villig imot det som hun i tidligere dage vilde ha betragtet med skræk og rædsel. „Jeg ønske bare rene, propre værelser og et venlig menneske som vil sørge litt for mig.” Hun smilte til Mrs. Denton, og den gode konen mistet litt av sin stivhet og smilte igjen. „Jeg er virkelig ikke stoiende eller fordringsfull,” vedblev Bar-

bara, „og jeg vil bli meget glad hvis jeg kan faa bo hos Dem.”

„Ja, jeg vil gjerne ha Dem,” svarte Mrs. Denton med et glimt av varme, og hun fulgte den unge pike op til et litet, men ulastelig propert soveværelse og Barbara som hadde lært at se det bedste i alt la merke til at hun kunde se ut i en bakgaard med en liten, tilstøtende have, og hun saa ogsaa at der var et stort træ i haven og at man kunde se et stort stykke himmel. I tidligere dage vilde hun bare ha lagt merke til at huset var graat og stygt og bakgaarden kjedelig og indestengt; men nu saa hun ut over det triste og tænkte istedetfor paa træet og himlen.

„To mænd saa ut gjennem fængslets gitter — den ene saa bare mudder og jord — den anden saa himlens stjerner —”

Barbara hadde for længe siden lært at se bort fra mudderet og bare se stjernerne, og under den proces, hun hadde gjennemgaaet, var hun blit meget mer tiltalende end for.

„Jeg haaber snart at faa arbeide igjen,” sa hun til Mrs. Denton, da det var avgjort at hun leiet dagligstuen med buevinduet og det lille soveværelse ovenpaa. „Jeg vil helst i privat sykepleie, og hvis jeg faar arbeide, kan jeg kanskje bli fast leieboer hos Dem og være her mellom hver gang, jeg er ute. Vi kan kanskje bli enige om betingelsene. Men jeg maa først ha arbeide — men jeg tror ikke, det skal falde mig vanskelig at finde noget.”

Hun talte i sikker og sorgløs overbevisning uten at ane de vanskeligheter der skulde møte hende; men hun blev grepet av den første iskolde tvil, da hun næste morgen gik til forstanderinden ved sit gamle hospital.

Den mottagelse hun fik av sin tidligere overordnede, var saa kold og avvisende at Barbara maatte studse; men hun forestilte sig selv at hun sikkert tok feil og at forstanderinden bare var overbebyrdet med hospitalforretninger.

„Jeg kommer for at be om en anbefaling,” sa hun. „Jeg har været nodt til at forlate den plads, jeg hadde, og nu vil jeg gjerne ha privat pleie, men jeg maa bare faa et vidnesbyrd av Dem —”

„Jeg kan absolut ikke gi Dem nogen anbefaling,” var det kolde svar, „og det forbauser mig at De kan tænke paa at be mig om det. De tror da vel ikke at vi kan anbefale Dem efter det der er forefaldt? De har jo Deres attester for den utdanning, De har faat her

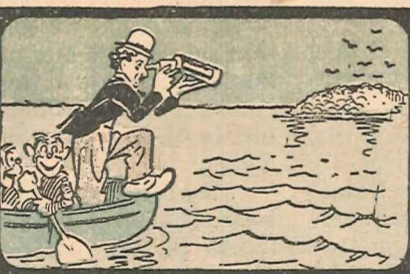
Fra et besøk paa pingvinenes ø. En opvaaknen med forskrækkelse.

1. „I teatret kan vi ikke komme,” sa jeg forleden til mine to smaa apevenner. „Og litt adspredelse trenger vi til. La os dra ut paa en liten reise!”

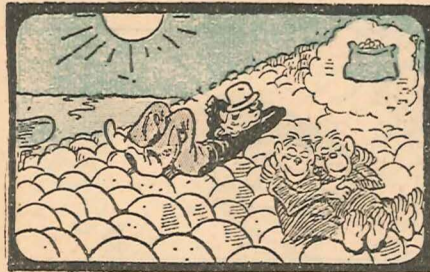
2. Forholdene forbød os at ta med toget, — en fottur lot sig heller ikke arrangere, da øen var saa liten. Der var da intet valg: vi maatte seile. Og det gjorde vi.

3. I den lille nydelige kanoen jeg har laget selv rodde vi avsted, ut paa de vilde vover. Apene rodde mens jeg holdt utkik. „En ø forut!” ropte jeg.

4. Snart hadde vi naad øen og gik iland. Det var forresten en underlig ø: saa langt øiet rak var den opfyldt av nogen store, hvite, glatte, ovale stener.

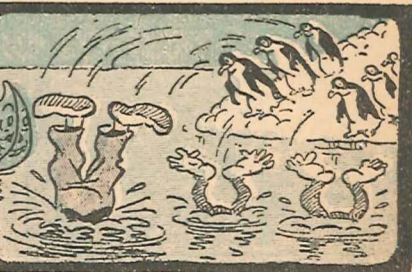
5. De gav ikke noget særlig blott eller behagelig leie. Men i mangel av noget bedre maatte vi ta tiltakke med dem som madrasser. Vi var søvnige og vilde sove.

6. Vi faldt ogsaa snart isøvn og drømte først om store søkker med nøtter og tilsids drømte vi om at der var nogen som grep os og løftet os og bar os langt bort...

7. Men saa vaaknet vi og saa at det sidste ikke var nogen drøm, men virkelighet. „Stenene” var pingvinegg som vi hadde utruget!! Og nu bar pingvinene os væk...

8. ... ut til vandet og plump! lot de os forsvinde i bølgene. Vi hadde ikke noget paa deres ø at bestille, sa de. Er det ikke merkelig hvad man kan opleve?”

men nogen videre anbefaling kan vi ikke gi Dem."

„Efter det der er forefaldt?" Barbara saa uforstaaende paa hende. „Jeg — forstaaer Dem ikke. Der er ikke foregaat andet, end at jeg blev skjændig behandlet av Mrs. Donaldson og jaget uten at ha gjort mig skyldig i no-gensomhelst forseelse. Jeg kan ikke gjøre for at Mrs. Donaldson har opført sig uforskam-met imot mig. Jeg vet ikke hvad De mener."

„Jo mindre De taler om skjændig behand-ling, desto bedre." Forstanderindens oine saa koldt ind i Barbaras blussende ansigt. „Vi har hørt hele hitorien."

„De mener, De har hørt Mrs. Donaldsons fremstilling av historien," svarte Barbara hef-tig. „De har ikke hørt min fremstilling. Er det rigtig bare at ville høre den ene av par-tenene? Jeg blev skjændig behandlet — der er intet andet uttrykk for det!"

„Deres fremstilling vil være meget litet paalidelig, og De har opført Dem saaledes som vi nødigg vil tænke os i forbindelse med en av vore pleiersker." Forstanderindens stemme blev koldere og koldere. „Det er fuldkommen indlysende at De ikke alene har glemst den stilling, De indtok i Mrs. Donald-sons hus — men De har ogsaa glemst Dem selv som kvinde og som dame. Under disse omstændigheter kan jeg absolut ikke gi Dem nogen særlig anbefaling. Jeg skammer mig over at en av vore sykepleiersker har bragt vort hospital i daarlig ry."

„Skal jeg si Dem sandheten?" utbrøt Bar-bara med skjælvende stemme og lynende oine. „Det er bare retfærdighet at De hører hvad jeg har at si. Nei, vent — jeg maa tale!" Hun hævet haanden, da forstander-inde gjorde mine til at ville avbryte hende. „Jeg vet meget godt at De ikke vil tro mig, men De maa og skal høre min historie. Jeg har ikke opført mig daarlig og heller ikke har jeg bragt hospitalet i vanry. Hvorfor skulde jeg gjøre nogen av de delene? Min samvittighet er ganske ren. Jeg har aldrig gjort noget som jeg behøver at skamme mig over hverken som kvinde eller dame og det er en aldeles uberettiget fornærmelse at beskyldde mig for en slik adfærd." Barbaras stemme ry-stet saa sterkt at hun ikke var istand til at tale i øieblikket; men forstanderinden saa bare koldt paa hende uten at si noget. En-delig gjenvandt den unge pike tildels fatnin-gen og talte i en lav, indtrængende tone som burde ha overbevist hendes tilhørerinde. Men forstanderinden paa St. Helens hospital var en snæversynt kvinde som let lot sig paavirke av en sterkere naturs end hendes. Og Mrs. Donaldsons kraftige og ordinære og tarvelige natur hadde uten vanskelighet faat indfly-delse over forstanderinden og faat hende til at tro alt det, hun ønsket at hun skulde tro. Barbara talte derfor for dove ører, og skjont den unge pike taaket følte dette, maatte hun allikevel gjøre et forsok paa at retfærdiggjøre sig.

„Jeg sier Dem sandheten," sa hun saa rolig hun kunde. „En av Mrs. Donaldsons gjester — en herre som bodde der i huset — gjorde min tilværelse ulidelig. Han plaget mig med sine opmerksomheter som jeg avskydde. Han forfulgte mig hvor jeg gik og stod; han talte til mig naar jeg var i haven med barnet, han kom op i barneværelset til alle tider, skjont jeg paa det bestemteste forbød ham det. Han fornærmet mig dypt — og fordi jeg ikke vilde som ham, truet han mig med at ville skade mig — og det har han øiensynlig gjort. Først fik han Mrs. Donaldson til at tro paa sine hakvaskelser — og nu har det lyktes hende at forgifte Deres sind. Han har i sandhet ut-ført sin trusel paa en virkningsfuld maate."

„Melodramatiske fremstillinger hjelper ikke paa saken," sa forstanderinden sarkastisk. „De bør heller prøve paa at forklare noget som ikke kan bortforklares. Den historie, De har fortalt mig, er ikke overbevisende. Mrs.

Donaldson vilde ikke uten grund ha sagt det, hun har sagt. Der gaar aldrig rok av en brand, uten at der er ild i den — det vet vi jo alle."

„Ja, men vi bør finde ut av hvem der har foraarsaket ilden," sa Barbara. „I dette til-fælde kommer hverken ild eller rok fra mig."

„Jeg er desværre av en anden mening. De har været meget taapelig, meget taktløs og indiskret, og der er ikke tvil om at De ikke alene har opmuntret denne herre, men at De med overlæg har forfulgt ham og forsøkt paa at bedaare ham. Det kan intet fornuftig men-neske tvile paa et eneste øieblik."

Barbaras kolde, haanlige latter lød gjennom det lille kontor.

„Ethvert fornuftig menneske som kjender mig vil absolut tvile paa det," sa hun. „Jeg pleier ikke at løpe efter mænd. Hvis jeg hadde været av den slags kvinder, saa vilde jeg ikke ha valgt en slik ynkelig person til at øve mine kunster paa. Jeg vilde ha valgt en bedre end en slik indbildsk nar."

„Deres ubeherskede sprog og uttrykk over-beviser mig bare endnu mer om Deres uharmoniske og hensynsløse natur," svarte forstanderinden, idet hun la nogen papirer foran sig og tok en pen i haanden som tegn paa at samtalen var endt. „Hele denne sak er yderst beklagelig — og jeg er baade forfærdet og bedrovet over at en sykepleierske fra vort hospital er indblandet i en slik affære. Jeg kan umulig gi Dem en anbefaling. Ingen med en saadan plet paa sin karakter som den, De har sat paa Deres, kan faa arbeide fra os. Saa den sak maa være avgjort — jeg ønsker ikke at diskutere den videre. Godmor-gen."

XIV.

Træthet i sindet.

„Jeg hadde aldrig trodd at det kunde være saa vanskelig at faa arbeide, naar man er ung og sterk og villig til at arbeide," utbrøt Bar-bara nedslaaet et par uke senere. Hun hen-vendte sin ytring til Mrs. Denton som netop hadde bragt hende hendes tebret og holdt paa at sette det fra sig paa det midterste bord i det overfyldte værelse. „Jeg har været paa alle mulige kontorer; det er forfærdelig ned-trykkende; jeg vet ikke hvad jeg skal gjøre."

„Der er ikke arbeide nok til alle," svarte Mrs. Denton tvært. „Jeg er sikker paa at der er tyve arbeidere om hvørt arbeide der er at faa. Men det er merkelig at en ung dame som Dem har saa vanskelig for at finde arbeide — De som er utdannet sykepleierske. Det burde ikke være saa vanskelig for Dem." Mrs. Den-ton saa likesom undersøkende ind i sin loge-rendes trætte ansigt. Det var virkelig rart at det kunde være saa vanskelig for Barbara at finde arbeide. Mrs. Denton kunde ikke finde nogen feil hos den unge dame som var kommet til hende for et par uker si-den. Leien blev punktlig betalt, og Barbara levde meget stille og var ute det meste av dagen og voldte ingen uleilighet i nogen retning. At hun var en vir-kelig dame, var Mrs. Den-ton sikker paa.

(Fortsættelse)

26de haandarbeide.

Kittel for
smaapiker
paa 3—5 aar.

Denne kittel av hvitt linstof som leveres fuldt færdig-montert avslut-tes nedentil og paa ærmene med en 4 cm. bred, rød kant, saa man bare har at sy det lette kontur-stingsbroderi.

I ha'sitring-ningen er der heklet en bord av rødt perle-garn. Likesaa leveres en hvit heklet snor til sløife i halsen.

Materiale: 1 paategnet og færdigmontert kittel med garn pris kr. 8,50 + porto. Faas gjennom „Nordisk Møn-ster-Tidende's" broderiavde-ling, Storgat. 49, Kristiania. Bestillings-seddell findes i „Raadgiver" side 28.

Lekedragt til barn paa
3—5 aar.

Av disse praktiske lekedrag-ter bringer vi denne gang en ny facon med bærestykke.

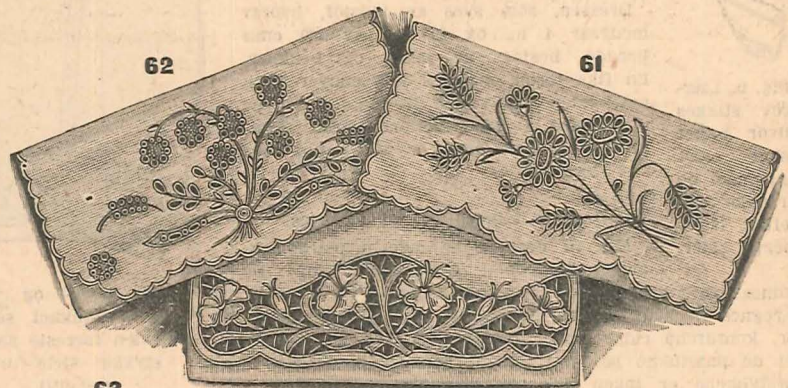
Vor model er sydd av mel-lemblaatt vaskestof og har paa bærestykket og lommene et morsomt broderi av høns og kyllinger sydd med kontursting i en pen rød farve. Paa skuld-rene kan man sy pynteknap-per, dog kan disse utelates. Dragten lukkes i ryggen.

Materiale: Paategnet leke-dragt, garn, pris kr. 6,00 + porto.

Faas gjennom „Nordisk Møn-ster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Besil-lingsseddell findes i „Raadgi-ver" side 28.

Servietmapper.

De praktiske servietmapper syes av fint, hvitt lin. Til de pene blomstermønstre er anvendt fint broder-garn. Hver mappe blir, naar den er sammensydd, 28 cm. bred, 12 cm. hoi. Broderiet kommer især vakkert til sin ret, hvis man med lette sting fæster indvendig et kulørt silkefor.

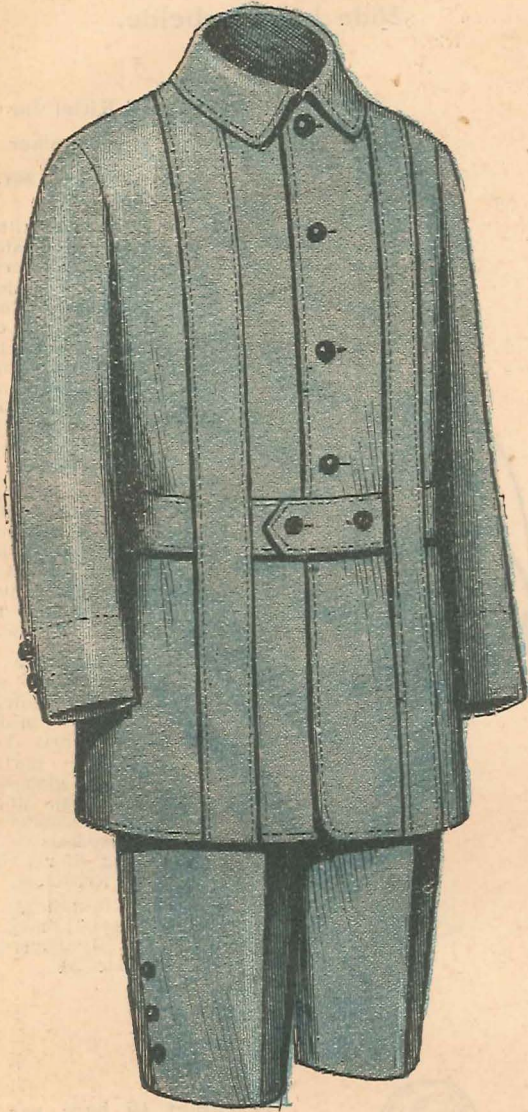
63

Til abonnenterne!

Nr. 23 og 24 av Allers Familie-Journal er sløifet som følge av storstreiken. Ro-manerne fortsætter ubrudt i nr. 25.

Allers Familie-Journal.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 1,25 + porto pr. stk. gjennom „Nordisk Møn-ster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddell findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Den færdige dragt.

At sy en guttedres.

AV I. TH.

En mor kan være saa stolt hun vil av sine store eller smaa gutter, — men naar hun skal til at sy kler til dem daler begejstringen betydelig, og hun ønsker i sit stille sind at de var — piker. Smaapiker er saa lette at sy til og saa taknemlige at pynte, synes de fleste mødre, mens det er vanskelig at sy en guttedres og dertil kjedelig, fordi det saa sjelden vil lykkes.

Disse meninger vil vi nu forsøke at røkke litt ved og bringer derfor idag model til en guttedres. Ved synet av denne pene og praktiske dragt vil det krible i mangen mor, og hun vil ønske at hendes gut hadde netop en slik. Og det kan let la sig gjøre, hvis hun selv vil sy den, og det vil enhver fornuftig mor i tider som disse, hvor alting er saa dyrt. Hosstaende gir vi i tekst og billeder utførlig beskrivelse av hvorledes dragten syes. Det er hverken vanskelig eller kjedelig at lage maken til denne. Tvertimot! Enhver mor med bare en liten smule haandlag for skræddersøm vil gi os ret heri og finde arbeidet let og morsomt. For ikke at tale om, at hun ved at være sin egen skrædder vil spare mange penger.

Dressen, som syes av uldstof, hvorav medgaar 1 m. og 60 cm. av 130 cm.s bredde, bestaar av jakke og benklær. En fiks facon, som vil klæ enhver kjæk gut, enten han er en liten gut eller en ung mand i konfirmationsalderen. Mønsteret til vor dres er til gutter paa 5—7 aar.

Dragten klippes og jakken syes.

Alle til dragten hørende mønstre lægges paa dobbelt sammenlagt stof. De ordnes saa mindst mulig tòi gaar tilspilde. $1\frac{1}{2}$ a 2 cm beregnes til søm. Hvert stykke fæstes med knappenaaler, konturene ridses med skrædderkridt og klippes ut. Til de paastukne læg paa jakken, lommer og belæg til forstykkene er ingen mønstre, men perforerte linjer i silkepapiret viser konturene, og herefter klippes de. Paa billedet er disse deler betegnet ved punkterte linjer. Naar mønstrene er lagt som vist her paa tegningen, behøver ingen at være ræd for at ta saksen i haanden og klippe dragten, da kan ingen ulykke ske. Klip de smaa hak i mønstrenes ytterkanter med; det letter den senere sammentraakling av dragtens forskjellige deler. (Se fig. 1, hvor mønstrene er lagt paa stof-

fet.) Begynd med at sy læggene til ryg og forstykker. De fire smaa stykker, hvorigjennem beltet skal ledes, stikkes først paa maskinen og kan fores. Resten av sømmene brettes om, syes med traaklesting (se fig. 2), og de fire læg traakles paa ryg og forstykker (se fig. 3) Tegn først etpar linjer med kridtet, for at avmerke hvor de skal syes paa og stikkes fast.

Efter dette forsynes forstykkene med et mellem-lag av tynd strie til større gutter, shirting til barn langs den forreste kant. Hertil klippes to strimler stof og to stykker strie av jakkens længde og den paa mønsteret angitte bredde. (Den perforerte linje paa forstykket fra halsen og nedover.) Paa ensfarvet tòi kan disse stykker klippes tversover, da det sparer stof, ellers tas de langsefter. Strien traakles paa vrangen av hvert stykke stof, og disse lægges saa med retten nøltagtig mot forstykkens retside, traakles paa og stikkes fast langs halsrundingen og den forreste rand helt ute i kanten. Sømmen presses og strimlen vendes om mot vrangen, saa strien ligger mellem de to lag stof. Traakles her paany, og endnu en stikning foretas, men denne gang paa retten langs samme. (Fig. 4.) Naar et kort læg er stukket fra ærmegapet nedover paa vrangen av hvert forstykke, saa dragten kan falde pent efter figuren, staar lommene for tur.

De klippes av ett stykke. Den lille klaf fores med shirting, der lægges paa den del som skal falde ned over lommen. Stikkes paa, vendes likesom underlaget paa forstykkene, stikkes atter paa retten og presses ut. Se paa mønsteret til forstykket, hvor lommen skal sitte, og anbring den der. Tøiet brettes ind paa de tre sider, og det faststikkes to ganger for at bli solid. (Se fig. 5.) Jakken syes nu sammen i de to skulder- og sidesømmer efter først at være traaklet og prøvet omhyggelig.

De to deler hvorav ærmene bestaar traakles sammen langs den forreste søm som stikkes og presses. Et stykke strie eller shirting, 10—12 cm. bredt, traakles fast paa vrangen nede ved haanden litt fra kanten. (Se fig. 5.) Ærmet vendes, en kridtstrek tegnes i mansjethøide bortover det, og en stikning stikkes her, som opfylder to missioner, nemlig at pynte og holde strien paa plads. Tøiet bøies ind ved haanden og stikkes fast eller faldes langs kanten. Til sidst stikkes ærmets bakerste søm, og det ser da ut som billedet fig. 6.

Kraven klippes i to halvdel, ellers falder den ikke. Først klippes to stykker strie og stof (det sidste rikelig stort), som begge syes sammen paa midten. Sømmene utpresses, stykkerne vendes imot hinanden og stafferes i haanden eller stikkes paa maskinen i nogen figurer. Begge deler sees paa billedet fig. 8. Stoffet til kravens retside klippes paa samme maate med rikelig sømningsmøn, hvorefter sømmen stikkes og presses. Det lægges saa med retten mot det stafferte stof og stikkes paa vrangen helt ute i kanten langs kravens tre sider (den nederste søm maa være aapen). Kraven vendes om paa

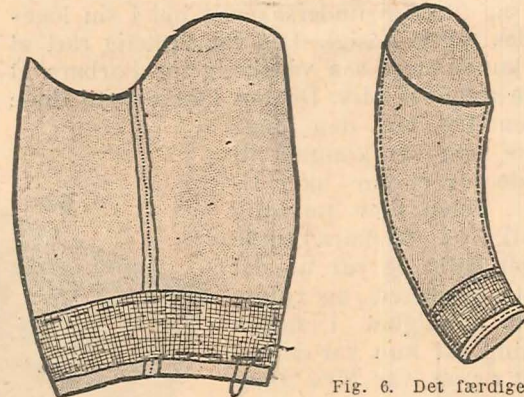

Fig. 5. Over- og underærme er stukket sammen langs den forreste søm, og et stykke strie traakles nedentil.

retten og stikkes atter hele kanten rundt, et litet stykke fra ytterste rand, og presses ut. — Tøiet i jakkens halsrundning stikkes derefter op mellem kravens to lag og kan syes fast paa jakkens indvendige side sammen med foret og bakefter stafferes i haanden paa retten. Man kan ogsaa lægge kraven med retten mot jakkens inderside og stikke den del, som skal falde ut over jakken, fast langs

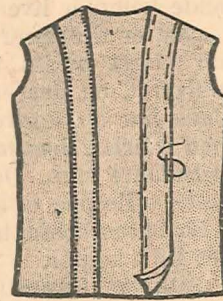

Fig. 3. Læggene traakles paa og stikkes fast til ryggen.

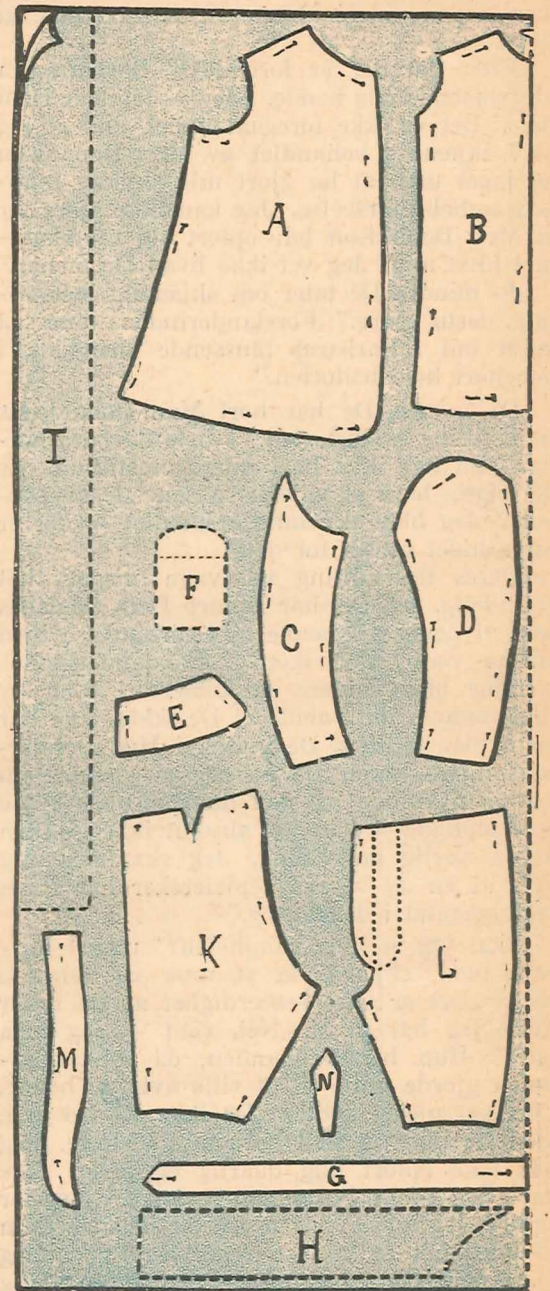

Fig. 1. Mønstrene lægges paa dobbelt stof. A. Jakkens forstykke. B. Den halve ryg (lagt mot tøiets bret). C. Underærme. D. Overærme. E. Den halve krave. F. Lomme. G. Belte. H. Belæg til forstykkene. I. De fire læg klippes her. K. Bakerste del av buksen. L. Forreste buksedel. M. Bukselinning. N. Strop til buksen.

halsrundingen. Det stafferte underlag syes paa med smaa sting paa jakkens retside, idet tøiet brettes litt ind langs hele halsutringningen og kraven saaledes blir sclid fastsydd baade paa, ret- og vrangside. Lukkes foran med hegte og malje.

Knapper og knaphul syes nu i jakken scm skal knappes fra venstre til høire side. — De færdige ærmer kan paa dette tidspunkt sættes i frakken, men maa først forsynes med for. Dette klippes akkurat som stoffet, stikkes sammen og lægges nede ved haanden søm mot søm med retten mot jakkearmets vrangside. Syes fast her med smaa sting, vendes ret og trækkes over ytterærmet, som derefter ogsaa vendes og stikkes til jakken langs ærmegapets indvendige side. Foret maa under denne proces bøies ned, saa det ikke syes fast.

Tilbake staar nu at sy beltet av to strimler stof og for, som stikkes sammen paa vrangen, vendes, stikkes igjen paa retten, presses og ledes derefter gjennem de fire aapninger i læggene. Lukkes med knap og knaphul. Jakken lægges op nedentil og

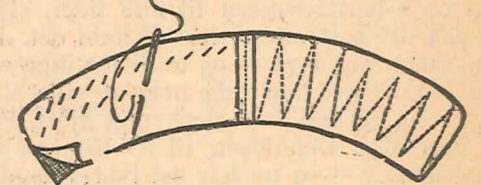

Fig. 8. De to stykker, hvorav kraven bestaar, er stukke sammen paa midten. Man ser her, hvorledes underlaget stafferes i haanden (tilvenstre) eller paa maskinen (tilhøire).

avsluttes med en stikning. Tilslutt klippes og syes foret efter samme mønster som stoffet, bare meget rikere. Sidesømmene stikkes og presses, og foret lægges med vrangen mot jakkens vrangside. Traakles fast her og

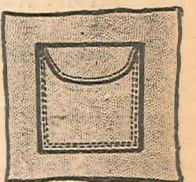

Fig. 7. Lommen er færdig og stukket fast med dobbelte stikninger.

syes fast langs begge forstykker. I skulderrømmene lægges rygforet over foret i forstykkene og syes til med haandsøm. Langs jakkens nederste kant og i halsrundingen syes foret fast paa samme maate. Ærme-foret trækkes frem og fastsyes langs ærmegapets utvendige side, saa det dækker sømmen av det paastukne ærme. Naar jakken tilslut endnu engang har været under et pressejern, er den færdig, og man kan da ta fat paa benklærne.

Hvorledes benklærne syes.

Her begynder man med venstre benklædel som forsynes med en knaphulsstrimmel. Smekken føres først med en strimmel shirting av facon som det lille, utstaaende stykke øverst paa mønsteret, som avklippes langs den ytterste, perforerte linje (se fig. 9). Lægges derpaa mot yttertøjets vrangside. En smal søm brettes paa begge, og de stikkes sammen paa retten helt ute i kanten. (Fig. 10 viser dette). To stykker av samme længde og bredde klippes av for og stof. Lægges med retsiden mot hverandre, stikkes langs den ene side, vendes og stikkes atter samme sted. 2-3 knaphuller syes nu i denne strimmel, hvorpaa den med forsiden ind anbringes

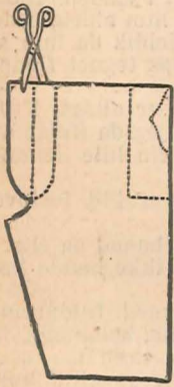

Fig. 9. Det lille stykke hvorefter for og knaphulsstrimmel, til venstre benklædel skjæres, klippes av mønsteret.

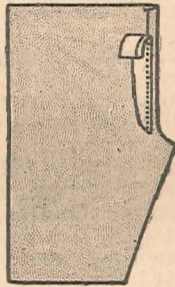

Fig. 10. Smekken i venstre benklædel føres.

mot smekkens forede del, ¼ cm. indenfor benklærnes forreste kant. Den aapne side skal vende ind. Tøiet brettes ind langs denne, og begge deler traakles sammen. Stikkes derefter fast paa retten, idet den inderste, perforerte linje paa mønsteret følges. Stikningen avrundes mot slutten. (Fig. 12.)

Høire benklædel utstyres litt anderledes, for her skal kun være den underfald hvori knappene syes. Av samme størrelse som knaphulsstrimlen klippes to strimler for og stof, foret noget større. De lægges med retten mot hverandre og stikkes sammen langs den ene langs side. Sømmen presses og tøiet lægges ret mot ret ovenpaa benklædelen, saaledes at det paastukne forstykket ligger langs den forreste kant. (Se fig. 13.) Stikkes til her, presses, og foret bøies ind paa vrangen, saa det dækker sømmen. Stikkes igjen paa retten langs denne og den ovenfor staaende søm. Forsynes med knapper som nøiagtig korresponderer med knaphullene i den anden benklædel.

Naar dette er undagjort maa lommene syes. Mønsteret hertil findes paa lommens plads paa venstre ben-

Fig. 11. Knaphulsstrimlen av for og yttertøi.

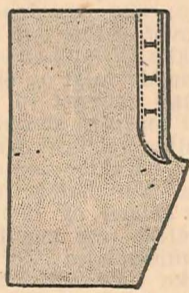

Fig. 12. Vrangen av venstre benklædel, paa hvilken den færdige knaphulsstrimmel er paastukket.

klædel, hvor perforerte linjer markerer konturene. Det lægges paa sterkt, dobbelt forstøf mot tøiets bredt og klippes. To avlange belæg, knapt saa lange som lommen, klippes av yttertøiet. Disse traakles langsefter begge de lange sider av lommen, det ene indvendig og det andet utvendig. Lægges derefter mot benklædelens rets side, som vist paa billedet fig. 14, og stikkes fast langs tøiets kant, men kun saa langt som lommens aapning skal række. Yttertøiet vendes da ind mot vrangen, og endnu en søm stikkes, men denne gang paa retten. Begge belæg syes fast til lommens inderside. Paa retten begrænses smekken med en stikning, enten ret eller buet som angit paa mønsteret.

Den venstre, bakerste benklædel lægges nu ovenpaa den forreste (ret mot ret), og begge traakles sammen i den utvendige sidesøm. Man syr for eks. nedenfra opefter, og idet stedet naaes hvor lommen er stukket fast til slidsen, foldes lommen sammen paa midten og lægges nøiagtig til kanten av den bakerste benklædel, hvorefter den traakles til her uten at ta sømmen fra forreste benklædel med, for her skal aapningen jo være til lommen utvendig fra. Ovenover slidsen tas den for-

reste søm atter med paa det sidste lille stykke. En trense syes paa retten oventil og nedentil av slidsen, og lomme-foret stikkes sammen langs det

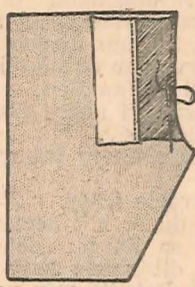

Fig. 13. Høire benklædel forsynes med underfald til knappene. Det skraverte stykke er yttertøi, det hvite for.

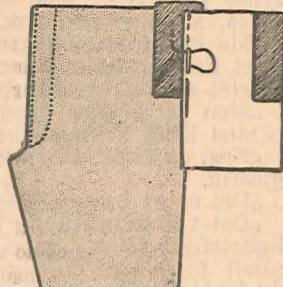

Fig. 14. Lommen med de to stofbelæg lægges mot benklædelens rets side.

aapne stykke. Se tegningen fig. 15, hvor sammensyningen av sidesøm og lomme er fremstillet.

Naar begge benklædeler er forsynt med lommer, staar endnu tilbake at forene de to bukseben. Hver halvdel lægges sammen ret mot ret, og sømmen paa den indvendige side traakles og syes. (Se fig. 16.) Efter dette skal den bakerste søm holde for, og man begynder her forfra ved den lille søm like under knaphulsstrimlen, gaar derfra hen over de to indvendige bensømmer og fortsattes op langs baksømmen. Benklærne har nu tat fast form og er omtrent færdige. De faldes op nedentil og pyntes med 3 knapper langs den utvendige sidesøm. Oventil paastikkes en linning, bestaaende av for og stof med et stykke strie imellem. Lukkes foran med knap og knaphul eller en stor hegte og malje. Bak sættes en spændestrop, laget av to strimler stof, styrket med strie eller for. En spånde syes i, og begge stykker klippes efter det lille mønster merket med bokstaven N paa fig. 1.

Alle sømmer presses godt ut paa vrangen, naar ben-

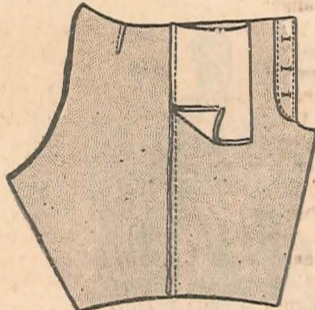

Fig. 15. Forreste og bakerste benklædel er stukket sammen i den utvendige sidesøm. Lommens nederste del er bøiet tilside for ikke at syes med.

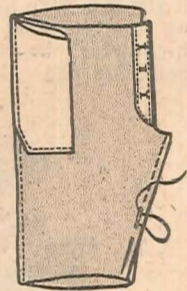

Fig. 16. Den ene halvdel av benklærne syes sammen langs den indvendige sidesøm.

klærne er færdige, og de kastes med traaklesting. Hvis det skal være pres i benklærne presses de paa retten, først bak og derefter foran. Dragten er nu færdig og den tilsynelatende saa svære opgave er løst. Men for at opnaa et godt resultat maa man huske de fire grundpiller hvorpaa succes'en for al skræddersøm hviler: et godt mønster, omhyggelig sammentraakling, nøiagtig prøvning og utpresning av alle sømmer, efterhaanden som arbeidet skrider frem, og av hele derssen naar sidste haand er lagt paa verket.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's ekspedition, Storgaten 49, Kristiania.

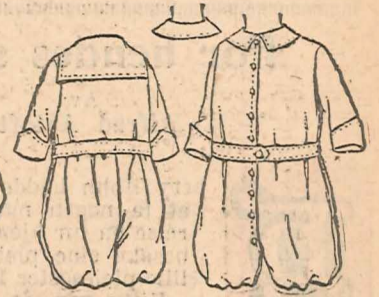
Lekedragt, frak og undertøi for smaabarn.

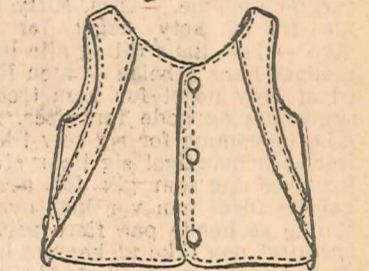
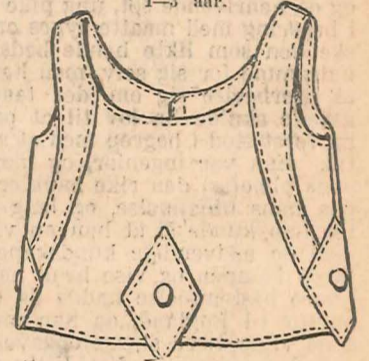
Dobbeltspændt frak for gutter paa 2-4 aar.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 2-4 aar.)

Lekedragt for smaabarn paa 1-3 aar. Til denne lille, praktiske og klædelige dragt anvender man ensfarvet eller stripet stof. Vil man yderligere pynte litt paa den kan man kante kraven, lommene og bellet med skraastrimler i en avstikkende farve. Dragten knappes

Lekedragt for smaabarn paa 1-3 aar.

Underliv for barn paa 2-4 aar.

foran og forsynes med 4 lommer, 2 brystlommer og 2 større lommer, som er særlig egnet til at rumme en del av de sjeldne fund og vidunderlige ting, smaabarna ynder at samle paa. De meget vide benklær forsynes med en løpegang nederst. De indsydde ærmer rynkes ved haenden til en liten, smal linning eller gjøres halvlange med opslag. Halsutringningen pyntes med en ombrettet krave, rund eller med spidse hjørner.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. i størr. 1-3 aar.)

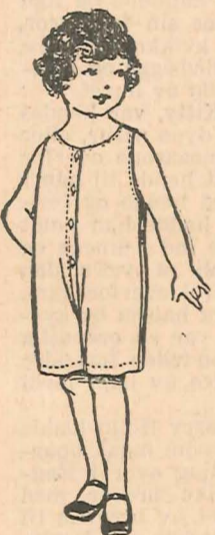
Underliv for barn paa 2-4 aar. Dette særdeles bekvemme underliv syes av dreil med paastukne, dobbelte stofstriper, som ender under spidskantede remmer med knapper. Lukkes i ryggen. I sidene indsættes kiler, og alle kanter gjennomstikkes.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. i størr. 2-4 aar.)

Kombination for barn paa 7-9 aar. Lukkes foran med knapper og knaphul og syes nedentil i benklæfacon. Bak knappes benklærne paa ryggen. Faldes nedentil og stikkes i kanten.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. i størr. 7-9 aar.)

Alle tre mønstre faaes gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's ekspedition, Storgaten 49, Kristiania.

Kombination for barn paa 7-9 aar.

Bestillingsseddel.

- Tilklippet snitmønster til guttedressen paa side 20. Pris 35 øre (i frimerker).
  - Tilklippet snitmønster til frak for gutter paa 2-4 aar. Pris 35 øre (i frimerker).
  - Tilklippet snitmønster til lekedragten, st. 1-3 aar. Pris 35 øre (i frimerker).
  - Tilklippet snitmønster til underliv, st. 2-4 aar. Pris 35 øre (i frimerker).
  - Tilklippet snitmønster til kombination for barn paa 7-9 aar. Pris 35 øre (i frimerker).
- (Det som ikke ønskes bedes overstrøket.)

Navn .....

Adresse .....

Bestillingssedlen inds. til „Nordisk Mønster-Tidende's ekspedition, Storgaten 49, Kristiania.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

For hendes skyld.

Av
Alfred Aatoft.

Harry Holm hadde besluttet sig til at ta nogen maaneders ferie og reise en tur hjem til Norge for at besøke sine pleieførelde og sin lille pleiesøster Kitty.

Kitty var, da han for tre aar siden reiste til England atten aar og en henrivende søt, ung pike som alle hun kom i berøring med maatte synes om. Harry var kanskje den som likte hende bedst, det maatte han indrømme for sig selv, men han forsøkte tappert at overbevise sig om det taapelige i at nogen kvinde skulde ha lov til at paavirke ham, som nu først stod i begrep med at skape sig en fremtid. Han var ingeniør, og mange penger hadde hans pleiefar, den rike bankier Erik Holm, ofret paa hans utdannelse, og lang tid hadde det tat før han kunde si at han nu virkelig stod rustet med de nødvendige kundskaper og evner til at ta op kampen og vise hvad han hadde til. Hans første bestemmelse hadde da ogsaa været at ta en tur til England, da han mente at der muligens vilde være større opgaver for ham at løse end derhjemme. — Nei, Kitty maatte ikke komme til at bety noget for ham — absolut ikke — hele hans tid og alle hans tanker maatte helliges hans arbejde — men Kitty kom allikevel til at bety noget for ham trods hans egen forsikning og gode forsætter. Dette vilde han ikke indrømme for sig selv tiltrods for at denne følelse bemægtiget sig ham sterkere og dypere for hver dag som gik for avreisen. — Det var kanskje fordi han var klar over at han nu ikke skulde se hende paa flere aar, for han var fast besluttet paa ikke at komme hjem før han hadde arbeidet sig op til en stilling og vist sin familie at det de hadde ofret paa ham ikke hadde været spildt.

Men var det egentlig saa merkelig at han holdt av Kitty? De var vokset op sammen fra de var ganske smaa, hans forældre døde pludselig begge to da han bare var fire aar gammel, og han var da blit optat i hjemmet hos sin fars bror, bankier Erik Holm, hvor den kvikke og pene lille gutten snart blev alles kjæledægge og fuldstændig betragtet som en søn av huset.

Men, hvorledes var det med Kitty, var hendes følelser overfor ham av samme dype natur, eller var det bare venskapet fra barnearene overfor pleiebroren som fremdeles bandt hende til ham? Den dag da han tok avsked med hende og længere end strengt tat nødvendig hadde han holdt hendes haand i sin og set hende ind i øinene og spurt om hun alltid vilde bedbli at være den samme som hun alltid hadde været overfor ham, hadde hun som svar tat ham om halsen og kysset ham og leende sagt at han var en ordentlig dum gut hvis han trodde at hun vilde forandre sig og at hun vilde holde mindre av ham fordi han var ute paa reise.

Der var nu gaat tre aar og Harry Holm hadde virkelig, som han hadde sat sig som maal, oparbeidet sig en god og solid stilling over i England. Han hadde vekslat talrike brever med hjemmet og Kitty, men ikke i et av brevene til hende hadde han antydning det mindste om de virkelige følelser og længsler etter hende, som hos ham i den forløpne tid hadde antat en endnu dypere karakter. Ved tanken paa Kitty hadde arbeidet syntes ham dobbelt saa let, og kjærligheten til hende hadde yderligere ansportet ham til at vinde frem, saa at han nu kunde se tilbake paa et meget godt resultat av de tre aars arbejde og glæde sig til den lange tiltrængte ferie.

I sit sidste brev til han hadde Kitty ogsaa utalt sin glæde over at han nu endelig lang om længe kunde faa tid til at komme hjem og besøke dem og hun hadde likeledes skrevet at hun hadde en nyhet at fortæle ham, men det skulde være en overraskelse til han kom.

Der var gaat etpar dager etter Harrys hjemkomst og den gjensidige glæde og de mange velkomsthilsener var nu nogenlunde lykkelig og vel overstaat. Kitty hadde med det vanlige skøieragtige glimt i øiet git ham et rigtig hjertelig velkomstkys og et litet, gemytlig puf, idet hun kom med en spøkefull bemerkning om at det var svært hvor han hadde lagt sig ut, han hadde vist ikke savnet noget derover i den tid han hadde været borte.

„Jeg har savnet dig, Kitty,” svarte Harry, og saa hende ind i øinene.

„Jeg har ogsaa savnet dig, Harry,” var Kittys svar, „du maa huske paa at jeg slet ikke har hat nogen som jeg kunde erte eller trætte

med, naar jeg undtar vor gamle trofaste Mille, og hende er det jo ikke rogen fornøielse ved at duellere med, for hun gir mig alltid ret, hun synes vist det er synd at gjøre mig imot.”

„Ja, Mille er god nok,” svarte Harry, og det hadde han fuldstændig ret i, for hun hadde nu tjent bankier Holm i snart tyve aar og blev betragtet som et uundværlig led av familien.

„Men jeg bruker hende ogsaa til andre ting,” tilføiet Kitty hemmelighetsfuldt.

„Naa, og hvad er det?” spurte Harry litt nysgjerrig.

„Det er en hemmelighet,” svarte Kitty. „Det var da merkelig hvor du er blit hemmelighetsfuld siden jeg reiste,” sa Harry; „det er sandt forresten, du skrev i dit sidste brev at du hadde en hemmelighet at fortælle mig naar jeg kom hjem.”

„Det har jeg ogsaa,” svarte Kitty med et betydningfullt nik, „men du faar ikke vite den undtagen paa en betingelse, og det er at du spiller et parti tennis med mig i eftermiddag og at du avgjort vinder partiet.”

„Ja, med fornøielse, kjære Kitty, jeg hadde netop tenkt at spørre dig om det ikke kunde være morsomt at opfriske vore gamle tennis-minder, men,” tilføiet han med betoning, „jeg vil si dig at jeg er blit en meget god tennisspiller siden sidst, jeg har utdannet mig litt derover.”

„Og saa tror du i dit overmod som alle mænd at du absolut kan beseire paa — husk paa,” tilføiet hun leende, „hvor mange ganger jeg slog dig i den tid vi spilte sammen.”

„Ja, vi kan jo prøve,” svarte Harry, „og saa er det ogsaa en avtale at hvis jeg vinder saa indvier du mig i din meget vigtige hemmelighet, for den maa jo være viktig naar man maa kjæmpe for at faa andel i den.”

„Det er den ogsaa,” svarte Kitty og saa drømmende hen for sig.

„Godt, saa lar vi det være en avtale,” sa Harry, idet han gjorde helt om paa hælen og med en let og spændstig gang forsvandt for at se etter om racketene var i orden.

Kitty saa etter ham og tenkte med hemmelig begeistring paa

„Naa,” sa Harry, „du indrømmer altsaa, Kitty, at jeg ifølge avtalen har ret til at faa andel i din lille hemmelighet?”

hvorledes Harry med overraskelse og glæde vilde ønske hende tillykke naar han fik vite at hun var blit forlovet med den unge og vakre fuldmægtig paa farens kontor, Albert Sande. Det var ganske vist hemmelig endnu, hendes forældre visste intet om det, men Kitty hadde tenkt sig at Harry, hendes gamle, fortrolige ven skulde være den første som fik vite det og den første til at lykønske hende. Hadde hun visst hvorledes det egentlig var fat med Harrys følelser overfor hende, hadde hun nok forandret denne plan og ikke latt ham faa vite noget før senere, nu derimot glædet hun sig til at kunne betro sig til ham og indvie ham i sit hjerteangliggende. Albert Sande og Kitty møttes i al hemmelighet og mange ganger kunde de takke den gamle, trofaste Mille for at det gik som det gjorde, for hun var en paalidelig mellemand og budbringer. Det var intet under at Kitty var blit forlovet i den unge, vakre Sande, høi og statelig var han at se til, mørkt, krøllet haar og dype, brune øine, og dertil kom at han igrunnen var en bra og god karakter tiltrods for at der gik endel rygter om at han førte et temmelig muntert liv. Han skulde ha passion for børsspekulationer, ganske vist i det smaa, men dette var ikke saa underlig, det laa ham likesom i blodet, nedarvet fra faren, den kjendte børsspekulant Sande. Men etter at han hadde lært Kitty at kjende og var kommet til at holde av hende, hadde han resolut kastet væk alle sine gamle vaner og feil, saa at hans venner forundret søkte at finde grunden til hans pludselig forandrede væsen. Det var bare én erindring som tynget ham og som la sig som en mørk og knugende skygge over ham naar han var aller-

mest glad, og som ikke engang bevisstheten om at Kitty holdt av ham formaadde at forjage, det var tanken paa det store tap han sidst hadde lidt paa børsen, dengang hans aktier dalte ned til under den halve værdi. Dette tap hadde han ikke set sig istand til at bære og for at redde sig ut av situationen hadde han underskrevet en veksel med sin fars navn. Denne veksel skulde indfries en av de nærmeste dage; men han øinet ingen utvei til at skaffe pengene tilveie. Alt dette bidrog til at Albert Sande i den sidste tid var blit nervøs og indesluttet og Kitty brøt forgjæves sit hode med hvad grunden kunde være, for paa hendes forespørsel om det svarte han undvikende og trykket bare hendes haand endnu fastere og svarte at det intet betydde.

Tennisspillet var over og Harry var avgjort gaat ut som seierherre. Han sat smilende og betragtet Kitty — hvor søt og indtagende hun var som hun sat der med røde, blussende kinder og de løsslupne krøller flagrende let i vinden. Harry nød synet av hende og syntes at hun aldrig hadde været saa vakker som i dette øieblik da hun sat med nedslagne øine og litt nervøs tegnet figurer i sanden med sin lille fot.

„Naa,” sa Harry, „du indrømmer altsaa, Kitty, at jeg gik av med seieren og at jeg da ifølge avtalen har ret til at faa andel i din lille hemmelighet?”

„Ja,” svarte Kitty sagte, „jeg er blit forlovet, Harry.”

„Forlovet,” Harry slap hendes haand og stirret maalløs paa hende som om han ikke hadde hørt riktig, „forlovet.”

„Ja,” gjentok Kitty leende, „med fuldmægtig Albert Sande; men det er foreløbig hemmelig, far og mor vet det ikke, men du skal være den første til at dele min glæde, vi to har jo alltid holdt samsnen og hat hverandres fortrolighet, ikke sandt?”

Harry svarte ikke, han hørte knapt hvad hun sa, saa pludselig var dette slag kommet for ham at han endnu ikke var rigtig klar over hvad der var skedd.

„Du ønsker mig ikke engang tillykke,” sa Kitty litt forundret, „men sitter bare og stirrer forstenet paa mig.”

„Ja, undskyld mig, Kitty,” svarte Harry idet han strøk sig over panden, „men det kom bare saa pludselig for mig, — ja, jeg faar vel lov at lykønske dig,” tilføiet han, idet han halvt mekanisk gav hende haanden.

„Tak,” sa Kitty varmt, „jeg visste nok at det baade vilde overraske og glæde dig. — Jeg holder saa forfærdelig meget av ham.”

De gik sammen hjem fra tennisbanen. Harry var blit saa taus og forandret, hvilket Kitty i sin glæde over at ha tat sin barndomsven og pleiebror til sin fortrolige ikke syntes at legge merke til, men passiarde muntert om forskjellige ting til de naadde hjem.

Der var gaat etpar dager siden den for Harry saa betydningfullde tennismatch hadde fundet sted. Han var blit merkbart forandret, taus og alvorlig, men hans gamle venlighet og hengivenhet overfor Kitty hadde ikke mistet noget av sin styrke; men paa den anden side var han ogsaa klar over at mer end en god, usvigelig ven kunde han ikke bli for hende. Nu etter at hendes hjerte selv hadde valgt og etter at ha tenkt over saken var han kommet til den slutning at han heller ikke i forveien absolut hadde kunnet regne med at Kittys følelser overfor ham hadde været av samme karakter som de han hadde næret overfor hende. Han hadde talt med fuldmægtig Sande etpar ganger og fundet at det var en flink og sympatisk ung mand og det var egentlig ikke med misundelse eller nag at Harry ønsket ham tillykke med forbindelsen med Kitty, det var snarere med en blanding av dyp skuffelse og smerte, den følelse som bemægtiger sig en mand som av hele sit hjerte trofast og varmt har elsket en kvinde som pludselig med et ryk blir revet fra ham. Harry hadde nu besluttet at slutte sin ferie snarest mulig og vende tilbake til England for at søke glemsel og lindring for sorgen i sit arbejde.

Albert Sande visste ikke hvorledes han skulde redde sig ut av den pinlige situation med den frygtelige veksel som skulde indfries imorgen inden klokken tolv, da hans far i motsatt fald ufrygelig vilde bli indviklet i affæren og han, sønnen, vilde bli avsløret som vekselfalskner og bedrager. Han var hele dagen meget nervøs og febrilsk og han maatte anstrenge sig til det yderste for at kunne passe sit arbejde paa kontoret.

Ut paa eftermiddagen, etter at bankene var lukket, blev der indbetalt et større beløp som man var nødt til at opbevare i forretningens solide pengeskap til næste dag. Her var det forsaavidt sikkert nok, da bare bankier Holm og fuldmægtig Sande hadde nøkler til skapet, som befandt sig i Holms privatkontor.

Sande hadde da i sin fortvilelse fattet den plan at han den samme aften etter lukketid vilde snike sig ind i kontoret og av pengene bemægtige sig det beløp som skulde til forat dække vekselen.

— Stakkars, fortvilede unge mand, av naturen var han ingen forbyrder, men fortvilelsen drev ham til at bli det.

Det var blit aften og mørket sænket sig over byen. Tiden var inde til at Sande skulde utføre sin plan — og med rystende hænder lukket han sig famlende ind gennem kontordøren. Det var mørkt i kontorene, men av frygt for at bli iagttaget av familien Holm, som bodde like overfor, turde han ikke tænde det elektriske lys, men maatte finde sig tilrette med en liten lommeløgt.

Harry hadde besluttet at meddele sin pleiefar samme aften sin beslutning om at ville reise igjen og da han ikke var hjemme, vilde han gaa over til kontoret, hvor han mente at finde ham paa hans privatkontor. Han skraadde derfor over gaten og fandt til sin forundring døren staaende aapen til eiendommen, hvilket forekom ham litt merkelig.

Han gik op trappen og prøvde hoveddøren til kontorene, den var ogsaa aapen, saaledes at han uhindret traadte ind i det første kontor. Han forundret sig over at der var mørkt over det hele, da begge dørene jo hadde været aapne, og han skulde netop til at skruer om kontakten til det elektriske lys, da pludselig et litet lysskjær faldt ind gjennom glassdøren som adskilte privatkontoret fra de øvrige kontorer. Harry hadde en følelse av at der var noget galt paaferde og listet sig stille bort bak et bokskap hvorfra han ubemerket kunde iagttå hvad som foregik. Det varte bare et øieblik, saa tændtes lyset fra lommeløgten igjen og Harry kunde nu tydelig skimte en mandsperson som med ryggen til ham stod bøiet over pengeskabet, ivrig letende blandt endel papirer og pengesedler. Harry vilde springe frem, men kom uheldigvis til at støte til et paraplystativ som stod i kroken, dette vællet og ved den fremkalde støi sluktes lyset øieblikkelig og alt laa i mørke.

Harry følte sig frem etter kontrakten til det elektriske lys. Pludselig forekom det ham at han hørte nogen listende trin like i nærheten, det begyndte at bli uhyggelig, for det er jo aldrig morsomt at være alene med en indbrudstyv i et belgmørkt værelse, og Harry foretrak da at trække sin revolver frem for at forebygge et eventuelt overfald. Denne bar han alltid paa sig, som regel bare ladet med løse patroner, nærmest som et skræmmende middel i en mulig knipe. Nu nærmet fottrinnene sig, Harry betænkte sig ikke lenger, han trykket av og der lød et skud som drønet gjennem lokalene.

„Op med hændene ellers skyter jeg,” ropte Harry, idet han langsomt trak sig tilbake bort til hovedkontakten til det elektriske lys. Paa et øieblik hadde han skrudd om, alle kontorene laa i straalende, fuld belysning og Harry stod nu ansigt til ansigt med tyven. Der undslap ham et overraskelsens utbrudd da han saa at det ikke var en almindelig pengeskapstyv, men derimot fuldmægtig Sande, Kittys forlovede, han hadde foran sig. Han stod endnu med hænderne oprakt, i høire haand hadde han en tyk bunke pengesedler.

Harry kunde næsten ikke komme sig av sin overraskelse over at ha fanget Albert Sande som tyv, for han var klar over at det ikke var noget lovlig erend han hadde hat paa kontoret og desuten stod Albert Sande endnu med de tilvindte penge i haanden. Som et lyn slog den tanke ned i Harry at nu var der en gunstig leilighet til at avsløre ham som en æreløs person som ikke var Kitty værdig — nu hadde han midler ihænde til kanske endnu at gjøre sig haab om Kittys kjærlighet. Han betragtet Sande og ved at se hans forpinte træk som han stod der, ikke som den overraskede, raa forbyrder, men som en mand der pludselig ser sin ære traadt under føtter, da følte han en dyp medlidenhet med ham og desuten snek den tanke sig over ham, hvad Kitty vilde lide naar hun fikk vite at den mand hun hadde git sit hjerte var en tyv. Han stod endnu med hændene oprakt — Harry hadde tat sin beslutning — Albert Sande maatte reddes — for Kittys skyld. Han saa sig raadvild om, men det var allerede forsent, der lød nu hastige fottrin paa trappen — bankier Holm var netop kommet hjem og hadde fra den andre siden av gaten hørt skuddet og ved at se alle kontorene fuldt oplyst hadde han ant uraad og sammen med en politikonstabel skyndt sig derop. Harry kunde høre sin onkels stemme paa trappen og tanken paa hvorledes han kunde hjelpe Albert Sande krysset lynsnart gjennom hans hjærne. — Nu var de like utenfor. I samme nu hadde han tat sin beslutning, han sprang bort til Sande, rev pengene ut av haanden paa ham og gav ham revolveren istedet og idet døren blev revet op var det Harry Holm som stod med de forræderiske pengesedler i haanden, mens Albert Sande endnu forvirret stod med revolveren i den stilling Harry hadde git ham den. Bankier Holm saa bestyrtet fra den ene til den andre, han trodde ikke sine egne øine. Konstabelen gik nærmere; men Holm holdt ham stiltiende tilbake — han saa paa Harry som med et brødebetyngt blik raadvild saa sig omkring og tanken om at Harry

som han holdt saa meget av skulde ha lønnet al hans godhet med at bestjæle ham, lammert ham næsten.

„Her er intet for Dem at gjøre,” sa han til konstabelen og hvisket etpar ord i øret paa ham, hvorefter denne fjernet sig.

„Tilgi mig, onkel, at jeg har lønnet dig saa slet for alt det gode du har gjort mot mig,” sa Harry, idet han langsomt nærmet sig Holm og la pengene paa bordet, „jeg staa her for dig som den der vilde bestjæle dig og du kan bare ha vrede og foragt tilovers for mig.”

Onkelen svarte ikke, men støttet sig tungt til bordet.

„Jeg er heller ikke den som dere tror,” sa Harry. „Jeg er en ruinert mand, ødelagt av spil over i England, og det var for at klare endel av min gjæld at jeg fattet den plan ved hjælp av falske nøkler at lukke mig ind og tilvende mig nogen av dine penger — men fuldmægtig Sande ma ha set lysskjæret nede fra gaten og kom saa op og avsløret mig med sit revolverskud.”

Albert Sande hadde med stor forundring hørt paa Harrys forklaring; men han kunde ikke holde ut den tanke at den andre skulde paata sig hans skyld. Han gik etpar skridt frem i stuen.

„Hr. Holm, dette er ikke sandt,” sa han; men Holm strakte avbrytende haanden ut.

„De har bare gjort Deres pligt,” sa han, „ved at handle som De har gjort og jeg ber Dem nu om at gaa og la mig og min nevø være alene, jeg vil tale med ham i enrum.”

Albert Sande nølte, men et blik fra Harry fik ham til at forstaa at han vilde bringe sit offer helt ut, og fortunlet over den uante vending sa-

„Op med hændene, ellers skyter jeg!” ropte Harry idet han langsomt gik tilbake til kontakten.

ken hadde tat, vendte han sig om mot utgangsdøren, mens bankier Holm langsomt gik ind paa sit privatkontor. — Paa et øieblik var Harry borte hos Sande.

„Det er for Kittys skyld at jeg bringer dette offer,” sa han bevæget, „lov mig at De vil bli god mot hende.”

Albert Sande hadde intet at svare, men hans øine som var dugget av taknemlighetens tårer, forraadte hvad han følte.

„De pengene De skal bruke til at dække Deres gjæld med kan De hente hos mig imorgen,” sa Harry.

„Nei,” sa Sande, „det kan jeg ikke ta imot, De har allerede ofret mer end alverdens guld.”

„De skal,” avbrøt Harry ham bestemt, „og De kan betragte det som en forskudsbryllupsgave til Dem og Kitty.” Og med disse ord skubbet han ham lempelig ut av døren.

Harry Holm reiste neste dags aften tilbake til England etterat hans onkel hadde lovet ham ikke at tale om det til nogen i familien.

Men Albert Sande var en altfor ædel natur til at kunne leve hele sit liv med denne løgn paa sin samvittighet.

Længe hadde han kjæmpet med sig selv, men dagen før sit bryllup med Kitty bad han sin svingerfar om en samtale og nu fortalte han ham hvorledes alt var gaat til og at det ene og alene var av kjærlighet til Kitty at Harry hadde paatat sig skylden for den forbyrdelse han tilfældigvis var blit vidne til og vilde ha avverget.

„Jeg er blit en anden mand siden den dag,” sluttet Albert Sande, „jeg har aldrig været rolig og glad siden og jeg forstod nu at for at bli Kitty værdig maatte jeg avlægge en bekjendelse for Dem og la Dem dømme om De efter dette vilde betro mig Deres datter.”

Bankier Holm var dypt rystet og sat et øieblik med haanden over øinene efter at Sande hadde sluttet, saa reiste han sig og la haanden paa den unge mands skulder:

„Deres bekjendelse, Sande, har vist mig at jeg tør stole paa Dem og lægge mit barns velfærd i Deres haand,” sa han. „Og De har gjengit mig troen paa det menneske som stod mig saa nær som var han min egen søn. Dypt har jeg sørget over ham og livet var blit mig saa underlig tungt efter den dag da jeg maatte anta at han var en anden mand end den jeg elsket og trodde paa.

Hemmeligheten deles nu av os tre mænd og jeg tror at Harry vil faa nyt livsmød naar han og jeg atter skriver til hverandre som far og søn. Gud velsigne ham og føre ham tilbake til hjemmet endnu engang.”

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 21.

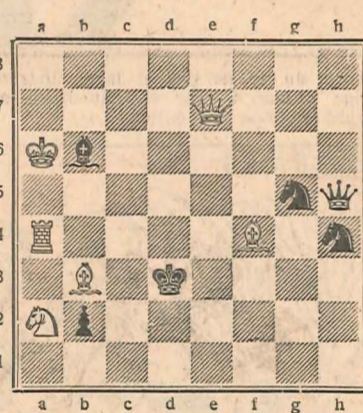
64. Barnas veddeløp: Naar man skal løse denne opgave, kan det f. eks. gjøres paa den maate at man undersøger hvad der sker i løpet av et minut. Aksel løper en omgang paa $2\frac{1}{2}$ minut. Paa et minut løper han altsaa $1 : 2\frac{1}{2} = \frac{2}{5}$ omgang. Berta løper en omgang paa $3\frac{1}{2}$ minut. Paa 1 minut løper hun altsaa $1 : 3\frac{1}{2} = \frac{2}{7}$ omgang. Aksel indvinder derfor i 1 minut $\frac{2}{5} - \frac{2}{7} = \frac{4}{35}$ omgang. For at indvinde en hel omgang behøver han altsaa $\frac{35}{4} : \frac{4}{35} = 8\frac{1}{4}$ minut. Da Aksel løper 1 omgang i $2\frac{1}{2}$ minut, vil han i $8\frac{1}{4}$ minut løpe $8\frac{1}{4} : 2\frac{1}{2} = 3\frac{1}{2}$ omgang, mens Berta bruker $3\frac{1}{2}$ minut til 1 omgang og i $8\frac{1}{4}$ minut følgelig vil løpe $8\frac{1}{4} : 3\frac{1}{2} = 2\frac{1}{2}$ omgang.

Man kunde ogsaa ha løst opgaven paa følgende, kortere maate: Da Aksel løper en omgang paa $2\frac{1}{2}$ minut, mens Berta bruker $3\frac{1}{2}$ minut dertil, sees det let at Aksel løper $3\frac{1}{2}$ omgang paa samme tid som Berta løper $2\frac{1}{2}$ omgang, hvorved Aksel jo netop har løpet 1 omgang mer end Berta. Tiden som de begge bruker dertil utgjør $3\frac{1}{2} \times 2\frac{1}{2} = 8\frac{1}{4}$ minut.

65. Da Einar, Erik og Jens skulde indta røverridderens borg: Det var en stor hund som holdt vakt i labyrinten utenfor røverridderens borg, hvilket man let ser naar man med en blyant følger labyrintens ganger uten nogetsteds at hoppe over indhegningen.

66. Logograf: Strunk, knust, mimre, mus, drukne, urtiden—nutiden, smuk, Mimer, — rims med kunst.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1844.
Av Alain C. White, Amerika. (Chess News 1916.)
Sort: K, D, 2 S, L, B = 6 br.
Hvit: K, D, 2 T, S, 2 L = 6 br.
1 Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1841.

1. T c 4 — c 7, K d 5 — d 6 (e 6).
2. S e 5 — f 7.
1. . . . . „, K d 5 — d 4 (e 4).
2. S d 7 × b 6.
1. . . . . „, b 6 — b 5.
2. S d 7 — c 5

Løsning av beregningsopgavene i forr. nr.:

1. Der er ment de to broker $\frac{4}{7}$ og $\frac{7}{16}$.
2. Tallet 736.

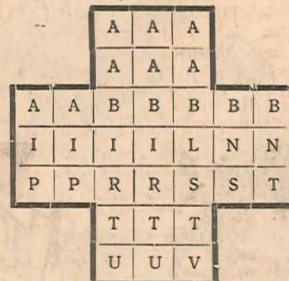
Løsning av stavelsgaaden i forr. nr.:

Taktik — tiktak.

Regneopgave.

Med hvilket helt tal maa man multiplicere 9, og med hvilket andet helt tal maa man multiplicere 13, naar begge produkter sammenlagt skal utgjøre 150?

Geografisk bokstavkors.

Ved at stille om bokstavene kan der dannes følgende tre geografiske navn, som lyder likt i de lod- og vandrette rader:

1. Et fjeld i Schweiz.
2. En provins i Belgien.
3. En by i Italien.

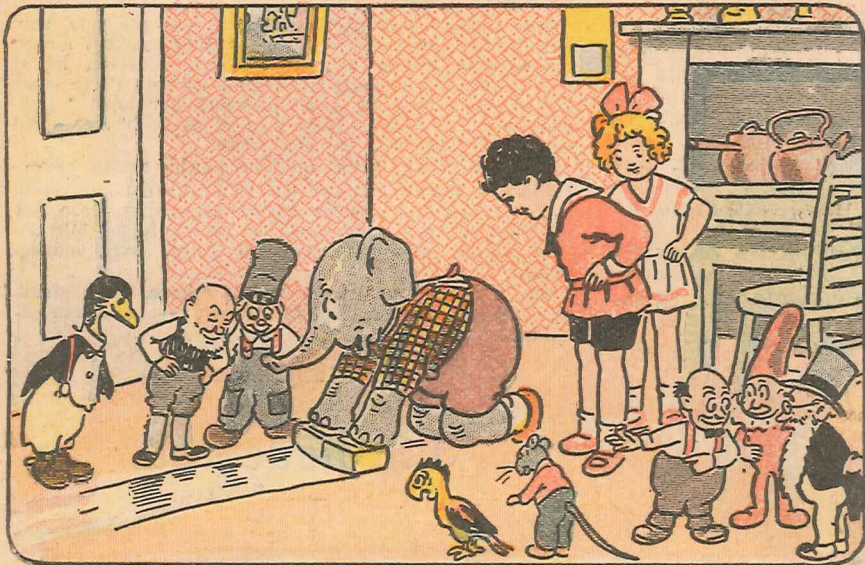
Bokstavgaade.

Ta første bokstav fra navnet paa en fremmed bokstav og dan en yndig eventyrfigur av resten. Fjern isteden det sidste bokstav, saa staa eventyrskikkelsen der med det samme.

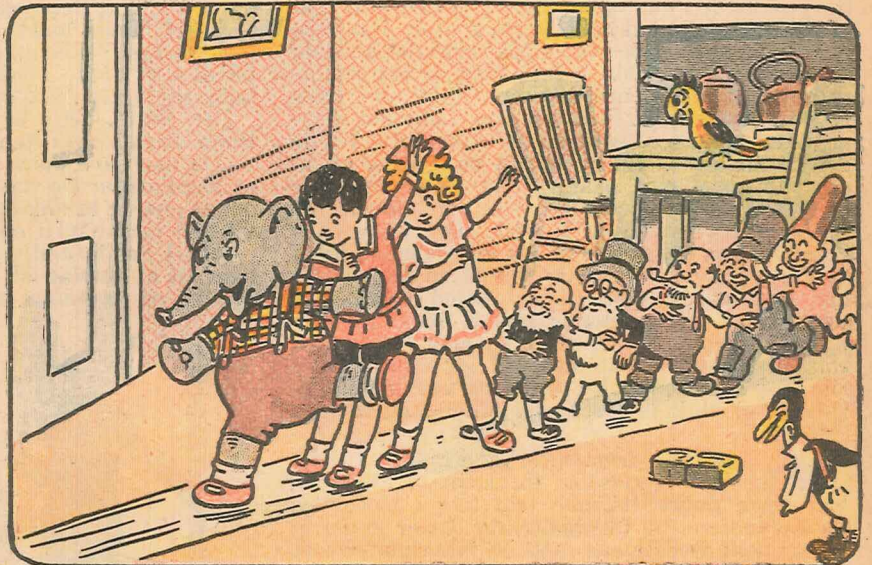
Seks pyntemerker til brevpapir og konvolutter.

Naar man lager sklie hjemme i stuen.

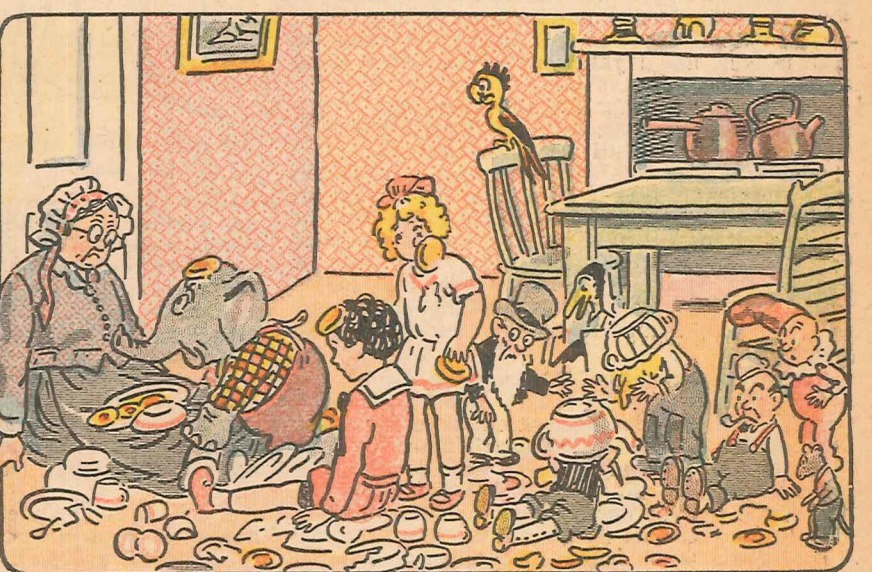
1. „Hvad er det du holder paa at lage, Jumbo?“ spurte Per, mens han og hele det øvrige selskap i mor Huldas hjem saa paa hvorledes baby-elfanten gned to stykker saape paa gulvet.

2. „Det skal dere straks faa vite!“ sa Jumbo. Og da han var færdig, fik de ogsaa vite det: Jumbo hadde laget den herligste sklie inde i mor Huldas spisestue. Hurra! Nu kunde de s.lli ordentlig!

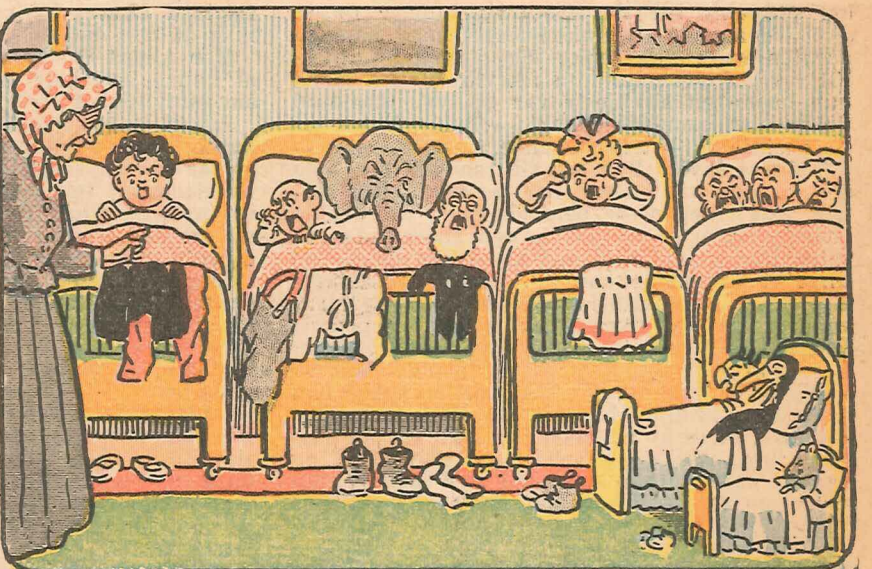
3. Og de sklidde og sklidde, om igjen og om igjen. De var saa opptat at de slet ikke la merke til mor Hulda som kom med aftensmaten. Bums! for Jumbo ind paa hende og slog alt ut av hendene hendes.

4. Aa, for et sørgelig syn det var baeketter at se ødelæggelsens vederstyggelighet. Men situationen var dog ikke uten komik. Se saaledes de forskjellige hodebekledninger flere av de smaa hadde faat!

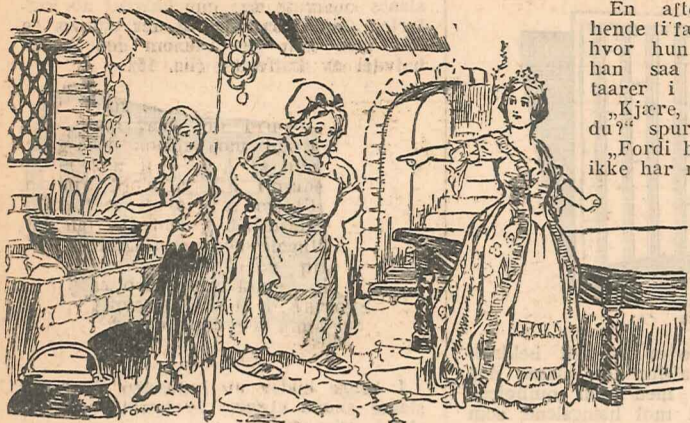

5. Det komiske blev dog ganske opslukt av det alvorlige da mor Hulda ikke bare satte dem til at samle op alle skaarene, men ogsaa dikterte som straf at de alle skulde iseng nu — uten aftensmat!

6. Og saa blev de alle puttét iseng og kunde ha det saa godt, sa' mor Hulda, nu kunde de ligge og spekulere over hvor man skal lage sklier og hvor man ikke skal. Men det lot slet ikke til at more dem.

En aften møtte han hende tilfeldigvis i skogen, hvor hun samlet ved og han saa at hun hadde taarer i øinene.

„Kjære, hvorfor graater du?“ spurte han.

„Fordi bedstemor og jeg ikke har noget at spise og skjønt jeg arbeider saa godt jeg kan saa kan jeg endda ikke lene noget.“ svarte hun bedrøvet.

„Oppe paa slottet har de bruk for en kjøkkenpike.“ sa Peter, „men det er du altfor vakker til.“

„Tror du de vil betale mig for det?“ spurte Rosabel.

„Ja, hvis de kan bruke dig.“ svarte han smilende.

„Følg mig ditop da.“ ba hun. Peter førte hende op paa slottet hvor kokkepiken antok hende og sa at hun skulde gjøre nøiagtig hvad de andre pikene satte hende til.

Kort efter kom prinsesse Convolvulus gjennom kjøkkenet. Hun la straks merke til den nye kjøkkenpiken og da hun saa hvor yndig Rosabel var, blev hun meget misundelig og sa ondskapsfuldt:

„Den piken er for pen til sit arbeide. Gi hende de styggeste tallerkener at vaske og de værste gulvene at skure og kan hun ikke det, saa jag hende bort.“

Stakkars Rosabel hørte det og skalv og derefter gav de andre tjenestefolkene hende alt det værste arbeide, men hun beklaget sig aldrig og hver uke gikk hun like hjem til sin bedstemor med lønnen.

Da hun en aften vendte tilbake til slottet saa hun at det var mer straalende oplyst end ellers og der lød en saa

deilig musik at Rosabel fikk lyst til at danse skjønt hun var meget træt. Men da de andre tjenestefolkene saa hende ropte de:

„I aften er der stort bal til ære for prinsessen. Den vakre prins Carlo er indbudt og vi skal se paa ballet!“

„Faar jeg ogsaa lov til at se paa?“ spurte Rosabel.

Men de lo bare haanlig og gav hende ordre til at gjøre rent et vægskap ute i kjøkkenet.

Taarene randt nedover Rosabels kinder da hun aapnet skapet, men hun blev forundret over det straalende lys som møtte hende. Paa en hyde sat tolv sommerfugler som skinnet som ild.

De fløi og satte sig som en krone paa hendes hode og en fin stemme sa:

„Se nedover dig selv!“

Hun adlød og saa at hun fra top til taa var klædt i en

straalende dragt, likesaa gylden som sommerfuglenes vinger.

„Gaa nu paa ballet!“ lød stemmen.

„Men hændene mine —“

I det samme fløi to sommerfugler ned og rørte ved hendes hender og med det samme blev de likesaa hvite og bløte som prinsessens, ja, endnu vakrere.

Paa den fine stemmens opfordring gikk hun nu paa ballet og i det øieblik hun traadte ind i salen, vendte alle sig om for at se paa hende, saa yndig var hun.

Sommerfuglalven.

Prins Carlo hadde været meget skuffet over prinsesse Convolvulus og nu forlot han hende med glæde og gikk med utstrakt haand bort til Rosabel.

Hele natten danset han med hende og da hun skulde gaa, utbrøt han:

„Du skal være min brud, for jeg har aldrig set nogen som lignet dig!“

„Det kan jeg ikke,“ sa hun, „for jeg er bare kjøkkenpiken Rosabel!“

„Nei,“ svarte en stemme til alles forundring og der stod Rosabels bedstemor, ledsaget av tjenestegutten Peter.

„Du er i virkeligheten prinsse Rosabel,“ sa den gamle kone. „Peter fortalte mig hvor ulykkelig du var og da du har været saa god mot mig har jeg besluttet at tilstaa at jeg stjal dig da du var et litet barn. Din far og mor hersker over det kongeriket som ligger ved siden av prins Carlos. Hvis han elsker dig som han sier saa kan han føre dig derhen.“

„Det gjør jeg med glæde,“ utbrøt han glad og faa dager efter stod brylluppet og han førte hende hjem til hendes egen familie som mottok hende med glæde.

Nu levde Rosabel lykkelig i mange aar og de tolv gyldne sommerfuglene var alltid hos hende sammen med sin herskerinde, sommerfuglalven, som hadde hjulpet Rosabel saa godt fordi hun alltid var snild mot dyrene.

Gode tanker.

To ting er nødvendige, omend ikke i like høi grad. Det er en god samvittighet og et godt rygte. Den første for vor egen skyld, det andet for vore medmenneskers. Men man skal ta mer hensyn til samvittigheten end til det gode omdømme. Dette sidste kan skuffe; den første skuffer aldrig. Dit rygte er i menneskenes hender, din samvittighets i Guds.

„Gi hende de styggeste tallerkener at vaske,“ sa prinsessen.

Den lille kjøkkenpike.

Der var engang en meget vakker pike som het Rosabel, som bodde med sin gamle bedstemor i en ensom hytte.

Ingen pike i hele riket arbeidet saa strengt som Rosabel, for den gamle var egenkjærlig og græften og pikens hender var røde og ru av arbeide, men hendes haar faldt som en strøm av guld ned over skuldrene og ingen hadde et saa yndig smil som hun.

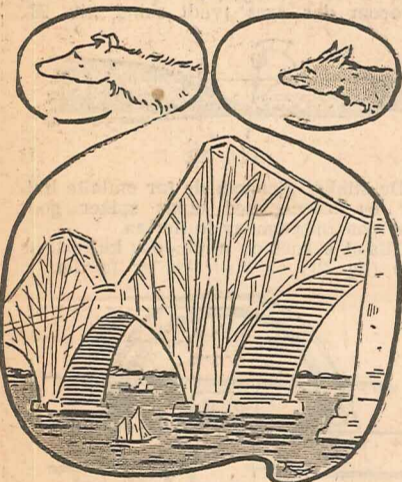
Undertiden kom prinsesse Convolvulus, kongens eneste datter, kjørende fra sit slot i en karet, trukket av seksten hvite hester. Rosabel stod ofte ved vinduet, men prinsessen sat alltid og stirret hovmodig frem for sig uten at bry sig om at se paa nogen. Hun var ikke vakker, for hun var altfor blek, men Rosabel beundret hendes bløte, hvite hender, som alltid lignet sne.

Men der var alltid én som la merke til Rosabel naar den kongelige karet kom den veien og det var tjenestegutten Peter som stod bak paa vognen og han svingte ofte med sin lue til hende.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle innsendte løsninger henligger uløst indtil den 3. juli — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 73.

Hvor lang er denne bro?

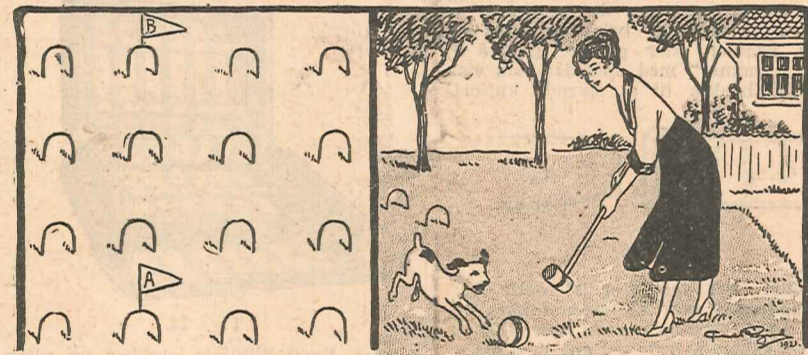
En ræv og en mynde som ikke var særlig fine venner arrangerte en dag et litet privat veddeløp, nærmest foranlediget ved at den slanke mynde mente at ha et alvorsord at snakke med den buskhalde ræv. De to veddeløpere startet ikke fra samme punkt, men det blev konstateret at netop i det øieblik da Mikkel ræv satte sin fot paa broen var mynden 5502 meter fjernet fra den. Dog, dette lange forsprang nyttet ikke ræven noget. Ti nøiagtig 791 meter fra broens anden ende indhentet mynden Mikkel ræv, og den alvorlige samtale mellem dem kunde begynde. Om samtalen selv foreligger der inlet. Derimot vites det at ræven hele tiden løp med en fart av 583 meter i minuttet, netop den største hastighet som er iagtatt for disse dyr, mens mynden tilbakela 917 meter mer i minuttet end dens røde

konkurrent, hvilken fart svarer til den høieste man kjender for mynder. Nu skulde dr. X ønske at vite, om nogen av læserne paa det her givne grundlag kan regne ut hvor lang den paa-

gjældende bro var. Veddeløpet antas at ha fundet sted i nøiagtig ret linje hele tiden.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 74.

I hvor mange slag kan krocketkullen drives gjennom samtlige bølger, naar den først skal gaa ind ved A og ut ved B?

Den unge dame paa billedet holder paa at spille krocket med sig selv. Hun har stillet sig den opgave at se i hvor faa slag hun kan faa kullen drevet gjennom samtlige krocketbølger, naar den bare maa komme en gang gjennom hver bølge. Det lyktes hende tilsidst at finde en

maate hvorved hun kunde nøies med seks slag, idet hun først lot kullen passere bølgen A og tilsidst gaa ut ved bølgen B. — Hvem kan ved streker vise hvorledes hun bar sig ad? Spilleplassen kan gjerne tænkes større end vist her. Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 75.

Logogrif.

9. 8. 9. 5. 11.

I de gode gamle dager drog jeg om fra sted til sted. Ogsaa nutildganger jeg vanker fra min hjemstavn langt av led.

11. 7. 9.

Skal vor sak til doms vi føre, og det rettens vei skal gaa, maa vi ønske, det maa ende med at denne vi kan faa,

6. 2. 6.

Kast dit blik hen paa en kjele og paa kanden fuld av te, underlig det da vil være, om du mig ei skulde se.

3. 8. 4. 8. 1. 2. 10.

Skjønt mit navn er 3. 8. 4. 8. 1. 2. 10, ei til 1. 2. 5. 11.s art jeg kan regnes, men til klatrefugler fra et fjernt og fremmed land.

1. 11. 2. 7. 11.

Yppig jeg i klaser vokser, særlig under sydens sol, dog min frugt kan ogsaa trives nærmere mot jordens pol.

4. 11. 2. 1. 9.

Jeg er voldsom i mit væsen sprænger hvad jeg kommer nær, særlig naar en gnist mig tænder, derfor varsom med mig vær,

3. 11. 2. 4. 3. 5.

Naar tilvands jeg tidt maa vandre, hankeløs jeg kommer hjem, — saadan om mig ordet lyder, prøv mit navn at finde frem,

11. 8. 8. 1.

Og om mig man sier ofte: Jeg er dyr, hvis jeg er god. Nu kan du mig sagtens gjette, ta kun fat med trostlig mod.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

Mon jeg ikke nok tør paastaa jeg dig ofte moret har og tillike glædet andre: Søster, bror og mor og far?

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 21:

Opgave nr. 64: P. Sande, Prahlsvei 3 a, Bergen, 5 kr.; Svein Berg, Stensrud pr. Tangen st., 2 kr.; Dagny Maas, Solheim pr. Bergen, 2 kr.

Opgave nr. 65: Dagny Lassen, Bjørntvedt, Porsgrund, 5 kr.; Emma Lilla Kvam, Bogstadvn. 56, Kristiania, 2 kr.; Ingrid Johnsen, Kastanjeveien, Grefsen, 2 kr.

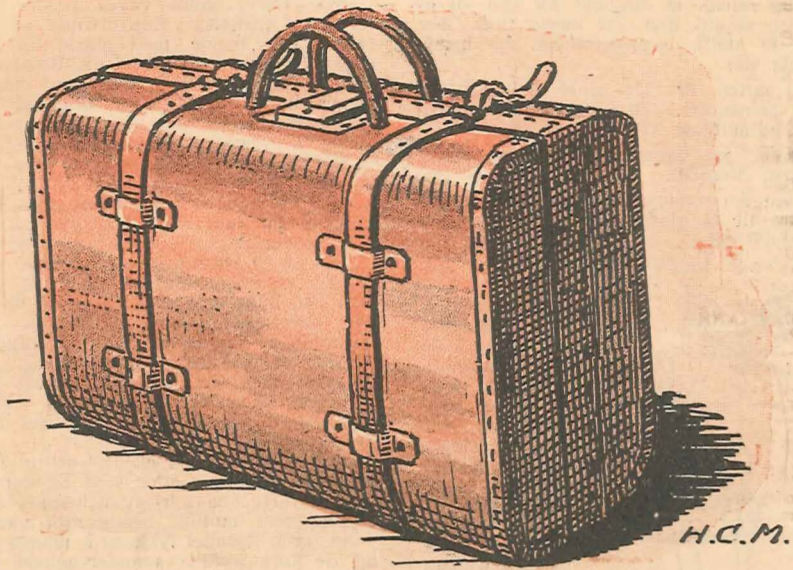
Opgave nr. 66: Hedvig Bjerke, Fayesgt. 8, Kristiania, 5 kr.; Astrid Engström, Munkedamsvn. 33, Kra., 2 kr.; Ragnar Siegel, Villa Sjølyst, Kullebund, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 29. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 21 findes i dette nr. av bladet paa side 23. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 3. juli og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (26).

„Allers Familie-Journal“.

Kristiania.

En hjemmelaget reisekuffert.

En fiks og praktisk kuffert, overtrukket med sterk ravnduk, foret med mønstret lerret og brukbar saavel ved kortere reiser som længere utfarer, idet den let kan medtas som haandbagage i kupeen og kahytten, vil man her finde anvisning til selv at lage. Der kræves ikke særlig færdighet eller haandlag — ikke mer end de allerflaste er i besiddelse av.

Fremgangsmaaten er, kort fortalt, følgende: Av 1 cm. tykt træ utskjæres fire like stykker (fig. 1 A) efter de maal

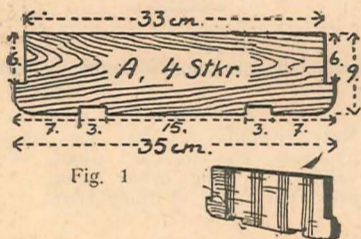

Fig. 1

som er anført paa tegningen. Til for i kufferten kan brukes ensfarvet eller stripet lerret og ialt skal der brukes ca. 3 m. av ca. 60 cm.s bredde. Med dette lerret beklædes de fire stykker træ, idet tøiet enten klistres eller limes fast.

Av 1 cm. tykt træ utskjæres derefter fire lange pinder (fig. 2 B), likeledes av

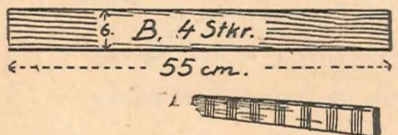

Fig. 2

de maal som er angit paa tegningen og likesom de forrige beklædes ogsaa disse med lerret som maa gaa omkring de to lange kanter paa hvert stykke.

I to av disse lange træstykkene bores huller av ca. 1,5 cm.s diameter, hvori haandtakene senere skal sættes fast (fig. 3).

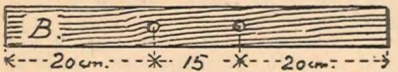

Fig. 3

I de to andre av disse pindene skjæres der ut en ganske liten fordypning med i træet for etpar flate bladhengsler (fig. 4).

Fig. 4

Hængslene skrues dog endnu ikke fast. Av samme tykkelse træ utskjæres des-

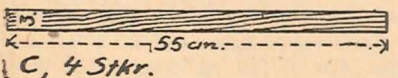

Fig. 5

uten fire smale pinder (fig. 5 C) ca. 3 cm. brede som likeledes beklædes. Derefter skal disse, ialt 12 stykker, samles. Men for at holde endeflatene (fig. 6 A) i stilling, slaas disse pro-

visorisk sammen to og to ved hjælp av træklodser (fig. 6 D) og spiker som let maa kunne fjernes igjen.

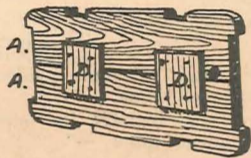

Fig. 6

Mellem de to dobbelte endeflater fastgjøres de 8 pindene ved hjælp av lim og spiker som det sees paa fig. 7 og derefter skrues hængslene fast. Vil man overbevise sig om at hængslene virker godt, fjernes de provisoriske træ-

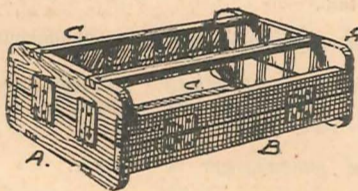

Fig. 7

klodsene i endeflaten, men efter en vellykket prøve slaases de paa igjen.

Inden træskelettet beklædes, syes av brede bender eller gjorder (fig. 8 G) nogen „remmer“ med spænder som vist. De skal brukes til at spænde kuffert-

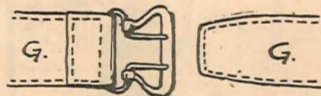

Fig. 8

indholdet fast med for at dette kan bli holdt paa plads naar kufferten lukkes op.

De fire „remmer“ som hver består av to stykker, hvorav det ene med spænde, slaases med smaa spiker fast som vist paa fig. 9.

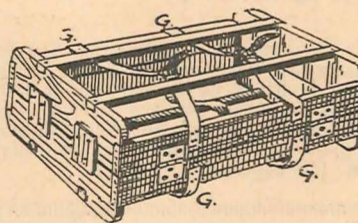

Fig. 9

Inden papbeklædningen slaases paa, limes en strimmel av det stof, hvormed kufferten skal betrækkes, f. eks. brun eller grøn ravnduk, fast paa træet hvori hængslene sitter (fig. 10).

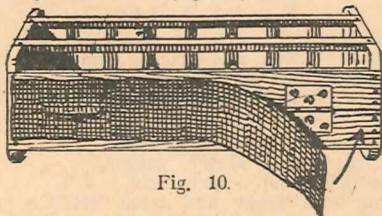

Fig. 10

Beklædningen består av to stykker pap, ca. 60x60 cm. De beklædes paa begge sider samtidig, idet foret først limes paa pappen og umiddelbart derefter limes det utvendige betræk paa. En kant av dette bøies og limes omkring kanten av pappen (fig. 11).

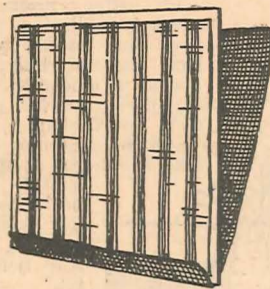

Fig. 11

Inden den saaledes dobbelt beklædte papplate blir altfor tør, slaases den paa kuffertstellet med den ombøiede kant av yttertøiet mot hængslene, som gjennom nogen smaa ophøininger merkes gjennom den paalimede strimmel tøy (fig. 12).

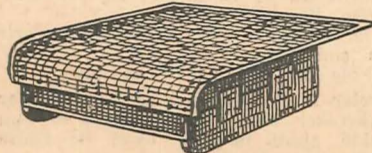

Fig. 12

Det andet stykke pap fastgjøres paa samme maate, men mellem de to kanter av papstykkene ved hængslene maa der være et mellemrum paa ca. 1 cm.s bredde for at kufferten skal kunne lukkes helt op (fig. 13).

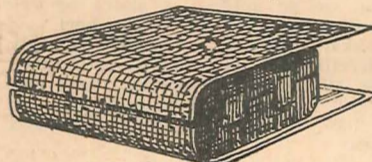

Fig. 13

Som det fremgaar av de to foregaende figurer slaases de to papplater ikke med det samme med om forsiden av kufferten. Her skal haandtakene være. Før disse anbringes, fjernes træklodsene (fig. 6 D) i endene av kufferten, som nu lukkes op, hvorpaa pappen rundes op om forsiden, limes og slaases fast, hvorefter det overfløidige skjæres bort, baade her i forkantene og i begge ender av kufferten (fig. 14).

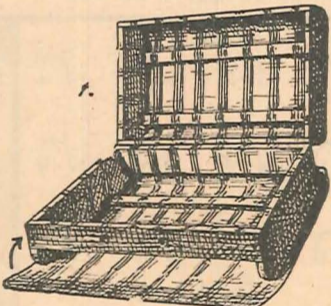

Fig. 14

Saa limes tilklipte stykker av yttertøiet fast paa de fire endestykker og en smal strimmel av tøiet bøies omkring kantene (fig. 15).

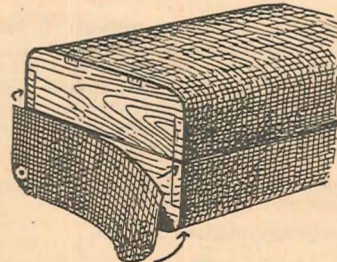
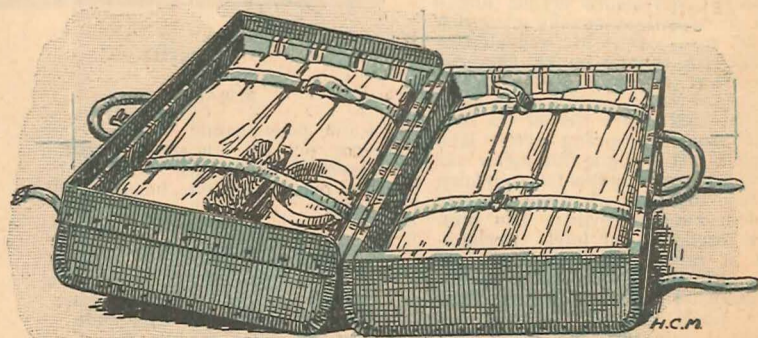

Fig. 15

En lang strimmel pap, beklædt paa begge sider med yttertøiet, limes og

H.C.M.

slaases omkring den ene halvdel av kufferten (loket) saaledes at der dannes en fald som kan gaa utenom den anden halvdel av kufferten (fig. 16).

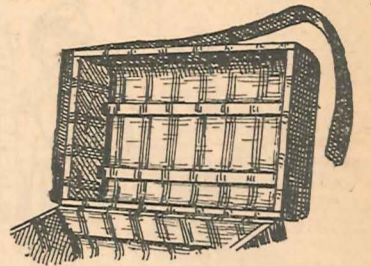

Fig. 16

I begge ender av kufferten limes og slaases smale striper av tyndt lær eller skind (fig. 17).

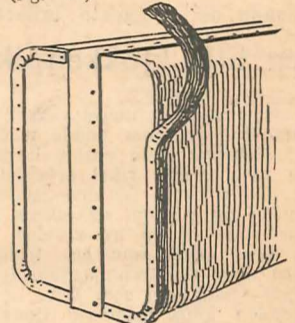

Fig. 17

Av noget tykkere lær, som gjøres vaatt og derefter bankes, dannes der bøiler, 8 ialt, som vist paa fig. 18. I begge ender av hver bøile hugges huller,

Fig. 18

Ved hjælp av korte skrues gjøres bøilene fast paa kuffertens sider. Skruene skrues gjennom pappen og ind i listene som ligger her indenfor (fig. 19).

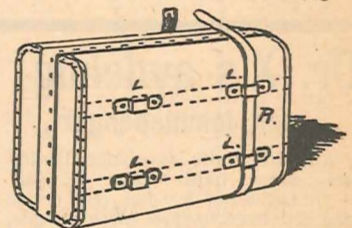

Fig. 19

Gjennem bøilene stikkes to lange lærremmer som har spænde i den ene ende og som skal holde kufferten sammen.

Haandtakene lages av stykker av taug hvorom der syes tyndt skind (fig. 20).

Fig. 20

De stikkes gjennom de før omtalte huller og slaases med etpar spiker godt fast paa innsiden av kufferten.

Tilslut skrues en almindelig kuffertlaas paa (fig. 21) og kufferten er færdig.

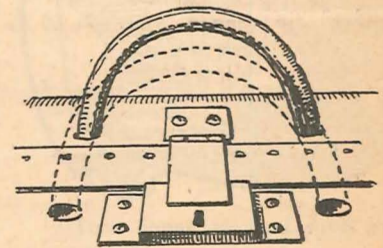

Fig. 21

En ny Straahat for 35 Øre

Den ældste grimme straaht blir blomsterhvid og som ny ved behandling med det forbedrede Strobin med sin forbløfende blegekraft. Forlang uttrykkelig den pakning à 35 øre hos Deres handlende.

M. Ertsgaard & Co.,
Kristiania.

Gratis og portofrit

sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklamelemmed. Gummi-fabrikken, Fredensborg, Danmark.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, Influenza m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Enhver dame

sætter pris paa et vakker utseende. Beskyt derfor huden mot at bli rød og sprukne og sørg for at holde den frisk og ren ved daglig anvendelse av

F. Pauli's Liljemelkcreme.

Gamle metaller

kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, ERNST POLESZYNSKI, Øvregate 7, Kristiania. Telf. 16703.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.

Løvsag og Træskjæverktøi og Materialer.

Bøker i stort udvalg. Prislister gratis. **Ulrick Riedl, Bodø.**

Hjemme eller ute har De altid ha en KODAK

med Dem — den gir varige og verdifulde Erindringer om alt, De ser og oplever. KODAK er altid bruksfærdig og saa enkel og let at behandle, at alle kan ta gode Billeder med den. Mærkerum overflødig; KODAK-Film indsættes i Dagslys og fremkaldes i KODAK TANK FREMKALDER.

KODAKS fra kr. 19.50. Ny Katalog netop utkommet. Sendes paa Forlangende gratis og franco.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK Fabrikata: **J. L. NERLIEN A/S** Kristiania :: Nedre Slotsgate 13.

Sportsartikler

for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikasjon av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler. Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORCANTEN 20
KRISTIANIA.

Extra svær Slidbane! 12-15 mdr. garanti kr. 8,50, 10,50, 12,50. Slinger kun bedste kvalitet, kr. 4,50. Agenter ant. Gummi-fabrikken, Fredensborg, Danmark.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Til Opvask.

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

80 N

ERNEMANN

Objektiver og ter-plater KAMERAER Kinoer og projek-tionsapparater har verdensry. Katalog og betingelser for vor præmiekonkurrence gratis. **ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.**

Tyske, Wiener, italienske og Bozener Harmonikaer leverer vi til billigste Pris. Katalog gratis Franko. Brevporto 40 Øre.

Herfeld & Co., Neuenrade Nr. 88, Tyskland.

Christiania Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik. Største Udvalg i Spadsrestoker. **Kirkegaten 20.**

NORSKE MERKANTILE FORSIKRINGS-AKTIESELSKAP ansætter agenter paa alle de steder, hvor selskapet endnu ikke er repræsenteret. Henv. Skippergaten 44, Kristiania.

at gaa paa alfar vei for at lete efter den.

Naar du vender hjem fra dit arbejde eller din forretning, hæng da alle fortrædeligheter, som du kanskje har været utsat for i dagens løp, op paa knaggen i entréen sammen med din frak. La dem hænges der og gaa først deretter ind i familieflokken og glæd dig over at eie en kreds hvor du kan føle dig tryk og for en stund glemme livets storme.

Tænk paa alle de ulykkelige som under krigen maatte forlate sit hjem og alt hvad de eide der, tænk paa dem som mistet sine kjære, enten paa slagmarken eller paa sykesengen. Fold dine hænder og tak din Gud, at du endnu har dine i behold, at der endnu er skjænket dig dager eller aar, hvori du kan vise dem din kjærlighet og taknemlighet. Da kjærlighet og taknemlighet er de eneste som er blit dig beskaaret glemme dig selv for de andre, og du vil med undren se at tanken i det lille vers som staar over disse linjer ogsaa vil passe paa dig.

I. Th.

Hjemmet.

Forskjellige smaa retter.

Av I. W.

Sviskekake.

Sviskene kokes møre, stenene tages ut og de skjæres i smaa stykker. En stor tallerken revet franskbrød bløtes i melk, litt salt og sukker tilsættes og om man vil litt kardemomme. 4 eggeblommer og en ske hvetemel røres i; tilslutt de piskete hviter. Halvparten av deigen holdes i panden som er smurt med litt smør. Naar den er begyndt at stivne, lægger man sviskene over, derefter resten av deigen og naar den er fastnet saa meget, at den kan hvæives over paa

et lok, lægges smaa klatter smør paa og den stekes lysebrun paa den anden side. Serveres med sukker.

Fløteepleskiver.

En halv liter søt fløte piskes til skum, 3 eggeblommer røres med litt salt og sukker og blandes i samt en god kop hvetemel. Hvitene piskes og røres i, med det samme skal til at steke eplestykker; man kan ogsaa bruke sur fløte, men da har man litt natron i.

Risengrynslapper

En liter risengryn røres op med 3 eggeblommer, 3 skeer hvetemel, litt melk, sur fløte eller kjernemelk, en liten teske natron, litt sukker og om man vil støtte mandler samt tilslut de piskete hviter. Deigen lægges som smaa klatter i panden og de stekes lysebrune i fett eller smør. Deigen maa ikke være for tynd.

Forlorne egg.

En pande med vand sættes over varmen; naar vandet koker skiller man eggene paa kanten av en kop og slipper dem op i panden; man maa ikke ha for mange egg i ad gangen; litt eddik kan tilsættes vandet, det holder eggene sammen. De løsnes med en bred kniv, tages op med en hullsiev og pyntes av; med en kraftig skysaus over er det en fin frokostret.

Eggerøre.

Nogen egg piskes godt sammen, litt salt tilsættes samt 2 spiseskeer fløte eller gryte til hvert egg. I en glat, pøse har man en ske smør, og naar det er smeltet holdes eggemassen i; der skrapes fra bunden til en side. Naar man kan begynde at faa skiver paa skeen tages disse op og lægges i et varmt lokfat, og saaledes blir man ved til der ikke er mere deig igjen. Eggerørene skal være fin og bløt. Istykkerskaarne kokte asparges eller røse reker er sammen med eggerørene er fin ret; den kan ogsaa serveres til kokt skinke.

At holde laksko pene.

Man kan holde laksko ganske feilfri, hvis man stadig sætter dem paa skolestær og opbevarer dem paa et kjølig sted, hvor de ofte blir gnidd

ind med vaselin. Fra tid til anden renses de med lunken melk og gnis tørre og blanke med en bløt klut. Har man ikke melk, kan læret ogsaa gnis ind med en overskaaret løk og gnis efter med et uldent stykke tøl. Ogsaa paa denne maaten holdes laksko skinnende blanke.

At rense gipsfigurer.

Gipsfigurer renses bedst hvis de hverken kommer i berøring med støvklut eller kost, men ved at støvet simpelthen blaases av dem. Derpaa dypes en vatdot i gipspulver eller slemmet kridt og figuren pudres godt hermed. Da først tørres den av med en ren linklut, og med en aldeles ren kost gnides melet ind i de forskjellige fordyppninger.

At bleke schakbrikker.

For at rense schakbrikker som er blit gule og skidne kræves der en viss omhu. Først renses de for smuds og fett ved hjelp av en lap, dypet i fugtesaa med brintoverlitt, hvorpaa de stilles i solen. Dette foregaar bedst under en glasklokke, da elfenbenet let sprækker, naar det utsættes direkte for solen. Figurene kan ogsaa renses paa den maaten, at de oppvarmes let over glødende kullid, hvorpaa der er strødd pulverisert svovl.

At vaske Nankingstøi.

Saadanne saken vaskes i godt varmt, men ikke for varmt saapevand, uten at man gnir dem direkte ind med saapen; derpaa skylles de godt, trykkes mellom hendene, men vrides ikke, og hænges saa til tørring med vrangen ut i skyggen paa et luftigt sted. Mens de endnu er litt fugtige, strykes de paa vrangen med et ikke for varmt strykejern.

Strimler av hvitt tøy.

Disse bør ikke kastes da man kan lage gode hemper til haandklær og kluter derav. Strim-

lene lægges på hverandre og stikkes sammen paa maskinen. Disse hemper er langt mer holdbare end bændler.

At fjerne rustflekker uten at skade tøiet.

Man presser citronsaft fra en frisk citron i en sølvpiseske, og holder skeen over en flamme til indholdet koker. Rustflekker holdes nu saa længe dypet i væsken til den forsvinder, hvad der i regelen sker efter faa sekunders forløp. Man vasker bakefter med vand og saape.

Hvorledes man renser servanter.

Man bør aldrig anvende pampsten, soda eller lignende, naar man vil holde servanternes marmorplate blank og pen. Derved angripes bare marmorrets politur, saa det blir mat. Og baketter sætter støv og smuds sig meget bedre fast. Man vasker helst platen med riktig varmt vand — uten nogen tilsætning — og gnir den derpaa tør med et bløt klæde. Det anbefales at tørre servanten over, saasnart man forlater soveværelset, da saapeflekker som blir sittende for længe let efterlater merker.

Bøtter, spyttebakker o. l.

rensas grundig ved at fylde dem med en oppløsning paa 2 pct. av overmangansur kalli og la dem staa slik i nogen tid. Naar de skylles gnis de ildst med fortyndet svovlsyre og tilslutt renses de med vand.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller underteegnede nr. 26 materiale til haandarbeide nr. 26.

Pris..... kr. .... øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betaalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

GIPSY OVNSVÆRTE
Bedste engelske ovnsvæarte. Faaes overalt

»Nordisk Mønster-Tid.« s
Abonnter kan gennem
Ekspeitionen erholde

Tilskaarne
Snitmønstre og
Broderimønstre

mod Indsendelse af Be-
stillingseddelen samt 35
Øre i Frimærker.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]
Det eneste sikre middel mot møl.
Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv.
Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.
HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

KJØR DE BESTE RINGE
KJØR
DUNLOP

VARE MÆRKE

Haveslanger direkte til forbrukere til en gros priser. Varerne sendes mot etterkrav eller forskudsremisse. (Større ordre end kr. 50.00 sendes fragtfrit.)

Hampeslanger.		Indv. gummiert hampeslange	
3/4"	1"	3/4"	1"
1.60	2.25 pr. m.	3.00	3.60 pr. m.
Gummislange med 3 indl. straalør med spreder			
5/8"	3/4"	1"	1"
3.00	3.30	5.00 pr. m.	6.75 8.75 pr. st.

Slangekuplinger 2.75 og 3.35 pr. st.

W. EGELANDS Eftfg., Rørhandel, Kristiansand S.

ANKER-PAIN-EXPELLER
den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker.
Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc.
Generalrepresentant for Norge:
ALF NØLKE A/s
Parkveien 62, Kristiania.

Plisseret gabardine nederdel.
Det store publikum forstaaer ikke at vi kan levere en silke-
lignende gabardine neder-
del, dampplisseret og med
belte til den uhort billige pris
Med silkestikninger, hvide, grønne eller røde, danske kroner
29,50. Leveres i marineblaa og sort gabardine. Ordrene
ekspederes i den orden, de indkommer, skriv derfor straks.
Opgiv farve... længde... beltevidde... stikninger...
Ved bestilling av 2 stk. sendes de portofrit.
Ved utilfredshet mottages varen retur mot fuld godtgjørelse.
Nordisk Kjølelager, Gothersgade 17,
Kjøbenhavn K.

Med Ennas
fotograf - apparater
kan enhver strax foto-
grafere. Pris fra kr.
7.25 (med alt tilbehør
kr. 13.25).
Amatør - fotografen,
Vimmelskafet 47,
Kjøbenhavn.
Forlang prislister.

Trækspil,
Talemaskiner,
Plater etc.
Luksuskataloger gratis og franko.
Nordisk Musikforretn., A/s
Søgaten 2,
KRISTIANIA.

„Regent“ - Cyklen
er iaar som ifjor den
mest letløbende cykle,
solid, elegant. Stort ut-
valg i cykledeler samt
cyklegummi. Agenter an-
tages. Forlang katalog.
Cykle- & Sports-
forretn. „Regent“,
Edv. Stormsgt. 1,
KRISTIANIA.

Lilleborg
Badesæpe
mild, ren, behagelig.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

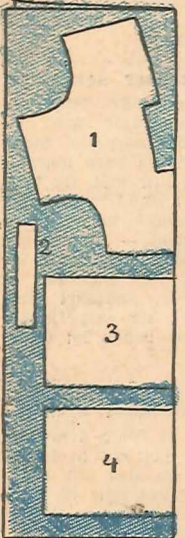
PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstren-
gelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

MARINE
PUDSEKREM
Engang benyttet.
Altid benyttet.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa
den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post
portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kjole med kimonobluse
og foldet skjørt for smaa-
piker paa 5—7 aar.

Blusen til denne fikse kjole har
den moderne sweaterform med strø-
ring i sidene. Ermene pyntes med
opslag. Skjørtet lægges i folder helt
rundt. Der med-
gaar 1 1/2 m. stof
av 110 cm s brel-
de. Mønsteret be-
staar, som bill. vi-
ser, av 4 deler:
Fig. 1. Den halve
kimonobluse. Fig.
2. Ermeopslag.
Fig. 3. Bakerste
del av skjørtet.
Fig. 4. Forreste
del av skjørtet.
Ved tilklippingen
lægges mønsteret
paa sefter stoffet,
slik at blusens
og skjørtets for-
reste del ligger
langseft paa stoffets
bret.

Bestillingseddelen paa
Sykurv nr. 26. Pris 15 øre.

NB, Utydelig skrift volder feilekspeition.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Navnkundige kirker: Domkirken i Reims.

Familielivet.
—o—
Da jeg vilde glæden eie,
flygtet den fra mine vele. —
Da jeg vilde glæden bringe,
dalte den paa englevinge.

Familielivets grundlag er
hjemmet og den næring
hvorav det lever er den gjensi-
dige kjærlighet. Her gjælder det
én for alle og alle for én! De
forskjellige medlemmer hvorav
hjemmet bestaar maa ofre sig for
hverandre og ikke bare la hver
især passe sig selv og gaa op i
sit eget og la husmoren være den
eneste som dag og nat skal ha de
andres velfærd for øie baade i
aandelig og legemlig henseende.
Gjem det bedste du eier til
hjemmet! La hjemmet og dem du
der lever sammen med faa godt
av dine bedste egenskaper. In-
tetsteds har man som her utallige
anledninger hele dagen igjennem
til at vise kjærlighet, det være sig
i ord eller gjerning.
Behersk dig selv og dit onde
lune hvis du ligger under for no-

get slikt og la det ikke gaa ut
over dine kjære. I nødens stund er
det allikevel dem du maa ty til.
Er du bedrøvet, er det hos dem
du vil finde trøst. Kommer syg-
dommen og lægger sin byrde paa
dig, da er det mor og søster som
frivillig paatar sig en sykepleier-
skes trættende gjerning. Og naar
du hos dig selv vet at alt dette
vil du i paakommende tilfælde
finde hos din familie, beløn dem
da ikke iforveien med den utak
som du siden vil komme til at
angre.

La heller ikke dit gode hu-
mør lyse op bare uten for hjem-
met blandt kammerater og venin-
der eller i selskabelig samvær.
Intet lyser op som godt humør.
Det er den bølge som løfter en
op over mange av de bekymringer
og vanskeligheter som det daglige
liv er saa fuldt av. Har du evnen
til at se lyssidene ved enhver sak,
hjælp da ogsaa andre til det. Se
de smaa glæder, der som lykkens
blaa, lille blomst gror ved din fot,
og vær dig til at søke din glæde
i hjemmet, saa du ikke behøver

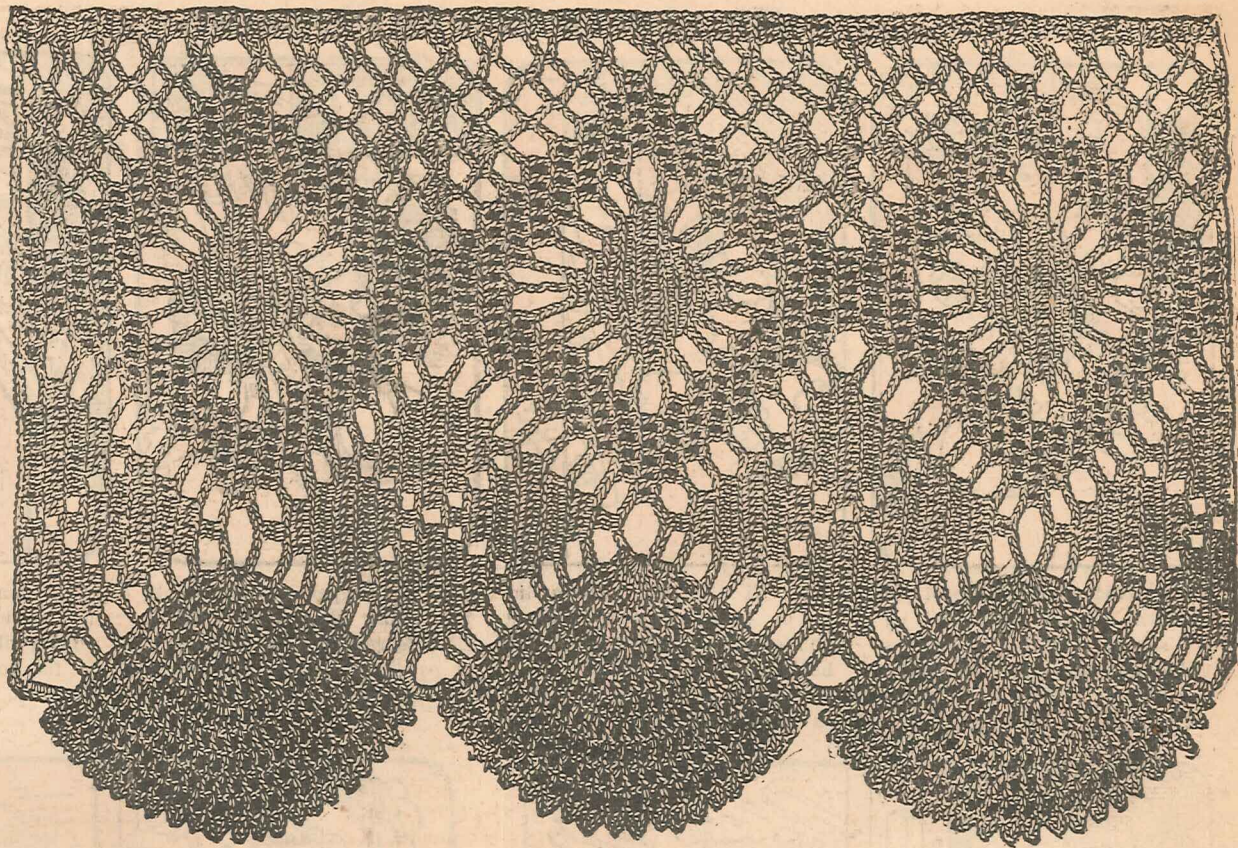
Hvad der interesserer damene.

Bred heklet blonde og tilsvarende mellemverk.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Denne særdeles pene blonde er, naar den hekles med garn nr. 60 eller 70, 11 cm. bred, og mellemverket som passer hertil er 8 cm. bredt. Til blonden slaar man op 78 l. (luftmasker) og hekler, idet man retter sig efter bill. 1, slik:

1. rad: 1 st. (stang- eller pindemaske) i den fjerde- og 1 st. i den femtesidste l., 5 l., 1 f. m. (fast maske) i den tredienæste l., 3 st.-grupper (1 st.-gruppe vil si: 5 st. i den tredienæste l., 1 f. m. i den trediefølgende l.), derpaa 5 l., 1 st. i den tredienæste l., 5 grundmønstre (1 grundmønster, det vil si: 1 l., 1 st. om den næstnæste maske, se billedet), 5 l., 1 st. i den trediefølgende l., 13 st. ved siden av, 2 l., 1 st. i den tredienæste l., 13 st. ved siden av, 3 l., 1 st. i den sidste l., 7 l., vend. — 2. rad: 1 st. i den tredienæste st., 9 st. ved siden av, 2 l. og 2 st., 2 l. og 10 st., 5 l., 1 st. i den tredje av de følgende 5 l., 8 grundmønstre, 3 ganger avveks. (avvekslende) 5 l. og 1 f. m. om midten av den følgende st.-gruppe; derpaa 5 l., 1 f. m. om de næste 5 l., 3 l., 2 st. i de næste 2 kant-st., 1 st. i den følgende l., 3 l., vend. — 3. rad: 2 st. i de næstsidste 2 st., 2 ganger avv. 5 l. og 1 f. m. om de næste 5 l.; derefter 1 st.-gruppe, 5 l., 1 st. i den tredienæste l., 11 grundmønstre, 5 l., 1 st. i den trediefølgende st., 5 st. ved siden av, 2 l. og 6 st., endnu en gang 2 l. og 6 st., 3 l., 1 st. i den fjerdefølgende l., 7 l., vend. Derpaa hekles videre efter billedet indtil 9. rad. Den tykke firkant dannes av faste masker — i 9 rad dog av stangmasker, — og før og efter hver f. m. eller st. hekles 5 l. I slutningen av 9. rad efter de sidste rand-st. hekles: 1 l., 8 st. i samme kant-st.s midterste led, 2 f. m. om den næste kant-st., 1 l., vend. — 10. rad: 8 ganger avv. 1 st. i den følgende st. og 1 l.; derpaa endnu 4 l.,

Bill. 1. Bred, heklet blonde (11 cm. bred).

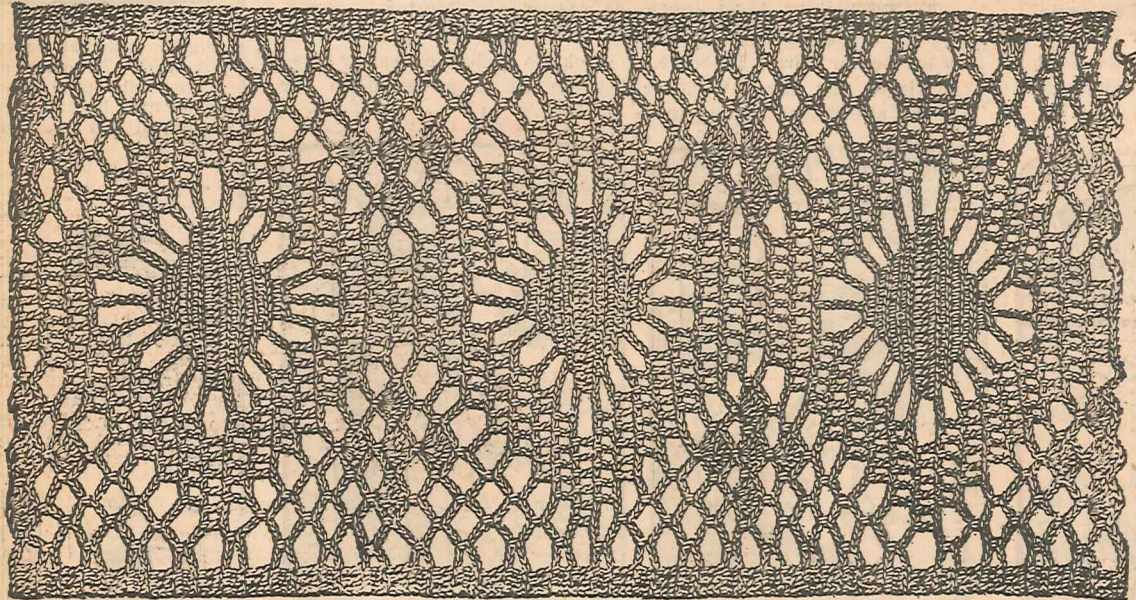
st. i den tredje- og fjerdefølgende l., 5 l., 1 st. i l. efter den næstnæste st., 5 grundmønstre, og nu hekles radene videre efter billedet. Som det sees blir de vifteagtige buer stadig heklet videre i slutningen av de ulike rader og begyndelsen av den følgende; i disse maa man passe paa uttagningene (det vil si 2. ved 1 l. adskilte st. i en maske), de falder i 11. rad paa de 3 midtstavmasker fra 10. rad

men i 12. rad bare paa midten fra 11. rad. I 13. rad er der 3 uttagninger, i 14. rad 1 uttagning, i 15. rad 4 uttagninger, i 17. rad 1 uttagning. (Se billedet.) I 17. rad hekles 10 l. i begyndelsen av viften. Som avslutning og kant paa viften hekles i 18. rad istedetfor luftmaskene mellem st. hele tiden 1 picot (d. v. s. 3 l., 1 f. m. i den første l.); derpaa 1 st. i den følgende st., 1 l., 5 f. m. om begyndelsen av de næste 10 l., 7 l. og saa gjentas 2.—18. rad stadig. Mellemverket begynder med et opslag av 67 l., og kan uten mindste vanskelighet hekles efter det tydelige billede. Forskjellen mellem blonden og mellemverket er bare at „viftene“ og stangmaskelirkantene ved blondens nederste kant falder bort, og man istedenfor gjentar mønstret overst i blonden for at danne mellemverkets rette kant.

At sammenstryke rifter i kjoler.

Naar man stopper og syr sammen rifter og trekanter i kjoleskjorter, kan det desværre sees altfor tydelig og ofte blir det nødvendig at indsætte en hel bredde i skjortet. Hvis man derimot paa nedenfor beskrevne maate vil stryke riften sammen, da undgaes denne ulempe, ti naar dette gjøres omhyggelig kan riften slet ikke sees. Stoffet som er revet itu lægges paa strykejælen med retten ned; efter at man saa har lagt kantene saa tæt som mulig ved siden av hverandre, lægger man et tilsvarende stort stykke gutta-perkapapir (som kan faaes paa apoteket) ovenpaa og derpaa atter et stykke av stoffet, hvorpaa man med et rigtig varmt strykejern farer let hen over det. Naar det saa atter er blit avkjølet, sitter de to toistykker fast til hverandre og riften er helet.

—O—O—O—

Bill. 2. Heklet mellemverk, som svarer til blonden bill. 1. (8 cm. bredt.)

En bjørnefilm i ti smaa akter og et slutnings-tablaa.

1. Mr. Naso vandrer glad og vel tilmode til fjelds.
2. Glæden forsvinder da han ser en bamse komme.
3. Mr. Naso flygter — bamsen efter.
4. Mr. Naso opdager en stor tønne foran sig.
5. Loket av — ned i tønden — loket paa.
6. Snøftende gaar bamsen rundt om tøndens.
7. „Ho-ho! Nu har vi ham!” Tøndens yltes.
8. Mr. Naso ut — bamsen ind.
9. Puf! Der fik tøndens et spark.
10. Rulle-rulle-rulle-rulle-rulle-rulle...
11. Bums! Tøndens brast, bamsen holdt — Mr. Naso er frelst!

En eiendommelig vippetur.

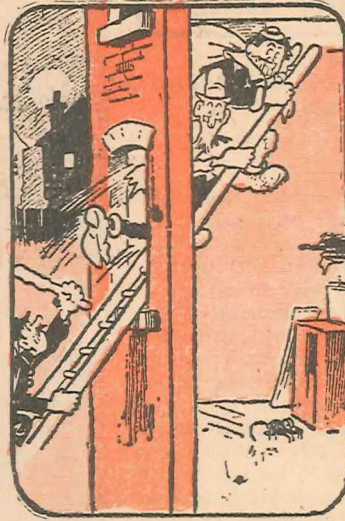
1. „Hvad er det?“ utbrød jeg forleden da min kammerat og jeg saa at politiet efterlyste os ved opslag paa gatene og utsatte en belønning for vor paagripelse.

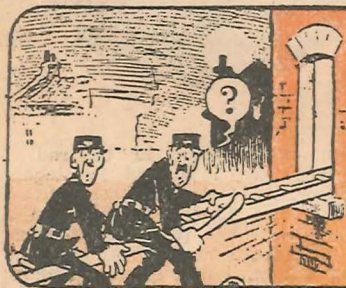
2. Vi fik ikke engang tid til at tænke over hvorfor politiet vilde snakke med os, for bedst som vi stod der saa vi et par politikontabler komme efter os med vældig fart.

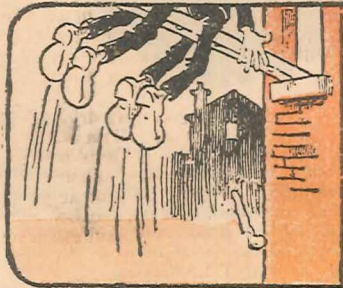
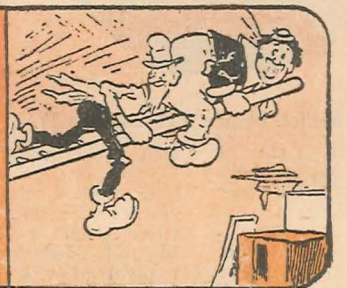
3. „Nu gjælder det!“ ropte jeg. „Liv eller død! Frihet eller fængsel! Kom kammerat, la os flytte litt paa den stigen der og entre op den!“

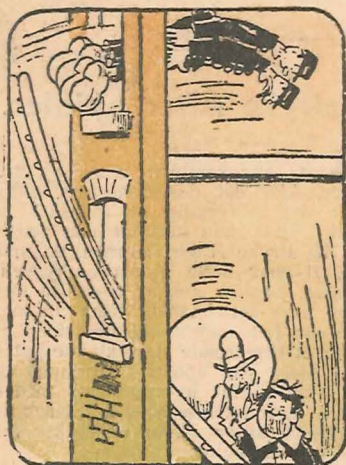
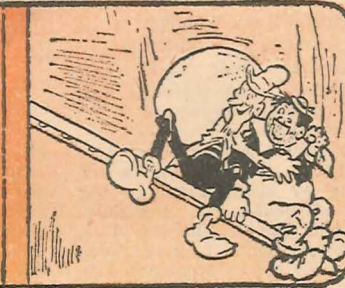
4. Som sagt saa gjort. Hvorfor vi ændret litt paa stignens stilling vil man snart forstaa. At vi fik konstablene efter os var jo givet. Heldigvis!

5. Ja, jeg sier heldigvis, for det hørte ganske avgjørende med til vor plan eller rettere min plan, for det var mig som ledet operationene. Jeg vilde nemlig gjerne ha bragt konstablene i sikkerhet. Men for at faa ordnet dette maatte de først ha en kvik, liten vippetur paa stigen.

6. Og la mig si det straks: de fik sig en vippetur — en rigtig forrstecklasses vippetur, som de visst ikke hadde faat maken til siden de var barn. De ropte og skrek av rædsel og spurte hvad meningen var, mens vi andre bare lo og sa at meningen var at vi allesammen skulde more os litt.

7. „Og nu kommer det altermorsomste!“ ropte vi. „Pas nu paa!“ Og vips! vippet vi de to herrer rigtig ekstra høit tilveirs, saa de forlot stigen...

8. .. og forsvandt ind gennem vinduet i tredje etage. Det var en nybygning saa der var ingen ruter og ingen karmmer med sprosser, — ellers hadde det ikke gaat.

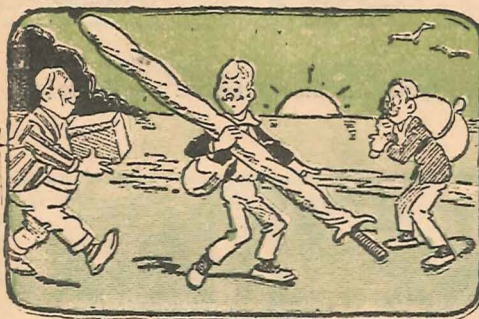

9. Men nu gik det stortartet, for mens de to herrer rumsterte litt rundt oppe i det tomme værelset, forsvandt vi begge ganske stille, glidende ned stigen.

10. Men vi vendte os og vinket farvel til de to herrer og vi saa da tydelig at de ikke hadde slaat sig samt at de foreløbig var godt forvart. Det var hovedsaken.

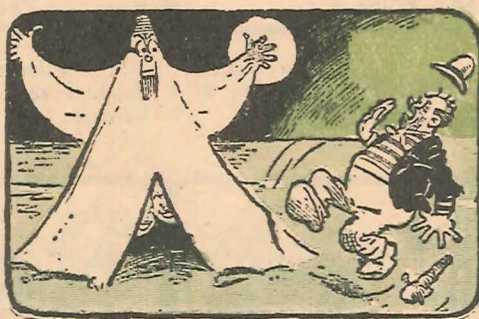
Et selvforsvarende patenttelt.

Tre forholdsvis unge mænd drog i sin ferie paa sommerleir ved stranden, medbringende transportabelt kjøkken, sengkler og et patenttelt.

Her nød de et ubundet naturlivs herlige glæder, laget selv sin mat paa en næsten Robinson Krusoe-agtig maate og tænkte: „Bare der vilde komme en røver!“

Om natten kom der en røver! Et træk i en snor og røveren besvimte av skræk. For teltet var ikke patenttelt for ingenting (se billedet!).

Smaapluk.

Han: „Jeg vilde sette pris paa at den unge mand ikke sendte dig saa meget chokolade.“

Hun: „Saa? Hvorfor det? Er du jaloux?“

Han: „Nei, men jeg liker bedre konfekt.“

Dommeren: „Dette er visst rekord! 37 ganger er De nu dømt for tyveri!“

Anklagede (fornermet): „Naa ja, hr. dommer, intet menne-ske er vel fuldkomment!“

Reisende: „Er ikke toget litt forsinket?“

Stasjonsmesteren: „Jo, men vi venter det hver time nu!“

Gutten: „Mor, jeg skulde ønske at du og far vilde la være at være sinte paa hverandre mer, læreren sier man skal tilgi sine fiender!“

„Hvad behager, ønsker De at gaa til Deres bedstemors begravelse! De har jo hat fri fire ganger allerede av samme grund!“

„Javel, hr. direktør, men De vet nok hun har ni liv!“

Sælgeren ved døren: „Jeg kan tilby Dem en udmerket bok, frue, som lærer en hvorledes man kan gjøre alting!“

Frue: „Ogsaa hvorledes man skal bli av med en paatrængende sælger?“

Sælgeren (raskt): „Ja, ved at kjøpe noget av ham!“

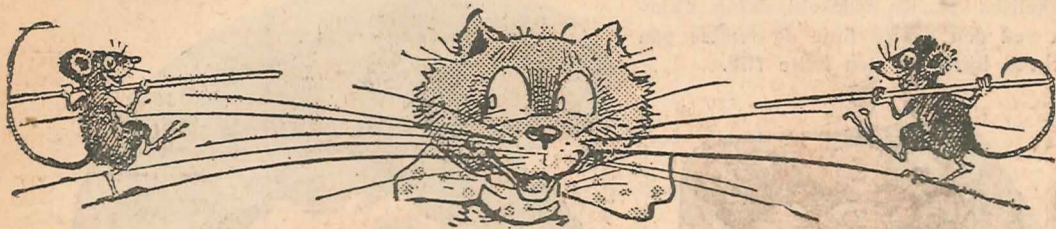

Frygtelig tanke.

Madsen: „Jeg kjenner en mand som ligner dig saa komplet at det er umulig at se forskjell!“

Lassen: „Du har da vel ikke for alt i verden betalt ham de ti kronene du laante av mig for et halvt aar siden?“

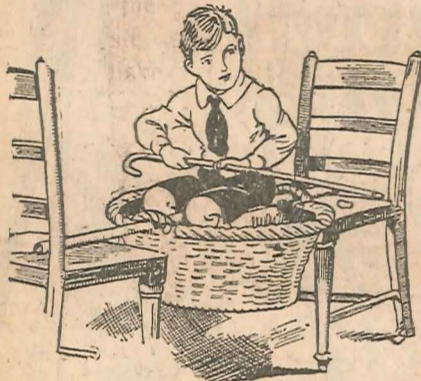

Smaa kunststykker.

Der findes mange morsomme, smaa kunststykker som gutter og piker kan udføre for at prøve sine kræfter, sin utholdenhed, behændighed eller evne til at gjøre tryllekunstner. Men man blir bare mester ved øvelse og selv om man ikke ved første forsøk kan gjøre alle disse kunster, saa vil man opdage at jo oftere man prøver paa det desto lettere vil det bli.

Klæskurv-baaten.

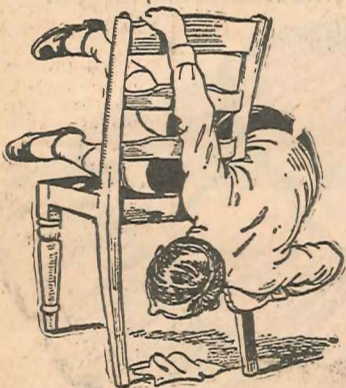
Hertil kræves temmelig god plads, desuten et kosteskaf, en klæskurv av kurvfløtning med en hank i hver ende og en spaserstok. Kosteskafet stikkes gennem hankene paa kurven og hver ende av det anbringes paa sætet av stolen. Der maa være saa rikelig plads at kurven kan svinge let.

Saa lægger man fire femører paa de to stoler, to paa hver. Nu skal en eller anden ta spaserstokken, krype op i kurven og sittende paa kosteskafet prøve paa at holde balancen saa godt som mulig i den svingende kurv og saa skal man prøve paa at skyve de fire femører ned fra stolene med stokken. Det er paa ingen maate saa let som det lyder, for som regel ligger man paa gulvet før den tredje femøre er puffet ned, til stor moro ikke bare for tilskuerne, men ogsaa for en selv — for det later til at dette ikke kan utføres uten at more alle de tilstedeværende.

Kunststykke med en stol.

Det er et godt kunststykke som enhver gut kan prøve paa, selvom han ikke kan udføre det, med et lommeklæ og en stol. Det skal være en temmelig stor og solid stol og gutten maa være villig til at finde sig i at falde.

Nedenunder stolen like ved ryggen lægges lommeklædet paa gulvet og gutten som prøver paa kunststykket sætter sig paa stolen og prøver paa at vri sig omkring stolen, saa han kan ta lommeklædet op med munden. Kunststykket er ikke færdig endnu, for efter at være kommet saa langt mangler endnu den vanskeligste del, han skal nemlig prøve paa at komme tilbage igjen og sitte paa stolen. Naturligvis skal det hele gjøres idet man sitter paa stolen og uten at røre gulvet med hændene.

At børste en tøre av haanden.

Det lyder utrolig let, men prøv engang! Læg en tøre paa haandflaten, ta saa en stiv klæsbørste og be en av de tilstedeværende om at børste den av. Nogen vil komme og tro at det let kan gjøres, men skjønt de børster og børster, blir tøren allikevel liggende.

At finde et bestemt billede.

Her er et kunststykke som kræver en medvider. Den ene gaar ut av værelset og resten av selskapet vælger et bestemt billede i værelset.

Naar han igjen kommer ind, peker medvideren paa forskjellige ting i værelset og spør: „Er det den? Er det det? Eller dette?“ og saa videre, men naar han peker paa en ting med fire ben (en stol eller et bord f. eks.), saa vet den andre at det næste som følger netop er den ting som selskapet blev enig om skulde findes. Dette kan gjentas gang paa gang, ingen vil lægge merke til at der blir nævnt en firbent ting like før det som skal findes.

Motsatte bevægelser.

Dette er et morsomt kunststykke til at prøve hvor hurtig en gut eller pike kan opfatte. To stoler stilles overfor hverandre og en gut sætter sig paa den ene og ber en anden sætte sig likeoverfor. Den andre skal nu gjøre akkurat det motsatte av hvad den første gutten gjør. Hvis den første reiser sig, sætter den andre sig, hvis han gaar et skritt tilvenstre gaar den andre tilhøire. Dette fortsætter han med til den andre gjør noget galt, saa gaar den første ut og den andre indtar hans plads og vælger en ny. Det skal altsammen gjøres saa hurtig som mulig.

At løfte en mand med fingrene.

Fem barn kan løfte en voksen mand bare ved at bruke en finger hver. Det gjøres paa den maate at to av dem sætter hver sin finger under hans fotsaale, hvor denne buer ind, to andre sætter fingrene under hver sin albue og den femte holder fingeren under hans hake. Naar mandens vekt er fordelt paa den maate er det mulig at løfte ham bare ved hjælp av fem fingre.

Et kunststykke med en hat og nogen nøtter.

Den som skal gjøre kunststykket lægger en god portion nøtter paa bordet og idet han tar en haandfuld av dem ber han en anden ta nogen nøtter — et like eller ulike antal — og lægge dem i en hat, uten at si noget om hvorvidt det var ulike eller like. Derpaa holder kunstneren selv nogen nøtter i hatten og sier derpaa at den andre nu vil finde at nøttenes antal er like, hvis han lae ulike mange i hatten, men derimot ulike hvis han lae et like antal i dem. Hemmeligheten deri er denne at den som utfører kunststykket altid lægger et ulike antal nøtter i hatten, for et ulike antal til et andet ulike gir et like antal, mens et ulike til et like gir et ulike resultat.

At ta op en kork.

Dette kunststykke kan fremstilles som en gymnastisk øvelse og alle gutter som kjender noget til gymnastik kan se hvor godt det er for musklene, foruten at det er en morsom kunst at gjøre.

En liten kork lægges paa gulvet og den gut eller pike som skal gjøre kunststykket anbringer sig som gutten paa billedet.

Knærne skal strækkes og hele legemets vekt skal hvile paa taaspidsene og hændene. Derpaa maa gutten sænke sig i armene indtil han kan ta korken op med munden. Den næste vanskelighet bestaar i atter at reise sig til den første stilling. Dette kan gjøres én gang, men anden gang vil man merke det i musklene og det skal være en meget sterk gut eller pike som kan gjøre det mer end to eller tre ganger.

Penge vokser

ikke paa kistebunden men i banken.

Hvorlang tid skal der til for at 5 kroner indsat i banken skal vokse til 10 kroner?

Kjøp en av Handelsbankens sparesedler og prøv selv. Eller skriv til os idag efter vor illustrerte brosjyre „10 kroner for 5“.

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner eller pr. post kr. 5,30. (Spiresedler for større beløp kan ogsaa faas). Den dag den kjøpes begynder den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Sparesedlen kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge. Men lar De den staa vokse den til det dobbelte.

Spar mest mulig. Kjøp flest mulige sparesedler.

De vokser.

Handelsbanken
DEN NORSKE HANDELSBANK

Kristiania: Kirkegt. 17, Drammensveien 4, Brogt. 14, Schous pl. 1. Bergen, Trondhjem, Kristiansund N.

Rikt illustreret prisliste over **krigsfrimerker** mot 1 kr. A/B Harry Wennbergs frimerkehandel. Stockholm 1.

Byd lykken haanden!

En Østerriger har anmodet os om at avsette et større beløp østerrigske kroner for ham, og da der skal være hurtig realisation er kursen sat meget lav. 1000 ø. kr., hvis pariværdi er kr. 760.— sælges for kun kr. 15.—. Dette ligger langt under hvad de nu avrettes og sælges for. Naar partiet er utsolgt, indtræder vore vanlige kurser igjen. Desuten sælger vi: 1000 polske mark, hvis pariværdi er kr. 890.— for kr. 12.00. Pengene sendes pr. postopkrav.

Ke-Fa-A/S
Wilsegate 4. Christiania.
Post Box 496.

Lønnende, varig stilling med god fast gage eller prov. ledig for en energisk mand m. anlæg for salg til private av i hvert hjem absolut nødv. letsalg. artikler. Kan ogsaa drives som bierhverv m. sikker ekstraintægt. Prøver og oplysn. mot 1 kr. i frim., som godtgj. v. første salg. Gummifabr., Kvistgaard St. Danmark.

Tiger-Cyklen
er den bedste! Glimrende anbefalet. Forlang Prislister. Agenter antas.
Olaf B. Anseth,
Kristiania.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

MUSIK-
Instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heintz Zimmermann
Leipzig. Querstr. 26/27

Nordisk Mønster-Tidene

er den eneste journal for mode- og damehaandarbeide, som tilfredsstiller alle fordringer, altid meddeler det nyeste, peneste og mest praktiske.

Det verdenskjendte engelske **JENSON & NICHOL** kan iaar feire 100-aars jubelbrikationen av de populære

ROBBIALAC
PRODUKT

De utallige erfarne indvundet gennem særlig grad med position som

Robbialac
for lak

CYKLER OG AUT

nu indtar inden motorcyklens i enhver forønskelig ikke av søle, støv, re petroleum.

Box nr. 1: For cykler ... kr.
Box nr. 2: „motorcykler“ 4.2
Box nr. 3: „automobiler“ 8.25

Større boxer og komplette utstyr leveres. Farvekort og veiledende brochure med prisogaver sendes franco. Hvis Robbialac ikke føres i Deres sportsforretning eller farvehandel bedes De tilskrive os direkte.

Forhandlere antages.

A. GRESVIG
VAABEN- OG SPORTSFORRETNING,
CYKLEFABRIK,
KRISTIANIA.

Tegn abonnement paa

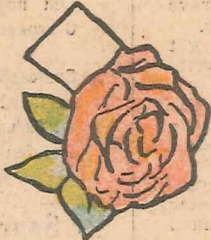
Allers Familie-Journal
Nordens største og beste ukeblad

35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Dukkelise som Carmen.

Klæb hele siden paa skrivepapir og klip som sedvanlig de forskjellige figurer omhyggelig ut.

Mantille, Dukkelises spanske hodebeklædning. Skjæres igjennem ved den brutte linje og fæstes paa hodet ved hjælp av den hvite flik.

Rose til haaret.

Carmens tamburin.

Dukkelises Lillebror som toreador.

Sko og strømper til festdragten.

Festdragten, det kostbare silkekostume i sidste akt.

Dragten som Carmen har paa i anden akt av operaen, hvor hun danser og slaar kastagnetter.